SHELL SCOTT

RI SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE

yücel

POLİS ROMANLARI SERİSİ : 3

Ölümün Eşiğinde

Çeviren : Gülten Suveren

Bu kitap CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ tarafından 1967 Haziran ayında CEYLAN YAYINLARI MATBAASI'nda Elektronik Justowriter Dizgi Makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset Makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâkesi:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir Sok. 1/1
- İ s t a n b u l -
Tel: 22 83 63

BİRİNCİ BÖLÜM

Yatmış, güneşlenen sarışın âfeti seyrediyordum. İki parçadan ibaret mayosu vücûdunun şahane hatlarını ortaya koymuştu. Daha doğrusu vücûdu örtmesine imkân yoktu. Hoş, bu kadına çuval giydirseler bile cazip vücudunu gizleyemez lerdi. Ben böyle düşünürken kadın birdenbire ayağa fırladı. Bana doğru geliyordu. Kafamdan geçenleri anlamış beni tokatlamağa geliyordu galiba.

Acapulco'nun meşhur Las Americas Otelinin amip biçimindeki yüzme havuzunun yanında güneşleniyordum. Üstünde iri kırmızı güller olan mor bir şort giymiştim. Böylece etrafımdaki kadınların dikkatini çekeceğimi ve onlarla ahbap olabileceğimi sanmaktaydım. Ismarlamış olduğum cinfiz kadeh yerine hindistan cevizi kabuğu içinde gelmişti. Doğru dürüst bir viski ısmarlamadığım için kendime küfrü basıyordum. Zira güllü şorttan da hindistan cevizi kabuğundan da sıkılmağa başlamıştım.

Hava çok sıcaktı ve göğsümden terler akıyordu. Bir kaç kişi havuza girmişti. Fakat ekseriyet havuzun kenarında oturuyordu. Bir kaç kişi de açık hava barındaydı. Açık hava barı, havuzun biraz gerisinde kalıyordu. Herkes neşeli neşeli konuşuyor, arada sırada kahkahalar yükseliyordu.

Meksika'ya geleli beri Los Angeles'deki

büromu unutmuştum. Bürom, Merih gezegeninden daha uzaktaymış gibi geliyordu bana.

Fakat karşıdan gelmekte olan genç kadına bakarken Los Angeles'i düşündüm. Zira onun gibi şahane mahluklara Wilshire Bulvarında veya Earl Carroll'un lüks gece kulübünde rastlanırdı.

Kadın yürürken vücudunun güzelliği büsbütün belli oluyordu. Açıkçasını isterseniz Los Angeles'de bir kadının böyle yürümesine müsaade edeceklerini sanmıyordum. Zaten bu yürüyüşü başkasının taklid edebileceğine kani değildim. Genç kadının kalçaları bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor ve işin güzeli sarışın afet bana doğru geliyordu. Herkes gibi, yürürken o da adım atıyordu. Fakat bu adımlarda bambaşka bir hava vardı. Zira her adımında biçimli kalçaları oynuyor, renkli mendilin tamamiyle örtmeğe muvaffak olamadığı dimdik göğüsleri hafif hafif kımıldıyordu. Genç kadının ipek gibi yumuşak ve mısır püskülü gibi sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Saçlarıyla güneşten bronzlaşmış cildi tatlı bir tezat teşkil etmekteydi. Uzanıp kadının kadife gibi cildini okşamak geldi içimden.

Genç kadın, gelip tam karşımda durarak, "Merhaba," dedi. Sesi de kendisi kadar güzeldi. Bu hafif boğuk seste iç gıcıklayan bir şeyler vardı.

Yattığım yerden ona baktım. Fevkalâdeydi doğrusu. Kalkıp bu nefis manzaradan vazgeçmek doğru değildi ama nezaketi elden bırakmadım. Ayağa fırladım. "Merhaba. Yerimi paylaşmak ister misiniz?"

-"Teşekkür ederim," Biçimli bacaklarını altına alarak oturdu. Ben de yanına çöktüm. Başını çevirerek tatlı tatlı gülümsedi.

Bu işe bir manâ verememiştim. Evet, boyum bir seksen beştir. Doksan sekiz kilo ol-

mama rağmen adeleli vücûdümde yağın zerresini bulamazsınız. Yalnız yüzme havuzunun yanında benden çok daha yakışıklı erkekler vardı. Kadının beni seçmesine bir mânâ verememiştim. Kısacık kestirdiğim saçlarım çok açık sarıdır. Fakat yüzüm güneşten iyice esmerleşmiş olduğu için herkes saçlarımı beyaz sanır. Kavisli kaşlarım da öyle. Yalnız gri gözlerim fena değildir. Hafifçe eğri olan burnum da güzelliğime bir şey katmaz. Yan gözle genç kadına baktım. Her halde iri yarı olduğum için seçmemişti beni. Zira havuzun etrafında çok iri yarı erkekler de vardı. Hattâ şimdiye kadar bir havuzun etrafında bu kadar iri yarı adamı bir arada görmediğimi de söylemeliyim. Daha sarışın afeti fark etmeden evvel o dev yapılı serseriyi görmüş ve endişelenmiştim. Çünkü bu tip lüks otellerin havuzlarının başında daha ziyade göbekli ihtiyarlar ve kurumuş kadınlar bulunur. Onları görünce kendinizi müzede... Havuzlu bir müzede sanırsınız. Halbuki etraftaki adamlar daha ziyade haltercilere benziyordu.

Genç kadın, halâ bana gülümsüyordu. Onun için. "Buraya balık avlamağa mı geldiniz?" diye sordum. "Yoksa dinlenmek niyetinde misiniz?"

-"Daha ziyade dinleneceğim. Ama keşke, her şey bundan ibaret olsaydı." Durakladı. "Ya siz?"

-" Ben.. Tembellik ediyorum." Asında doğru değildi bu. Altı seneden beri bu kadar mühim bir işe girişmemiştim. Ama kadına işimi anlatacak değildim ya. Bu suali hususi bir maksatla sormamış olduğunu ümit etmekteydim. "Las Americas tam tembellik edilecek bir yer. Siz de burada mı kalıyorsunuz?"

-" Hayır, fakat kocam işi dolayısıyla hep burada. Ben de gelip havuzdan istifade ediyorum. Biraz evvel güneşleniyordum. Bu arada vücûdümün

formuna girmesi için de yüzüyorum."

İşte bu lafa bayıldım. Komik bir şeydi bu. Genç kadının vücudunu forma sokması imkânsızdı. Zaten böyle bir şeye kimse inanmazdı. Bu kusursuz vücûdün düzeltilecek tarafı yoktu ki. Yalnız beni sarışının diğer sözü rahatsız etmişti. 'Kocam' sözünü hiç sevmemiştim. Bunu tahmin edememiş olduğum için kendi kendime kızıyordum. Böyle şahane vücûtlü bir kadının en az sekiz kocası olmalıydı. Yâni haftanın her günü için bir koca ve bir de yedek.

Aptal aptal , "Kocanız ha!" diyebildim. "Demek kocanız var."

-" Bu iş benim de hoşuma gitmiyor, Mr. Scott. İlk fırsatta kendisini boşayacağım. Zaten bunun için sizinle görüşmek istedim."

Hayretle yüzüne baktım. Bu kadını ilk defa görüyordum. Halbuki o adımı biliyordu ve üstelik kocası hakkında da benimle konuşmak istiyordu. Bu işte bir terslik vardı. Zira aslında güzel kadınların ismini önce ben öğrenir ve zamanı gelince onlara kocalarından bahsederdim.

Ama düşünmenin sırası değildi. Hemen "Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordum. "Kocanızın ismini bilmediğinden eminim ben. Hem kocanızı tanımak arzusunda bile değilim."

Neşeli neşeli gülerek uzun kirpiklerinin arasından beni süzdü. "Sizi bana tarif etmişlerdi. Hiç yanılmamışlar. Yalnız tariflerinden daha da aksisiniz." Sesini alçattı. "Beni dinleyin, Mr. Scott. Adeleli vücûdünüzü beğendiğim için yanınıza geldiğimi sanmıyorsunuz ya?"

-" Ben... Şey..."

Yine gülümsedi . "Adelelerinizi beğendim. Yâni görebildiğim kadarını demek istiyorum. Fakat tek sebep bu değil. Hattâ asıl sebep te bu değil. Bir iş için sizi tutmak istiyorum."

-"Beni tutmak mı? Ne için? Hem hakkımda epeyi şey biliyora benziyorsunuz. Nereden öğrendiniz bunları?"

-" Aslında fazla bir şey bilmiyorum," diye cevap verdi. Dün gece kocamla barda otururken siz içeriye girdiniz . Kim olduğunuzu kocam anlattı bana. O zaman gazetelerde resminizi gördüğümü hatırladım. Beverly Hills'de oturuyorum ben." Omuzlarını silkerek birdenbire ciddileşti. O sırada gözlerinin zümrüt gibi yeşil olduğunu fark ettim. "Burada rastladığım tek dürüst insan sizsiniz. Geri kalanların hepsi namussuz. Bir kısmı gangster, bir......"

Bu sözüne şaşırmıştım. Fakat tekrar yüzme havuzuna doğru bakınca ne demek istediğini anladım. Bir gün evvel otele yerleşmiştim. Odamdan çıkıp aşağıya inince de tanınmış gangsterlerden ikisine rastlamıştım. Sonra da yüzleri bana aşina gelen bir kaç kişi görmüştüm ama onların kimler olduklarını çıkaramamıştım. Dikkatle yüzme havuzunun yanında oturanlara bakarken gözüm kahverengi şort giymiş sıska birine ilişti. Adamın mantara benzer bir yüzü ve kabak bir kafası vardı. Birdenbire onun kim olduğunu hatırladım. Mantar Ostrawski'ydi o. Serserinin San Fransisko'da kumarhaneleri vardı ve daha bir sürü kanunsuz işle ilgiliydi. Endişelenmeğe başlamıştım doğrusu.

Genç kadına gülümsedim. "Pekalâ, benim dürüst olduğumu kabul ettiniz. Bu arada hususi hafiye olduğumu da öğrendiniz. Hususi bir hafiyeye neden ihtiyacınız var?"

Tebessüm etti. "Belki adelelerinizi beğenmişimdir." Sonra birdenbire ciddileşiverdi. "Açıkçasını isterseniz yardıma ihtiyacım var. Kocamı terk etmek istiyorum."

-" Bunun için bir hafiyeye ihtiyaç yok." Sırıttım. "Bavullarınızı toplayıp gidin. Los Angelese dönün."

-" Kocamı bırakacak olursam... beni öldüreceğinden korkuyorum."

İçimde onun edalı edalı yürüyüşünü görme arzusu uyandı. Fakat bu sefer beni bırakıp uzak bir yere gitmesini istiyordum. "Beni dinleyin. Size nasıl hitap edebilirim? İsminiz nedir?"

-" Gloria."

Soy adını söylememesinden cesaret aldım. Onun daha samimi konuşabilirdim."Gloria, ben buraya dinlenmeğe geldim. Kocasını sevmiyor diye bir kadının yüzünden başımı belâya sokacak değilim."

Genç kadın da samimileşti. "Bildiğin gibi değil... Bu bildiğin gibi bir şey değil. Çok korkuyorum... Hem beni korkutan sadece kocam da değil. Onun arkadaşları."

Dayanamadım. "Korkman için bir sebep olmalı. Ne yaptın? Yoksa baltayla birini mi temizledin?"

-" Hayır, bir şey yapmadım. Sadece fazla konuşan bir insanın sözlerini dinledim. Bu arada kocamın da çok geveze olduğunu söylemeliyim. Senden istediğim şey basit. Buradan ayrılana kadar bana göz kulak ol. Yani beni muhafaza et."

Gülmeğe başladım. " Yavrum sana göz kulak olmak kadar zevkli bir şey düşünemiyorum. Bu arada vücudunu muhafaza etmek de beni çok memnun eder tabii. Fakat şu ara çalışmama imkân yok."

Gloria, kaşlarını çatmıştı. Sonra başını kaldırdı yanımıza yaklaşmış olan adamı süzdü. "Merhaba, George."

Ben de başımı çevirip, George'u süzdüm. Onu daha evvel fark etmemiştim. Doğrusunu isterseniz çok uzun boyluydu. Hem vücûdü da epey adaleliydi. Yakışıklı da sayılırdı ama yüzünde tam budalalara has bir ifade vardı.

Gloria, "George," dedi. "Seni Shell Scott'la tanıştırayım."

Ben de ayağa kalkıp elimi uzattım. "Merhaba George."

Serseri elime baktıysa da pençesini uzatmadı. Bundan daha tatsız bir şey olamazdı. Birdenbire hiddetlendiğimi fark ettim.

George, kaşlarını çattı. "Shell Scott ha? Los Angeles'li budala hafiye sen misin?"

-" Shell Scott, benim." diye cevap verdim. "Biraz evvel Gloria'nın da söylediği gibi Shell Scott benim. Bunu tekrarlamamı istiyor musun?"

Birdenbire gülümsedi. Aşağı yukarı benim boyumdaydı. Otuz yaşında olduğunu tahmin ettim. Dalgalı kahverengi saçları, düzgün bir burnu ve kemikli bir çenesi vardı. Halâ sırıtıyordu ve şimdilik dişleri de muntazamdı.

Serseri, pek neşelendi. "Tam aradığım gibi bir insansın. El sıkışalım." Ben de namussuzun pençesini yakalayıp sıktım. Belki de adam sinirli bir tipti, beni ilk gördüğü zaman hoşlanmamıştı. Veya ülseri olduğu için böyle arada sırada somurtuyordu. Her şeyi unutmağa karar vererek çektim elimi.

Ülseri olup olmadığını anlıyamamıştım ama adamın parmakları çok kuvvetliydi. Galiba ilk sefer elimi sıkmadığı için bunu telâfiye çalışıyordu. Halâ da tebessüm etmekteydi.

-" Shell Scott mu dedin?" diye sordu. Hâlâ sırıtıyordu.

Elimi gevşettim fakat o beni bırakacak yerde parmaklarının tazyikini arttırdı. Canım yanmağa başlamıştı. Ben de onun elini sıktım. Nihayet, tepem attı. "Buraya bak. Bu kadar uzun el sıkışmak manasızlık değil mi. Elimi bıraksan fena olmaz."

Serseri sesimi duymamış gibi parmakla-

rımı ezmeğe başladı. Aslında benden kuvvetli değildi. Fakat ben elimi gevşettiğim sırada parmaklarımı iyice sıkmıştı ve bunları kullanamıyordum. Biraz daha devam ettiği takdirde bir kaç kemik kırılacaktı.Serserinin buna karar vermiş olduğu belliydi.

Onun için bir kaç saniye daha bekledikten sonra kararımı verdim. "Pek alâ, sen bilirsin," diye mırıldanarak elimi süratle havaya kaldırıp sola doğru çektim. İleriye atılıp onun kolunun altından geçtim. Geriye bir adım atarak sol omuzu nu elimle yakaladım. Böylece sağ kolu arkasında bükülmüştü. Kemik kırma oyununu oynamak istediği takdirde devam edebilirdik. Belki hava bu kadar sıcak olmasaydı serseriyi bırakırdım. Ama çok terlemiştim ve adamın hali sinirlerime çok dokunmuştu. Kolunu biraz daha geriye çekince dayanamıyarak 'Ah!" diye bağırdı. Çıplak ayağımı arkasına dayayıp onu havuza doğru ittim. Sendeleyerek üç adım attı. İlk iki adımda bir anormallik yoktu. Fakat üçüncüsünde ayağı boşa geldi ve havuza düşüp sularda kayboldu. Buna memnun olmuştum. Suyun dibinde kalıp bir daha çıkmaması beni daha da memnun ederdi tabii.

Ama bir kaç saniye sonra serseri suyun yüzüne çıkıp tek koluyla kulaç atarak yüzmeğe başladı. Diğer eliyle kolunu bir müddet kullanmasına imkan yoktu. Zira bileği şişip incinmişti. Bu arada kendisi de incinmişti sanırım.

Havuzun kenarına gelince bir elle tutunup bana küfretmeğe başladı. Ona doğru eğilerek, "Terbiyeli konuş" dedim. "Yoksa havuza atlayıp seni boğarım. Haydi bas.. Hem bir daha da karşıma çıkma. Senin oyunların hoşuma gitmiyor."

Bir şeyler söyledi ve tek elle kendini yukarıya çekmeğe çalıştı. Bu imkansızdı. Biraz daha küfrettikten sonra daha sığ olan yan tarafa yü-

züp havuzdan çıktı. Biraz ileride durup bana baktı ve sağ elini havaya kaldıracak oldu.Ama yapamadı bunu. Yüzü can acısından allak bullak olmuştu. Nefretle bana bakarak sol elini kaldırdı, sol omuzunu yoklamağa çalıştı.

Kendi kendime, "Bu goril ne yapmağa çalışıyor" dedim. "Yoksa gögsünü çıkarıp kafama mı atacak?" Fakat birdenbire aklım başıma geldi ve ürperdim. Las Americas Otel idaresi müşterilerinin tabanca takıp havuz kenarında eğlenmelerine müsaade etmiyordu. Fakat George, hiddeti arasında bunu unutmuş olacaktı. Hırslı hırslı sol kolunun altındaki oyuncağı araştırıyordu. Nihayet aklı başına gelmiş olacak ki dönüp arka tarafa doğru gitti.

Ben de etrafıma bir göz attım. Kavga arasında güneşlenen insanları unutmuştum. Neyse durumu pek farketmemişlerdi. Gürültü edip dikkatlerini çekmemiştik. Hem her şey çabucak olup bitmişti.Ama yine de beni pis pis süzenler vardı. Bunlardan biri de Mantar Ostrowski'ydi. Serseri beni uzun uzun süzdükten sonra George'un yanına gitti. Tekrar George'a bakınca fena halde afalladığımı itiraf etmeliyim.

Zira benim goril artık yalnız değildi. Biraz evvel kim olduklarını merak etmiş olduğum halterci tipli adamlar onun etrafını almışlardı. Mantar yanlarına gittiği sırada deve gibi hantal iki mahlûk daha onlara yaklaştı. Epey kalabalıktılar. Los Angeles'in bütün serserileri oraya toplanmıştı galiba. Üstelik hepsi de teker teker beni süzüyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi tabii. Galiba fazla acele etmiştim.

Tekrar Gloria'nın yanına oturdum ama arada sırada köşede duran güreşçilere yan gözle bakıyordum.Nihayet, "Bu pis serserinin kendisi gibi uğursuz arkadaşları var galiba, Gloria," de-

dim. "Bu budala kim kuzum?"

Genç kadın alt dudağını dişlemekten vaz geçip bana döndü. "Kimi sordun? George'u mu? O budala benim kocam."

(O)

(O) (O)

İKİNCİ BÖLÜM

Gloria'nın yuzune baka kaldım. Büsbütün rahatsız olmuştum. "Şey.. Gloria. Senin adın nedir?... Yani soyadın nedir?"

-" Madison. Gloria Madison."

-" Madison.. George." Buna imkân yoktu. Endişeli endişeli. "Buna imkân yok, Gloria." diye mırıldandım. "Kocan küçük George Madison olamaz. Hani şu meşhur George Madison."

-" Nereden anladın, Shell? Ta kendisi."

Acı acı güldüm. "Şey hah, hah, ha! Demek kocan 'Ani Ölüm Madison' ha." Başımı kaldırıp George'un tarafına toplanmış olan develere baktım. "Beni dinle, Gloria. Kendime bir muhafız bulmadıkça senin mahafızlığını yapmama imkân yok."

George Madison'un ne biçim bir mahluk olduğunu gayet iyi biliyordum. Bu serseri hakkında bir sürü şey duymuştum. Namussuz daha çocukluğundan Dracula'ya hayran olmuştu. Dracula gibi kan ememediği için de adam öldürerek bu zevkini tatmine kalkmış olacaktı. Onun bir kaç kişiyi temizlemiş olduğunu biliyordum. Yalnız kurbanlarının tam sayısı malûm değildi. Kaç kişi öldürdüğünü de ancak George'un kendisi bilirdi. Her halde serseri bunu bilmesine rağmen kat'i bir şey de söyliyemezdi. Zira onun ancak ona kadar sayı sayabildiğinden emindim. Amerika'nın Gangster Sendikalarının başkanlarından ikisine senelerce hizmet etmiş ve onların hesabına adam temizle-

mişti. Çok becerikli ve aptal olduğu söylenirdi. Yani o, adam temizlemesini iyi biliyordu, ama kafası pek çalışmıyordu. Kafası olmamasına rağmen, yürüyebilen, konuşabilen ve tabancanın tetiğini çekebilen tek insan oydu sanırım.

Gloria'ya döndüm."Bana müsaade yavrum. Bir bardak su içeceğim. Veya viski.. Mamafih zehir içsem daha iyi olur." Ayağa kalkmak için davrandım. Karşımdakilerin sayısı fazlaydı. Hoş George bile fazla gelmeğe başlamıştı bana.

Gloria, kolumu tuttu. İlk defa dokunuyordu bana. O halimde bile elektriğe kapılmışım gibi geldi bana. Gloria'nin elinin temasını size tarif edemem . Fena halde sarsıldım.

Başımı çevirip bakınca onun çok üzgün olduğunu anladım.

Gloria, kuru bir sesle, "Shell," diye yalvardı. "Bana yardım etmen lâzım. Birinin bana yardım etmesi lâzım. Burada senden başka beni kurtarabilecek bir erkek yok. Emin ol çok ciddiyim. Yalnız senden nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyorum. Hem..Neden kortuğumu artk anlamışsındır sanırım."

Tereddüt ettim. "Evet, bunun farkındayım. Sana yardıma kalktığım takdirde fazla yaşayamıyacağım da aşikâr."

-"Bana yardım edeceksin değil mi? Sana minnettar kalacağım."

Bu sarışın afet fazla minnettar kalabileceğini ima ediyordu. böyle şeyler çok hoşuma giderdi tabii. Fakat bu güzel kadına ne cevap vereceğimi ben de bilmiyordum.

Zira Amerika'nın en ileri gelen adamlarından birinin hesabına çalışmaktaydım. İsmini söyleyecek olsam kendisini hemen tanırsınız. Onun için kendisinden 'Joe' diye bahsedeceğim. Zaten adam bana bu işi verirken de şart koşmuştu.

Ne pahasına olursa olsun onun ismini unutacaktım. Daha ilk konuşmamızda bile ona 'Joe' diye hitap etmiştim. Joe, Amerika Birleşik Devletlerinin en mühim işçi sendikalarından birinin başkanıydı. Size bu sendikanın adını da veremem. Zira hemen onun kim olduğunu anlarsınız.

Gloria'ya işim olduğunu da söyleyemezdim. Zira Joe, Meksika'ya başka sebeplerle geldiğimi iddia etmemi istiyordu. Güya büyük bir mücevher soygununu tahkik etmiş ve hırsızları yakaladıktan sonra dinlenmek için bu otele yerleşmiştim. Biri merak ettiği takdirde beni dinlenmeğe gelmiş sanacaktı. O sırada aklıma bir şey geldi. Acapulco'ya gelmeden evvel aradığım adamlardan birini bulmuştum. Fakat işime yaramamıştı bu. Zira adamın ancak ölüsünü ele geçirebilmiştim. Bu arada onun Acapulca'ya hareket edeceği sırada temizlendiğini de öğrenmiştim. O vakit bunun sebebini anlayamamıştım. Fakat şimdi havuzun arkasında toplanmış gangsterlere bakarken bunun ne mânaya geldiğini seziyordum. Biraz daha düşündükten sonra Gloria'ya döndüm.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum fakat halini görür görmez kararımı verdim. Dizlerinin üstünde doğrulmuştu. Göğüslerini örten renkli mendil de biraz aşağıya kaymıştı. Daha doğrusu lüzumundan fazla kaymıştı. Güneş yanığı teniyle bir tezat teşkil ediyordu.

Ona bakarken yutkundum ve sadece, "Pek alâ, Gloria," diyebildim.

İçini çekti. Öyle derin derin iç çekti ki kendisine yardım için can atmağa başladım. "Oh Shell. Ben....." Lâfını bitiremedi.

-"Yalnız bir hususu anlamalasın," diye ilâve ettim. "Daima senin yanında kalmama imkân yok. Bunu çok arzu etmeme rağmen imkânsız. Zira.... zira.. Başka bir işim var. Hem sana pek

faydam dokunacağını da sanmıyorum. Açıkçasını istersen benden ne istediğini de bilmiyorum."

-" Ne istediğimi ben de pek bilmiyorum. Shell. Yalnız yanımda güvenebileceğim bir erkek olmalı. George tipi insanlardan rahatsız olmağa başladım. Onlar bana rahat vermiyorlar. Ben sağ salim buradan uzaklaşmak istiyorum. Ondan sonra başımın çaresine bakabilirim. Sana ücretini de.."

Sözünü kestim. "Borcunu ödeyeceksin tabii. Yalnız para istemem....."

Manalı manalı güldü. Ağzını açacağı sırada ona mani oldum. "Beni yanlış anlama. Bana başka türlü yardım edeceksin. Şimdi başla bakalım.Beni itip havuza düşürmelisin."

Gloria, şaşırmıştı. Hayretle yüzüme baktı. Ben de plânımı tasarlamağa bçalışıyordum. "Bu arada derdini de bana etraflıca anlatmalısın. olur mu? George ve arkadaşları hakkında malûmat istiyorum." Elimle grubu işaret ettim.

Orada dokuz, on erkek vardı. Onlara bakarken bana arkası dönük birini tanır gibi oldum.Sadece sırtını görebiliyordum onun, ama bu da bana kâfi gelmişti. Sonra adam dönüp bana baktı.Fakat daha o dönmeden tanımıştım serseriyi. Mantar Ostrowski gibi o da kirli işlerle meşguldü. Adı Garvey Mace'di. Bir seferinde çıplak kadınlar ve çıplak kadın resimleriyle ilgili bir işle uğraşırken Garvey Mace ile karşılaşmıştık. Serseri beni kolaylıkla kalçamdan vurmuştu o zaman. Zaten kendisi kolaylıkla bir çok insanı aynı yerden vurabilirdi.

Mace tebessüm ederek bana el salladı. Ben de bitkin bir tavırla mukabele ettim. O Hollywood işi fena neticelenmişti. Mace de kendi bakımından memnun kalmış olacak ki yaşamama müsaade etmişti. Hatta bana karşı tavrı bile değişmişti. Birimiz gangster birimiz hafiye olmasak

pekalâ tatlı tatlı ahbaplık bile edebilecektik. Onun para kazanma tarzını sevmiyordum ama Mace'den hoşlanıyordum doğrusu. Yalnız Mace'i diğer serserilerin arasında görmek midemi bulandırmıştı. Bu namussuzların bir araya gelmesi yakında bir tatsızlık olacağını işaret ediyordu. Buradan ayrılmam lazım gelecekti.

Gloria, hayretle, "Seni neden havuza itecek mişim?" diye sordu.

Cevap vermedim. Mace'e bakıyordum. Adam tam bir seksen boyundaydı. Fakat nedense oradaki iri yarı serserilerin hepsinden de çok uzunmuş gibi duruyordu. Omuzları inanılmayacak kadar genişti. Üstelik bir hayli de adeleliydi. Havuzun yanında yürüyerek bana doğru geldi. O haliyle çelikten yapılmış bir robota benziyordu. Ayaklarının betonu delmemesine şaştım doğrusu.

Mace, karşımda durarak tatlı tatlı gülümsedi. Kalın kahverengi bıyığının uçları yukarıya doğru kalkıktı. Sesi de vücuduna uyacak kadar kalındı doğrusu. "Allah kahretsin. Seninle burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmedi. Nasılsın bakalım?"

Bir pençeyi andıran elini uzattı. Bunu yakalayıp sıkarak sırıttım. "Nasılsın namussuz? Rica ederim bana George'un numarasını yapmağa kalkma. Koluma ihtiyacım var."

Kahkahası etrafta derin yankılar yaptı. "Fevkalâdeydi doğrusu. İşi başından sonuna kadar seyrettim. George'a senin vaktiyle Bahriye Silâhendazı olduğunu söylemem lâzımdı. Gloria'ya bir göz attı. "Merhaba bebek."

Gloria, çaresiz adama gülümsedi.

Mace'e baktım. "Bu gidişle yakında memazırımı ziyaret edebileceksin. Ben George'unkim olduğunu bilmiyordum. Kafasının üstüne düşmüş bir budala olduğunu sandım."

Mace yine güldü" Öyle mi?" Nedense George'un beni vurma ihtimali pek hoşuna gitmişti. "Burada ne yapıyorsun, Scott?"

-" Şimdiye kadar dinleniyordum. Rahatıma bakıyordum. Hayatı ciddiye almayıp eğlenecektim."

Mace, manâlı manâlı beni süzdü. "George de hayatı ciddiye almaz. Yani başkalarının hayatlarına aldırmaz. Hemen insanın canını alıverir." Bu sefer de kendi sözlerini beğendiği için bir kahkaha attı. Havuzun kenarında oturanlar dönüp bizi süzdüler. Mace hayatında bu kadar komik bir şey duymamıştı galiba. Kendisi bu fikirdeydi. Ben bu sözleri hiç sevmemiştim. "George'un hayatını nasıl kazandığını biliyorsun değil mi, Scott?"

-"Evet, ölümle kazanıyor. Yani başkalarının ölümünden çıkarıyor ekmek parasını. Sen ne yapıyorsun Mace? Yani burada ne yapıyorsun demek istedim? O serserilerin burada ne işleri var?"

Birdenbire gülmesi kesildi. Ciddileşiverdi. "Beni dinle, Scott . Bunu sormaktan bile kaçınmalısın. Herkes dinlenmeğe gelmiş. Böyle bir sual sormak tehlikeli olur."

-" Anlıyorum." Üstelemedim ama git gide merak etmeğe başlamıştım. Biraz daha konuştuk. Ben başka bir şey sormadım.

Nihayet Mace, "Ben artık gideyim, Scott." dedi. "Seni sevdiğim için elimden geleni yapacağım." Omuzunu silkti. "Ama ben o kadar önemli değilim." Dönüp uzaklaştı.

Saşırmıştım. Mace kendisinin mühim olmadığından bahsetmişti. Halbuki onun ileri gelen gangsterlerden biri olduğunu biliyordum. Tekrar Gloria'nın yanına oturdum. "Beni dinle yavrum. Bu gidişle sana hiç yardımım dokunamayacak. Bunu bilmen daha doğru olur. Yalnız sana hak verdiğimin farkındasın. Hoş bunun da pek ehem-

miyeti yok. Dünyaya karşı iki kişi de sayılabiliriz."

Gloria'ya durumu nasıl izah edeceğimi bilemiyordum. Vaziyet Gloria gibi gangsterleri tanıyan birinin bana çok faydalı olabileceğine işaret ediyordu. Nihayet onun ağzını aramaya karar verdim. "Başın nasıl belaya girdi? Hem Madison gibi biriyle nasıl evlendin?"

Genç kadın arkasına yaslanınca göğüsündeki mendil biraz daha kaydı. Ama bunun farkında değildi o. Dalgın dalgın anlatmağa başladı. "Beverly Hills'deki lokantalardan birinde garsonluk ediyordum. George, bir gün yemek yerken beni farketti. Ondan sonra da benimle meşgul olmağa başladı. Bana zeytin yağı ihracatçısı olduğunu söylemişti. İnandım tabii. İki ay kadar gezdik. Bana evlenme teklif etti. Nisan veya Mayısta zeytinyağı almak için Meksika'ya gideceğini ve bu arada beni de balayı için Acapulco'ya götüreceğini söyledi. İşte şimdi balayındayız. Fakat hiç de hoşuma gitmiyor bu. George'un parasını zeytinyağından kazanmadığını öğrenince benim için her şey bitti. Zaten evlenir evlenmez soğudum ondan. İçip sarhoş oluyor ve kendisini methetmeğe başlıyordu. Bir ara kaçmağı düşüdüm. Fakat George, iç yüzünü bildiğim için beni bırakmıyordu. Gidip bildiklerimi başkalarına anlatacağımdan korkuyor."

Gloria, halâ anlatıyordu. Fakat George'un evlilik hayatı beni hiç ilgilendirmemekteydi. Ben genç kadının ilgilendiğim işe dair bir şey bilip bilmediğini merak etmekteydim. Peşine takıldığım ve iki gece evvel cesediyle karşılaştığım adamı düşünüyordum. Adı Wallace Parkinson'du onun. Serseriler arasında 'Avcı' diye tanınmıştı. Bu adam kırkına gelmeden yaşayan efsane halini almıştı. Onun kadar kabiliyetli ve becerikli do-

ıandırıcı yaşamamıştı. Avcı, bu işte büyük servet yapmıştı. Kanun dışı işlerden milyoner olmuştu. Her halde doğru dürüst çalışsaydı tanınmış bir iş adamı olabilirdi. Diğer dolandırıcılar onu anlata anlata bitiremiyorlardı. Adam bir seferinde bir Teksas'lıyı dolandırıp üç yüz elli bin dolarını almış ve bu yetişmiyormuş gibi iki ay sonra aynı adamdan iki yüz bin dolar daha sızdırmıştı. İşte müşterime şantaj yapmağa kalkan cüretkâr Avcı böyle bir adamdı. Dolandırıcıların şahıydı o. Nasıl Billy Kidd gibi bir haydut, batıyı yıllarca kasıp kavurmuşsa Avcı da bütün Amerika'daki saf milyonerleri dolandırmıştı. Onun kadar zeki bir adam kolay kolay bulanamazdı. Size tuhaf gelecek ama bir bakıma Avcı'nın öldürülmesine üzülmüştüm.

Gloria'nın , "İşte bu yüzden kurtulamıyorum," dediğini duyarak kendime geldim. George Madison'u hatırlıyarak titredim. Genç kadın halâ anlatıyordu. "Kabahat bende, George yakışıklı..Evlendiğimiz zaman kendisini doğru dürüst tanımıyordum bile. Beni en lüks kulüplere götürüyordu ve cebi daima para doluydu. Durmadan içiyorduk. İçmeseydik belki durum böyle olmazdı. Zira George ayıkken o kadar aptaldır ki...."

-" İçtiği zaman akıllanıyor mu?"

Gülümsedi, "Hayır yalnız o içtiği zaman ben de içiyorum. Bu yüzden de bir şeyin farkına varamadım.George'la iki ay daha oturursam alkolik olacağım. Serseri 'Ya öyle mi?' den başka bir şey bilmiyor. Bütün konuşması bundan ibaret."

-" Ya öyle mi?" dedim.

-" İşte hepsi bu kadar. Ona baktıkça midem bulanıyor. Beni buraya zorla getirdi. Kendisini bıraktığım takdirde beni öldüreceğini söylüyor. Buna rağmen talihimi deneyeceğim. Bütün

mesele bundan ibaret, Shell. Hoş bir hikaye değil bu."

-"Bu arada yapabileceğimiz bir şey de yok, Gloria. Senin hatırın için gidip serseriyi vuramam ya." Bir an düşündüm. Belki Gloria, sözlerinde samimiydi ve kendisine yardım etmem için bana yaklaşmıştı.Yalnız ben büyük bir av peşindeydim. Belki de Acapulco'ya neden geldiğimi anlamak için Gloria'yı başıma sarmışlardı.Genç kadının ahbaplarına diyecek yoktu. Ama belki de bundan faydalanabilirdim.

-"George burada ne yapıyor, Gloria?" diye sordum."Hem Mace ve diğer gangsterlerin burada ne işleri var?"

Genç kadın, dolgun alt dudağını dişledi. "Bunu ben de pek bilmiyorum.Yalnız sendikayla ilgili bir iş için toplandılar sanırım. Ama emin değilim. Neden sordun, Shell?"

-"Merak ettim. Demek sendika işi?" Son derece sakin konuşuyordum, ama heyecanımı gizlemek için de elimden geleni yapmaktaydım. "Sahi aklıma gelmişken sorayım. Nerede kalıyorsun sen?"

-"El Encantado'da. Tumbuco Caddesinde bu. Ben 27 numaradayım."

-"Tamam. O otelin nerede olduğunu biliyorum. Teklifime ne dersin yavrum? Beni gülünç bir mevkiye düşürdüktn sonra sevgili kocana dönmek hoşuna gidiyor mu? Kendisine biraz numara yap.Kocanın adını duyunca korkudan bayılacak hale geldiğimi söyle. Hem yalan söylemiş de olmassın. Bu arada kulaklarını aç ve benim hakkımda ne karar verildiğini de anla. Kalbim duracak olursa ne sana ne başkasına yardım edebilirim.Ben de bugün bir ara seni görmeğe gayret edeceğim."

Gloria, kaşlarını çatarak bir müddet dü-

şündü. "Fakat George'un üstüne düşüp kendisini çok sevdiğimi ima edecek olursam benden şüphelenecektir."

Sırıttım. "Sende bu şahane vücut varken George'u istediğin şeye inandırabilirsin. George neye uğradığının farkına bile varmaz."

Gözlerini süzerek manalı manalı güldü. "Pek alâ seni gülünç bir duruma düşürmek için ne yapacağım. Hem buna ne lüzum var?"

-" Erkekler gariptir. Sinirlendikleri bir insanın küçük düştüğünü gördükleri zaman hiddetlerini unutup neşelenirler. Ben George'un hiddetini geçirmek için her usule baş vurmak niyetindeyim.Şimdi sen yüzüme bir iki tokat atıp beni havuza itersin. Yalnız tabii hareketetmelisin. Sevgili George'u memnun etmemiz lâzım."

-" Eğlenceli bir şey olacak. Peki George'a ne diyeceğim? Seni neden tokatladığımı sorduğu zaman ne söyliyeceğim?"

Omuz silktim. "Seni çimdiklediğimi söyle.. Hayır, hayır sakın böyle bir şey söyleme. Ne istersen onu söyle. Hah, buldum. George aleyhinde bir lâf ettiğimi ve buna kızdığın için beni tokatladığını anlatırsın. Yani kocanın tarafını tutmuş olduğunu belirtirsin. Neyse bildiğin gibi yap. Zaten George, bana fena halde sinirlendi. Hem George ve arkadaşları yerine senin beni havuza atmanı tercih ederim."

-" Pek alâ, bunu isteyen sensin."

Ben ayağa kalkıp arkamı havuza döndüm. Gloria da karşıma dikildi. Göz ucuyla bakınca bizim gorillerin halâ eski yerlerinde olduklarını gördüm. "Haydi Gloria," diye fısıldadım. "Yapıştır tokadı."

Tereddüt ediyordu. "Hiddetlenmeden tokad atmak çok zor. Beni kızdıracak bir şey yapmadın ki." Birdenbire gülümsedi. "Haydi seni tokatlamam

için beni sinirlendirecek bir şey söyle."

Sırıttım. "Pek alâ, bunu isteyen sensin. Kendisine bir şey söyledim ama nedense kızmadı. Bilâkis gülmemek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını büktü. Kaşını ve elini kaldırdı. Bir tokat yedim. Bu yetişmemiş olacak ki Gloria, bir tokat daha attı bana. Her halde numara yaptığının anlaşılmasını istemiyordu. İki elini göğsüme dayayarak beni itti.

Doğrusu tokadı da yabana atılacak gibi değildi. Ben daha tokadın acısını düşünürken muvazenemi kaybedip sırt üstü havuza düştüm. Havuzdan çıktığım zaman serseriler hala gülüyorlardı. Göz ucuyla bakınca Gloria'nın Gorge'un yanında durduğunu gördüm Genç kadın kolunu kocasının beline dolamıştı. Ben ağır ağır havuzdan uzaklaşıp bornuzumu giydim ve oradan ayrıldım.

Daireme çıkarken omuzumun üstünden baktım. Peşimden gelen kimse yoktu. Sadece göz yüzünde akbabalar uçuşuyordu.

(()) (())

(())

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Las Americas, Meksika'nın en güzel otelidir. Büyük otel binası denize bakan bir tepenin üstüne inşa edilmiştir.Fakat Las Americas bu binadan ibaret değildir. Yalnız kalmak isteyen müşteriler daha ziyade otelin bir veya bir kaç odalı küçük evlerini tercih ederler. Bu küçük evler, ağaçlar, sarmaşıklar ve renk renk çiçeklerin arasında kaybolmuştur sanki...Bu evlere Pago pago, Singapur, Maria Bonita gibi isimler verilmiştir. Acapulco'dan gelip Manuel Fuzman Bulvarına saparsanız biraz ilerleyince karşınıza üstünde 'Las Americas Oteli' yazılı beton bir kemer çıkar. Bu kemerin altından geçip ana binaya gelirsiniz. Yüzme havuzu ana binanın arkasında kalır. Yüzme havuzunun gerisinde de açık hava barı ve oturup yemek yemeniz için masalar vardır. İsterseniz burada dans da edebilirsiniz.

Büyük yemek salonu açık hava barının arkasında kalır. La Bocana denilen salonda geceleri yemek yenir ve dans edilir. Yalnız yemek salonunun üstü açıktır. Tepenin kenarında bulunan salonu ağaçlardaki kırmızı, mavi, sarı, yeşil, ışıklar aydınlatır.

Yüzme havuzundan ayrılınca ağaçlıklı yoldan geçip otele gittim. Ben küçük dairelerden birinde kalıyordum. 103 numaralı dairedeydim ve ana binanın köşesindeydi bu. Anahtarımı müracaat memuruna bırakmıştım ama havuza giderken

kapımı kilitlemediğim için kapıyı itip içeriye girdim. Yataklardan birininüstüne uzanıp düşünmeğe başladım. Acapulco'ya gelen serserilerle işimin bir ilgisi olup olmadığını anlamak istiyordum. Bana kalırsa goriller de aynı şeyin peşindeydiler. Zaten Gloria, onların bir sendika işi için toplandıklarını da söylemişti.

Müşterim Joe, bu sendikanın başındaydı. Onun istediği şeyi temin ettiğim takdirde bana tam elli bin dolar verecekti.

İşin gelişme tarzı tuhafıma gidiyordu doğrusu. Şimdiye kadar bu tip bir işe girişmemiştim. Her adımda bunun daha karışık, karanlık ve acaip olduğunu anlamaktaydım. Dört gün evvel Joe'yu görmeğe gittiğim zaman bu işin önemli olduğunu sezmiştim. Zira şantaj yapılan müşterim çok mühim bir insandı. Fakat Wallace 'Avcı' Parkinson'un Joe'ya şantaj yaptığını öğrenince biraz şaşırmıştım. Evet, namussuz fakat mühim bir adam namuslu ve önemli birine şantaj yapıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yalnız Avcı gibi bir dolandırıcının şantaja kalkışmasına manâ verememiştim. Hele Joe'nun sandığım kadar dürüst olmadığını öğrenince daha da şaşırmıştım. Daha sonra Joe'ya şantaj yapılmadığını farkederek aptallaşmıştım. Zira bu işe şantaj demek pek kabil değildi.

Joe'yla iki saatten fazla konuşmuştuk. Joe-yu rahatsız eden Avcı'dan başkası olsaydı bu işe inanmazdım. Joe'nun anlattıklarına bir manâ veremez ve mühim bir insan hakkında bu kadar lekeleyici malûmatı bir araya getirmenin imkânsız olduğunu söylerdim. Fakat Wallace Parkinson'u tanıdığım için fazla şaşırmadım.

Avcı'nın elinde şantaj yapmasını sağlıyacak tam bir dosya mevcuttu. Joe de bu işe fena halde sıkılmıştı tabii. Avcı, Joe'nun sendika parasını zim-

metine geçirdiğini gösteren bazı vesikalar bulmuştu. Bunlardan başka elinde Joe'nun bir zamanlar Komünist Partisi azası olduğunu gösteren deliller mevcuttu. Bu arada Joe'nun Lila adında bir şarkıcıya çocuğuyla beraber geçinebilmesi için ayda beş yüz dolar verdiğini de öğrenmişti. Bu çocuğun babası da Joe'ydu tabii. Halbuki Joe mes'ut bir yuva kurmuştu ve kendisinin üç çocuğu vardı. Yani nikâhlı karısından üç çocuğu olmuştu.

Bir sigara yakarak Joe'nun anlattıklarını düşünmeğe başladım. Adam yana yakıla bunları bana anlattıktan sonra yüzüme bakmıştı. Doğrusu söylediği şeyler hiç de hoş değildi ama işi kabul etmiştim. Onun üzerine Joe, her şeyin bundan ibaret olmadığından bahsederek asıl drtlerini açıklamıştı.

Gözlerinin önünde Joe canlandı.....

(())

(()) (())

O gün Joe'nun evine gittim. Joe'nun 'Evi' değil 'Malikânesi' demeliyim. Bir park kadar geniş olan bahçede küçük beyaz bir masaya karşılıklı geçip oturduk. Bu arada bir kaç kadeh viski de içip temiz hava aldık tabii. Çok güzel bir gündü. Fakat Joe, "Ben havadan istifade edelim diye bahçeye çıkmadım," dedi. "Konuşmamızı kimsenin duymasını veya bunu teype almasını istemiyorum." Adam bitkin bir haldeydi. Kaşlarını çatarak devam etti. "İnanır mısın, Scott. Elinde dosyasıyla buraya kadar geldi o. Elindeki evrak çantasından bir dosya çıkarıp bana gösterdi. Bunun içinde bazı vesikalar ve fotoğraflar vardı.Sonra bir de bant çıkardı." Susup başını salladı. "Bu adam aylardan beri hakkımda malûmat topluyormuş anla-

şılan. Gece gündüz çalışıp öğrenmiş bunları. Neden kendisini bu kadar sıkıntıya soktuğunu anlıyamadım. Hem neden benimle uğraşıyor sanki?"

Yüzüne baktım. "Avcı gibi bir insan her şeyi plânlamadan evvel işe girişmez. Zaten kendisi onun için bu kadar yükselmiş.Yalnız bir şey tuhafıma gitti. Şimdiye kadar şantaja kalktığını duymamıştım onun."

Joe'nun kaşları yine çatıldı. "Çok garip bir şey oldu, Scott. O adam benden para istemedi. Sadece elindeki vesikaları getirip bana gösterdi. Bu vesikalara karşılık para almıyacağını ve sendikamda çok mühim bir mevki istediğini bildirdi. Benim yardımcım olmak istiyordu. Parayla ilgisi yoktu. Önce durumu anlıyamadım."

Benim aklım da karışmağa başlamıştı. "Yani avcı, iş mi istedi?"

-" Evet, bir bakıma öyle sayılır. Fakat çok mühim bir mevkiyi işgal etmek arzusunda. Onu kontrol da zor olacak. Zira Sendika Başkan yardımcılığını istiyor. Onun gibi bir adam....."

Joe, sözünü bitiremedi. Fakat ne demek istediğini anlamıştım. Joe, Avcı gibi birini idare edemiyecekti tabii.

Joe; "Ona iş verdiğim takdirde kendi ahbaplarını yani diğer serserileri de sendikaya alacak," diye devam etti. "Böylece bir arada Sendikayı idare edecekler. Namussuzların böyle önemli yerlere geçtiklerini düşün."

Joe'nun önemli yerlere geçmek isteyen namussuzlardan bahsetmesi garibime gitti doğrusu. Sordum. "Peki, Avcı'nın istediğini yapabilecek vaziyette misiniz? Yâni yanınıza bir yardımcı almak hakkınız var mı?"

İlk defa tebessüm etti. " Tabii, bunu yapmak benim için çok kolay. Zorluk diye bir şey

bahis mevzuu değil." İçkisinden bir yudum aldı. Sonra gözlerini bana dikti. Bu gözlerde bezgin ve bitkin bir ifade vardı. "Korkarım bunu yapmak zorunda da kalacağım. Başka çarem yok.. Bunu yapacağım galiba." Sesi gitgide yükselip tizleşmişti. "Scott, bu kâğıtların ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Bunlardan bazıları...Meselâ Lila'yla çocuğu hakkındaki vesikaları temin etmek o kadar zor değil. Komüsnistlik sicilim de F.B. I. ca malum zaten. Fakat diğer vesikalar çok tehlikeli. Zira ben bunların bir kısmını imha etmiştim. Bir kaç tanesi nasıl olmuşsa o adamın eline geçmiş. Bunlar beni mahfetmeğe kâfi o adama istediği şeyi yapmama imkân olmadığını söyledim. Fakat kendisi de başka çarem olmadığını biliyordu sanırım. O vesikaları geri almak için bütün arzularını yerine getireceğim. Sendikada iş, para ne isterse vereceğim."

Susup bana baktıktan sonra devam etti. "Anlattığım şeyler pek de hoş değil. Hakkımda iyi şeyler düşünmiyeceğinin de farkındayım. Ama kendimi methetmenin sırası değil. Sana hakkımdaki dosyanın ne kadar mühim olduğunu anlatmağa çalışıyorum. Bu vesikalar ortaya çıkarsa hayatım mahvolacak. Yaşamam için.. Yaşamam için bir sebep kalmıyacak. Hem bu vesikalar yüzünden başkalarının da zarar göreceğini bilmen lâzım. O vesikalarda başkalarının isimleri de var. Büyük iş ve hükümet adamları ve sendikalarla ilgili tanınmış şahıslar bu kâğıtlar yüzünden mahvolacaklar. Bu vesikalar gazetecilerin eline düşerse borsada da kriz olacak. Tabii bu arada en büyük zararı da benim sendikam görecek. Parlementoda da kıyamet kopacak."

Acı acı içini çekti. "Bu kağıtları o adamdan almalısın, Scott. Bunları bana iade etmen daha doğru olur tabii. Ama buna imkân bulamazsan ve-

sikaları imha edersin. Bu vesikaların ortadan kalktığını öğrenince rahat bir nefes alacağım. Hayat zehir oldu bana."

Joe, çok heyecanlanmıştı doğrusu. Biraz sakinleşmesini bekledim ve "Bir de ses bandından bahsetmiştiniz," dedim. "Bu bantta ne vardı?"

Kuruyan dudaklarını yaladı. "O band ve bir vesika...Bu vesika Savunma Bakanlığından gönderilmişti. Bir an gözümün önünden ayırmamam gerekiyordu onu. Her şey kasamda duruyordu. Kasamda..." Birdenbire hırslanıp küfretti. Onun küfrettiğini ilk defa duyuyordum. "Namussuz alçak.. Bu herif benim kasamı çaldı!"

-" Beni dinleyin," diye mırıldandım. "Önce Avcı'nın bunu nasıl yaptığını anlatın bana."

İçkisini bitirip izah etti. "Anlaşılan Avcı aylardan beri benim peşimdeymiş. Hatta peşime adam takmış. Böylece benim hareketlerimden haberdar olmuş. Avcı, dosyayla bana gelmeden iki gece evvel biri evime gidip kasamı boşaltmış. Bunu daha sonra fark ettim. Her halde o adamın böyle şeyleri kolaylıkla halledebilecek arkadaşları var. Bu arada vesikaları ve bandı da götürmüşler."

Joe, yine ses bandından bahsetmişti ama bunu izah etmiyordu. Avcı'nın bu işte her zamankinden daha dikkatli davranmış olduğu belliydi. Ama yine de ben bir şey anlıyamamıştım.

Bu sefer, "Peki Savunma Bakanlığına ait vesikada neler vardı?" dedim.

Yine lâfı değiştirdi. Zaten Joe'nun ağzından lâf almak çok zordu. Nihayet sabrım kalmadı. Ağzıma geleni söyledim. Artık nezaketi de bir tarafa bırakmıştım. "Beni dinle, Joe. Seni bu belâdan kurtarmağa çalışacak olan benim. Eğer talihim varsa o vesikaları ele geçireceğim. O zaman kâğıtları teker teker okuyup

işin iç yüzünü öğreneceğim tabii. Sen doktora gidip hastalığını anlatmaktan utanan adamlara benziyorsun. Vesikaları geri almamı istediğine göre önce bunların ne olduğunu bana anlatmalısın. Söyle bakalım şimdi. Savunmayla ilgili vesikada ne var?"

İnadı tutmuştu. "Gizli bir vesika bu, Scott."

-"Artık gizliliği kalmamış," dedim.

Biraz rengi soldu sanırım. "Evet, doğru. Öyle olsa bile..." Yutkundu. "Buna rağmen Mr. Parkinson bunun ne ifade ettiğini anlamamış olabilir."

Joe'yu süzdüm. "Demek kâğıt bir şey ifade ediyor."

Bu sefer hakikaten rengi soldu. Yüzü kireç gibi oldu. Endişeli bir tavırla alnını uğuşturdu. Bu iş karma karışık bir şeydi. Joe anlattıkça aklım karışıyordu. Ben de gitgide alâkalanmaktaydım.

Nihayet adam, "Bu çok gizli bir vesika." diyebildi. "Fakat vesikada neden bahsedildiğini sana anlatmam imkânsız. Yalnız mühim..... Çok mühim."

-"Kimin için mühim? Senin için mi?"

-"Evet, benim için mühim. Senin için de öyle...Hepimiz için önemli bu."

Başka bir şey söylememekte inad ediyordu. Ben de mevzuu değiştirdim. "Ya ses bandında neler var?"

Savunma Bakanlığına ait vesikayı sormaktan vaz geçtiğim için bunu anlattı. "Bir ay evvel, altı iş arkadaşım ve bazı sendikacılarla evimde bir toplantı yaptık. Bazı işleri görüştük. Sendika metodlarından, buna benzer bazı şeylerden bahsettik." Doğrusu bu izah da beni tatmin etmemişti. Bu adamın sakladığı bir şeyler vardı. Toplantıdan da sanki rast gele bir poker partisiymiş gibi bahsediyordu. Ama şimdilik ses

çıkarmayıp dinlemeğe kararlıydım. "O sırada Mr. Parkinson'un peşimde olduğunu bilmiyordum tabii. New York'dan döneli iki gün olmuştu. Sendikaya da gitmemiştim. Onun için kimse Los Angeles'de olduğumun farkında değildi. Ama o adam peşimdeymiş. Daha da kötüsü kendisi bütün konuşmaları ses bandına kaydetmiş."

Zaten Joe, beni bu yüzden evine çağırmış ve bu mevzuu açmıştı. Ama nedense hakikati açıklamak işine gelmiyordu. Başka bir şey anlatmıyacağını sezerek, "Joe," diye mırıldandım. "Bir sorgu hakimi gibi hareket etmek istemiyorum. Fakat bir şeyi öğrenmek arzusundayım. Anlattıklarına göre ahbapların o gece senin evine toplanmışlar. Konuşmaların banda alınması neden bu kadar telâşlandırıyor seni?"

Yine dudaklarını yaladı. "Şey iş kanuştuk. Sendikanın işlerinden bahsettik . Bunların yabancılar tarafından duyulmasını istemem tabii. Hem bazı şeyler yanlış manâlara çekilebilir. Sonra duyduğuma göre bir banda değişiklik ve tahrifat yapıp söylenilenlere bambaşka bir hava vermek kabilmiş...."

Sustu. Susmasına ses çıkarmadım.Fakat Joe'nun Avcı'dan daha namussuz olduğuna kanaat getirmiştim. Yarım saat daha konuştuk. Bu arada bu işi takip için istediğim sadar masraf yapabileceğimi öğrendim. Joe'yla bu hususta anlaşmaya varmıştık. Zira Avcı, Joe'dan ayrılmadan evvel kendisini bir iki ay sonra göreceğini söylemişti. Yani bir müddet Joe'ye ilişmek niyetinde değildi. Belki de Joe'nun düşünüp korkması ve yumuşaması için bu mühleti vermişti.

Avcı'yla Joe, bir gün evvel konuşmuşlardı. Bu armda Avcı, Los Angeles'den ayrılmış ve Joe'yu dertleriyle baş başa bırakmış olabilirdi.

Yarım saatin sonunda, "Pek alâ," dedim.

"Her şey tamam sanırım. Avcı'yı tanıdığıma göre burada daha fazla oturup vakit kaybetmeme lüzum yok. Ha, aklıma gelmişken sorayım."

-"Evet."

-"Bana bir fikir vermen lâzım.Şu ortada dolaşan Savunma Bakanlığına ait kâğıt hakkında bana biraz fikir versen.Zira bunu bulabilmek için hakkında bir şeyler öğrenmeliyim."

İçini çekti. "Anlaşıldı.... Pek alâ. Harp çıktığı takdirde Amerika Birleşik Devletlerinin alacağı tedbirlerden bahsediyordu bu kağıtta." Rengi yine solmuş yüzündeki çizgiler daha derinleşmişti. O kadar ciddi konuşuyordu ki sırtımın ürperdiğini hissettim. "Harple ilgili kararlar, Scott. Her şeyi silip süpürecek, her şeyi mahvedecek korkunç bir harpten bahsediyorum. Bahsettiğin vesika...." Yine durakladı. "Bahsettiğin vesikada Amerikanın saldıracak düşmana karşı kendisini korumak için baş vuracağı usuller yazılı. Yani bir mikrop harbinden bahsediyor. Sana bundan başka bir şey söyliyecek durumda değilim."

Çok şaşırmıştım ama bunun sebebi başkaydı. Zira Joe'nun yalan söylediğini hissetmiştim. Bunun sebebini izah edecek durumda değildim ama yine de yalan söylediğini biliyordum. Belki yüzü belki sözleri, belki gözlerindeki ifade belki de sesinin tonu onun yalan söylediğini ortaya koymuştu. Senelerden beri hususi hafiyelik yapıyorum. İşim icabı sık sık şüpheli şahıslarla konuşur ve onları sorguya çekerim. Bu arada yalan ve doğru söyliyenleri de ayırt ederim tabii. Bu hususi bir hafiyenin hayatında önemli bir yer tutar. İnsan, zamanla yalanla doğr yu birbirinden ayırt etmesini öğrenir. İşte Joe de beni kandırmağa kalkmıştı. Açıkçasını isterseniz Joe'den pek hoşlanmamıştım. Yalnız bu iş merakımı tahrik et-

mişti.

Ciddi bir tavırla cevap verdim. "Mühim.. Çok mühim bir vesika. Yalnız bir şeyi anlıyamadım. Böyle bir vesikanın Savunma Bakanlığında muhafaza edilmesi gerekmez miydi? Neden bunu sana verdiler, Joe?"

Gözlerinde hiddetli bir ifade belirdiyse de kendisini toplıyarak sakin sakin cevap verdi. "Bana sual sorman için tutmadım seni, Scott. O şantaj dosyasını bulman için para veriyorum sana. Galiba benim mühim bir insan olduğumu unuttun. Bir kaç komitede vazife aldım. Sadece Sendika başkanı değilim ben. Hükümetle ilgili işlerim var. Hem Devlet Başkanıyla da bir hayli samimiyim. Sadece şunu söylemek istiyorum. O vesikaların kasama konulması için kâfi sebep vardı. İlâve edecek başka bir şeyim yok, Scott."

-" Sinirlenme, Joe. Yalnız böyle bir şeyi F.B.I. ın daha iyi halledeceğine inanıyorum."

Birdenbire doğruldu. "F.B.I. bu işle ilgilendiğine emin olabilirsin. Bunu katiyetle söyliyebilirim. Bununla beraber Federal Polis benim şey...Şahsi kâğıtlarımla alâkadar değil tabii. Bu seni ilgilendirir. Açıkçasını isterseniz bu şantaj mevzuu tamamiyle sana ait. Bunu sen halledeceksin. Bu arada ses bandıyla diğer vesikayı da bulacaksın. Elli bin dolar büyük para sayılır, Scott." İçin için ben de bunu kabul ettim. "Başarılan bir iş için elli bin dolar küçük bir ücret olarak kabul edilebilir. Sana ayrıca bir mükâfat da verebilirim."

-"Hiç fena değil. O halde işime bakayım." Ayağa kalkıp onu süzdüm.. Bu adam bana yalan söylemişti. Yeni bir müşteri bulduğum zaman dikkatli davranırım. Hele onların yalan söylediğini de anlamışsam bazı şartlar ileri sürerim. "Beni dinle, Joe. Ben ekseriyetle cinayetle ilgilenirim.

Yalnız bir cinayetin esrarını çözdüğüm zaman katil müşterim çıkarsa gözünün yaşına bakmadan polise teslim ederim kendisini." Yüzü kızarmıştı. "Suçluları korumasını sevmem Joe."

-" Yani? Bunun benimle ne alâkası var?"

-" Hiç alâkası yok tabii. Yalnız bir işe başlamadan evvel müşterimle anlaşmam gerekir. Tabii bana iş verilmişse....."

-" Sana iş verildi, Scott. Dürüst olmayan bir insana benim de tahammülüm yoktur." Ayrılmadan evvel hararetle elimi sıktı. Joe, aslında neşeli, dost canlısı bir insan olacaktı. Fakat dehşete kapılmıştı o artık. Adeta benliğinden çıkmıştı. Yalnız eskisi gibi el sıkmasını unutmamıştı. Joe, dürüst insanlar gibi el sıkışıyordu. Tek dürüst tarafı da buydu galiba. Oradan ayrıldım.

İşe de böylece başlamış oldum. O ara işin ne kadar büyük olduğunu anlıyamamışım meğer. Hemen sabıkalılardan tanıdıklara baş vurarak Avcı'nın nerede olduğunu sordum. Nihayet adamın Meksika'ya gittiğini öğrenebildim. Gerisi de kolay oldu. Avcı, Taxco da La Borda Oteline inmişti. Bu arada Avcı, Arthur Brand ismini kullanarak bir araba kiralamış ve otele de adını Robert Cain olduğunu bildirmişti. Ben bu otelin üçüncü katında bir odada kurşunla beyni dağıtılmış olan Parkinson - Brand - Cain'i veya Avcı'yı buldum. Odada kağıt, resim, ses bandı veya gizli vesika yoktu. Her tarafı araştırdım ama bir şey bulamadım. Sadece Avcı'nın cebinden işime yarayacak bir şey çıktı. Bu bir seyahat acentasının otel rezervasyon kâğıdıydı. Mr. ve Mrs. Jacop Brodney için Las Americas Otelinde 28 Nisandan itibaren yer ayrılmıştı. İşin tuhafı o gün ayın 28'iydi.

Bir müddet odada Wallace Parkinson'un cesediyle baş başa kaldım. Sonra aşağıya inip mü-

racaata giderek lâkayıt bir tavırla Mr. Cain'i sordum. Kimse Avcı'nın yalnız gelip gelmediğini bilmiyordu. Müracaattaki memurla konuşurken onun yalnız geldiğini söylediler ama bu da bir şey ifade etmezdi tabii. Çıkıp arabama atladım ve ne yapacağımı düşünmeğe koyuldum. Avcı ya yanında biriyle gelmişti otele, ya da peşine biri takılmıştı. Birinci ihtimale göre Avcı'yı yanındaki şahıs temizlemişti. İkincisine göre de peşine takılan adam.... Hem Avcı yanında bir kadınla Acapulco'ya gitmeğe niyetlenmiş ve 'Mr. ve Mrs. Brodney' adına bir daire tutmuştu. Belki de kadınla Acapulco'da buluşacaktı.

Sonra Avcı, elinde şantaj dosyasıyla Acapulco'ya güneşlenmeğe gitmeğe kalkışmamıştı tabii. Biraz daha düşündükten sonra kararımı verdim. Las Americas Oteline gidip Avcı'nın dairesine yerleşecektim. Böylece bir müddet için Wallace 'Avcı' Parkinson olacaktım ben. Belki otelde kaldığım sırada bir şeyler olurdu.

Sabah güneş doğarken Taxco'dan ayrıldım. Arabayla Acapulco'nun yolunu tuttum. Öğleyi biraz geçe Las Americas Otelinden içeriye giriyordum. Müracaata gidince Mr. Brodney'in dairesinin kimseye verilmemiş olduğunu öğrendim. Dairenin benim için tutulmuş olduğunu söyleyip deftere 'Jacop Brodney' diye imza atacağım sırada durakladım. Yorgunluktan bitkin haldeydim. Kafam da çalışmıyordu. Buna rağmen yine de bir ses beni ikaz ediyordu.Avcı, Brodney adında otele yerleşip biriyle temasa geçmek istemiş olabilirdi.Ben Avcı'ya hiç benzemiyordum ve böyle bir oyuna kalkışmam tahlikeliydi.

Mürcaat memuru beni Brodney sanıyordu tabii. Ama ben deftere kendi imzamı attım. Sonra cin gibi zeki bir Meksikalı olan Rafael adındaki katibe yüz dolar verdim. Sordukları tak-

dirde Brodney'in telgrafla rezervasyonu iptal ettiğini ve bu yüzden odayı Shell Scott adında birine verdiğini söylemesini katibe tembih ettim. Rafeal bu işe bir hayli şaşırmıştı ama yüz dolar tam 864 paseta ediyordu. Rafeal bu parayı aldıktan sonra kendi adının Shell Scott olduğuna dair yemin bile edebilirdi.

Kendimi korumak için yapmıştım bunu. Zira Avcı'nın katil ahbaplarından biri ölmüş adamın odasında ne yaptığımı merak edebilirdi. Katibin bu daireyi bana verdiğini söylemesi işleri hallederdi sanırım. 103 numaralı daireye çıkıp kendimi iki yataktan birinin üstüne attım. Elbisemi çıkarmadan uyuya kalmışım. Uyandığım zaman saat gecenin on birini geçmişti. La Bocana'da lezzetli bir yemek yedim ve o arada yüzleri bana yabancı gelmeyen goril tipli adamları farkettim. Tekrar daireme gidip yattım.

Ertesi sabah müracaata gidip katibe 103 numaralı daire hakkında sualler soran olup olmadığını öğrendim. Henüz kimse 103 numarayla ilgilenmemişti. Kahvaltıdan sonra yine katiple bir kaç dakika konuştum. Antrede oturup biraz bekledim. Sonra bara geçtim. Bu arada bir şey olmadı. Sadece suratsız bir kaç sabıkalı gördüm. İçlerinde vaktiyle kendisine iyilik etmiş olduğum Archie Crouse de vardı. Onu gördüğüme bir bakıma memnun olmuştum. Zira kendisinden istifade edebilirdim. Bardan çıkıp öğle yemeği yedim. Biraz dinlendikten sonra Gloria çıktı karşıma.

(O)

(O) (O)

Sigaramı tablaya bastırıp kalktım. Olanları başından sonuna kadar düşünmüştüm ama bunun bana bir faydası olmamıştı. Omuzumu silkip bor-

nozumu çıkararak yatağa attım. Şimdilik elime bir şey geçmemişti ama lüks bir dairede rahat ediyordum. Acapulco koyu çok güzeldi. Havuzun başı da çok eğlenceliydi.

Tam gerinirken kapı açıldı. İçeriye otel garsonlarından biri girdi. Hayatımda bu kadar çirkin ve küstah bir garson daha görmemiştim. Adam kapıya vurmağa lüzum görmediği gibi duvara dayanıp beni süzmeğe başladı.

Bir elli boyunda çok geniş omuzlu bir adamdı. Hele yüzü görülecek gibiydi. Mesleğine düşkün bir plâstik cerrahi mütehassısı, onu en az beş, altı defa ameliyat ederdi. Cildi bir filin derisinden farksızdı.O bir otel odasından ziyade bir müzeye yakışırdı. Kafasının üstüne de Latince bir hayvan adı yazıp onu vitrinlerden birinin arkasına sokmalıydılar. Birdenbire tabancamın yanımda olmamasına üzüldüm. Böyle mahlûkların karşısına silâhlı çıkmak daha yerindeydi.

Garson, hafif bir sesle, "Avcı," dedi.

Ben homurdanmakla iktifa ettim. Bunu istediği manaya çekebilirdi.

Fısıldar gibi konuşuyordu. "Haydi elbiseni giy. On beş dakikan var. "

Biraz evvel homurdanarak vaziyeti idare etmiştim. Yine aynı şeye baş vurdum. Garson başını salladı ve kapıyı açtı çıktı. Ne olacağını bilmiyordum fakat tamamiyle giyinmeğe karar vermiştim. Yani 38'lik Colt'umu da sol kolumun altına yerleştirecektim.

O sırada yan taraftaki tuvaletin sifonu çekildi. Hayretle döndüm ve tuvaletin kapısının açıldığını gördüm. Vizon bir manto ve elbise denilemiyecek kadar açık ve kısa bir şey giymiş güzel bir kadın tuvaletten çıktı. Hayretten ağzım açık kaldı.

Genç kadın tatlı tatlı gülümsiyerek, "Aman

yarabbi!" dedi. "Her halde Avcı siz olacaksınız. Geleceğimden haberiniz vardı tabii."

Kadının sırtındaki vizon manto her halde on sekiz, yirmi kilo gelirdi. Buna mukabil eteği bir hayli kısa olan önü, yakası, arkası ve her yanı açık bir elbise ancak kırk beş, elli gram çekerdi. Bu elbisenin neye yaradığını anlıyamamıştım: Yalnız bu her tarafı açık sarı lame elbiseyi gece için giydiğini anlamıştım. Bu kadın nedense daha şimdiden gece için süslenmişti. Geceyi onunla birlikte geçirmek hoş olurdu doğrusu.

Kırıta kırıta yürüdü. Elinde kadınların gece bir yerde kalmağa niyet ettikleri zaman kullandıkları cinsten orta boy bir siyah çanta vardı. Çantayı lâkayıt bir tavırla yatağa atıp omuzlarına almış olduğu vizonu da çekti. Bunu da çantanın üstüne koydu. Ben de sırtındaki elbiseye benzeyen şeye bir göz attım.

Sarı lâme ışıl ışıl yanıyordu ama biçimi bir tuhaftı doğrusu. Önce bunun hakikaten bir gece elbisesi olduğunu düşündüm. Ama bu elbise değil bir felaketti. Elbiseye benzeyen şeyin altında başka hiç bir şey yoktu. Bu kadın tabiatın kendisine vermiş olduğu şeylerle iktifa etmişti. Doğrusunu isterseniz ben de tabii şeylere bayılırım.

Kadın gözlerini süzerek mırıldandı. "Beni Torelli yolladı şekerim. Seninle meşgul olmamı istedi."

Şekerim. Kadın bana 'Şekerim' demişti. Bu şaşkınlığım arasında bir kelime dikkatimi çekmişti. Torelli. Kadına baktım. "Torelli mi dedin?"

-" Evet, Torelli. Kendisi biraz meşgul. Hazırlanana kadar seni biraz oyalamamı söyledi."

Kafam iyice karışmıştı. Ben 'Torelli' adında birini tanımıyordum. Kadın kimden bahsediyordu acaba? Hem 'Hazırlanana kadar' dan kastı neydi? Belki de bu cazip mahlûk benden bahse-

diyordu. Halbuki ben çoktan hazırdım doğrusu.

Genç kadının mevzun bacakları ve incecik bilekleri vardı. Saçı da benim sevdiğim kadar uzundu. Omuzlarına kadar iniyordu ama rengi biraz tuhaftı. Kızıl denilemezdi bu saçlara. Daha ziyade pembemsiydi bunlar. Hoş saçları yeşil olsaydı bile umurumda değildi. İncecik beli yüzünden kalçaları daha yuvarlak gözüküyordu. Fevkalâde bir vücûdu vardı açıkçası. Ben de bir şeyi gözümden kaçırmak niyetinde değildim.

Ben böyle gözlerimle onu yerken dayanamıyarak sordu. "İyi ama ben daha ne kadar ayakta bekliyeceğim böyle?"

-" Ah, affedersin. Kusura bakma. Otur, otur." Kolundan tutup genç kadını koltuklardan birine götürdüm. "Biraz aklımı karıştırdın da.."

Ona bütün bunların ne demek olduğunu soracaktım. Torelli'nin kim olduğunu anlamak istiyordum ama birdenbire aklım başıma geldi. Zira ben Avcı'ydım ve her şeyi bilmem gerekiyordu.

-" Demek seni Torelli yolladı?" diye mırıldandım.

-" Hımm."

-" Torelli, iyi dosttur doğrusu."

Sesini çıkarmadı. Onun üzerine, "İçki ister misin?" diye sordum.

-" Sen nasıl istersen."

Neşeli neşeli gülerek bavuldan bir şişe viski çıkardım. Bunu ani vakalarda kullanmak için almıştım. Bu kadının gelişi de ani sayılırdı tabii. İki bardağa viski koyup birini ona uzattım. Kendi içkimi de bir yudumda içtim.

Genç kadın sağ elinin küçük parmağında büyük bir markalı yüzük vardı. Dikkatle bakınca yüzüğün üstündeki harfin 'E' olduğunu gördüm. Açıkçasını isterseniz bu yüzük aşağı yukarı elbisesinin büyüklüğündeydi. Yani yüzüğün ağırlı-

ğı eşitti demek istiyorum . Bir ara; "Adın nedir yavrum?" diye sordum.

-" Evelyn.. Ama istersen bana Eve de diyebilirsin."

Kadına baktığım müddetçe kafamı toplayamıyacağımı biliyordum. Onun için dönüp bardağa yine viski doldurdum. O halâ elindeki içkiyi yudumluyordu. Ben ikinci kadehi de kafama dikdim."

Eve, sakin sakin beni süzdü. "Sessizlikten hoşlanmam. Müzik yok mu?"

-" Tabii. Hay hay... Müzik. Ben müziğe bayılırım."

Genç kadın radyoyu görmüştü. Kalçalarını kıvırarak gidip radyoyu açtı. Bir istasyonda caz çalıyordu. Bunu beğenmemiş olacak ki radyonun düğmesini çevirerek istediği gibi bir şey aramağa başladı. Hoş onun ne istediğini de bilmiyordum ya. Nihayet aradığını buldu. İç gıcıklayıcı bir müzikti bu. Ama ben bunun ne olduğunun farkında değildim. Belki de bir mambo çalınıyordu. İşin iç gıcıklayıcı tarafı da Eve'in ayağını vurarak tempo tutmasıydı. Genç kadın ayağını vururken kalçaları kımıldıyor, lâme kumaş sım sıkı vücûdune yapıştığı için şahane hatları belli oluyordu.

-" Dans edelim mi?"

Kadının bu sualini duyunca büsbütün afalladım.Boğazım kuruduğu için pek sesim çıkmıyordu. Güç belâ "Olur," diyebildim.

Biraz kırıttıktan sonra lâme elbisesinin eteğini biraz daha yukarıya kaldırdı. Bacakları enfesti doğrusu. Dayanamayarak içimi çektim. Halimi görünce kalçalarını sallıyarak yanıma yaklaştı.

Biraz sonra dansa başlamıştık. Fakat ayaklarımızı pek kımıldattığımız yoktu. Birbirimize sarılmış sağa ve sola doğru sallanıyorduk. Galiba çalan rumbaydı. Bir taraftan da ben Torelli

denilen adamın çok iyi bir insan olduğunu düşünüyordum. Adam bana büyük bir iyilik etmişti. Ben böyle düşünürken kapı açılarak o çirkin garson içeriye girdi. Fena halde sinirlendim tabii. Kabil olsaydı serseriyi zevkle kaynayan bir yağ kazanına atardım. Serseri hiç olmazsa kapıyı vurabilirdi.

Namussuz "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Sen daha giyinmedin mi?"

Bundan daha aptalca bir söz duymamıştım ömrümde. Kapıyı açıp kılığımı tenkit etmenin zamanı mıydı? "Hayır, dostum daha giyinmedim. Sen lütfen basıp gidersen...."

Yüzünde sert bir ifade belirdi. Buna da şaştığımı söylemeliyim. Zira ben bu serseriyi ilk gördüğüm zaman yüzündeki ifadenin çok sert olduğunu düşünmüş ve bundan daha kötü bir ifade olamıyacağına karar vermiştim. Meğer yanılmışım. Garson, "Beni dinle Avcı," diye çıkıştı. "Sana giyinmen için bir dakika veriyorum. Yoksa seni bu kılıkta götürürüm. Şortunla ortada dolaşmak istiyorsan o başka... Hem Torelli seni bu kılıkta görürse memnun kalmıyacaktır."

Eve de atıldı. " Çok özür dilerim, Avcı. Bari ben gideyim. Sen de hemen hazırlan. Hadi fırla!"

Fena halde kızmıştım. Neredeyse pencereden fırlıyacaktım. Ama genç kadın bana çok nazik davranmıştı. Onun için gidip vizon mantosunu aldım. Tam giymesi için kürkü tutarken yatağın üstündeki siyah çanta yere düştü.

Eve bir çığlık attı. "Ah! Çantam!.."

-" Özür dilerim," diyerek eğilecek oldum.Fakat genç kadın eğilip çantayı yerden almıştı.

-" Biraz daha dikkatli olamaz mısın? Neredeyse çantamın içindekileri kıracaktın?"

-"Yavrum," diye mırıldandım. "Çantana ilişmek istemediğimden emin olabilirsin."

Kadın kürkünü çekip elimden aldı. Hiddetle yürüdü.Kıymetli siyah çantasını sıkı sıkı tutmuştu.Diğer elinde de vizon kürkü vardı.Garson bağırarak otuz saniyem kaldığını söyledi.Hemen bir pantolon ve spor bir gömlek giydim. Çorap düşünmenin sırası olmadığı için çıplak ayaklarıma ayakkabılarımı geçirdim. Serseri ayakkabıların bağlarını bağlamama bile müsaade etmedi

Kaşlarını çatarak, "Senin nen var Avcı?" diye sordu."Yoksa aklını mı kaçırdın?"

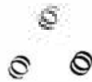
Sesimi çıkarmadım. Serseri beni kapıya doğru itti.Başlangıçta Avcı'nın odasına yerleşip onun hüviyetine bürünmek bana iyi bir fikir gibi gelmeşti ama artık o kanaatte değilim. Bu iş tehlikeli olacağa benziyordu.

Garson koluma tutup beni rengarenk çiçeklerle bezenmiş iç avludan geçirdi.Maalesef müracaatın yanından geçmedik.Serseri beni aksi istikamete götürdü.Çakıllı dar yoldan ilerleyip büyük bir eve geldik. Bu büyük binayla otelin arasında az bir mesafe vardı. Beni düşünce almıştı. Bu büyük binada nasıl bir durumla karşılaşacağımı bilmiyordum.Binanın üstünde 'Villa al Mar' yazılıydı. Las Americas Otelinin en büyük ve pahalı dairelerinden biri de buydu.

'Villa al Mar'a gelince beton merdivenleri çıktık.Deniz bakan geniş terasta durduk. Ben koya ve Acapulco'ya bir göz attım.Birdenbire güzel bir yarış motörü arkasında köpükler bırakarak geçti. Motörün arkasına takılmış olan bir kadınla bir erkek su kayağı yapıyorlardı. Kendi kendime "Keşke o erkek ben olsaydım," dedim. Koyda bir kaç düzine tekne vardı. İki üç büyük yat da açığa demirlemişti.Terasa en yakın olan büyük beyaz yatın ismini seçebildim.

Teknenin kıç tarafında 'Fortuna' yazılıydı. Bu kelime talih veya kader manasına geliyordu sanırım. Yalnız bu isim bana hiç de yabancı gelmemişti. Bunu bir yerden hatırlıyordum.

Garson beni kolumdan tutup çekti. Teras kapısının önünde durup dört defa vurdu. Kapı açılınca da beni içeriye doğru itti. Çok geniş bir oturma odasına girmiştim. Sigara dumanları tavana doğru yükseliyordu. Odanın ortasındaki büyük masanın etrafında adamlar oturuyordu. Koltuklarda ve divanlarda da adamlar vardı. Ben bir adım daha atınca kapı kapandı ve anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Bu seste korkunç bir katiyet vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Masanın başında oturan adamın adı Torelli'ydi... Vincente Torelli. Bazıları ondan 'Goril' diye bahsederdi ama kimse bunu onun yüzüne söylemeğe cesaret edemezdi tabii. Artık Eve'in bahsettiği Torelli'nin kim olduğunu anlamıştım. Hem çok üzmüştü bu beni. Zira gorilliği filân bir tarafa bu adam korkunç bir mahlûktu. Hem gangsterler sendikasının başıydı o. Ondan daha yüksek mevkide olan kimse yoktu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bunun sebebi sadece korku da değildi. Torelli'ye burada rastlıyacağımı aklımdan bile geçirmemiştim. Zira Torelli'yi senelerce evvel Amerika'dan atmışlar yani hudut harici etmişlerdi. Bu adam İtalya'da olması gerekiyordu.

Acı acı yutkundum. Zira karşımda hem gangsterler sendikası hem de Unione Siciliano'nun baş adamı vardı. Etrafa göz atmaya vakit bulamamıştım. Ama burası kaynıyordu. En amansız katiller, kumarhane sahipleri, uyuşturucu madde satışından zengin olmuş serseriler, Amerika'nın muhtelif bölgelerindeki teşkilâtların başkanları ve Maffia temsilcileri hep buradaydı. Burası bir hususı hafiyeye göre bir yer değildi. Daha doğrusu burası kimseye göre bir yer değildi.

Bütün bunlar bir saniye içinde kafamdan gelip geçti. Ondan sonra da odada kıyamet koptu. Üç serseri yerlerinden fırladılar. Biri üstüme geldi. Sekiz, on kişi de bir ağızdan konuşup bağır-

mağa başladılar.

Ama Torelli, sakindi. Yüzünde bir adele bile oynamamıştı. Adam beni görmesine rağmen yine de lâkayıt bir tavırla oturuyordu. Gözlerini bana dikmiş buz gibi bir ifadeyle bakıyordu. Bu gözler ölmüş bir yılanınkinden farksızdı. Aradan, bir kaç saniye geçince Torelli elini kaldırdı.

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi herkes birdenbire sustu. Odada derin bir sessizlik oldu. Bir mezarlık bile bu kadar sessiz olamazdı. Yerlerinden fırlamış olan adamlar oturdular. Bütün gözler bana dikilmişti. Yüzlerce ölüm ve işkenceyi seyretmiş olan bu gözlerde kötü bir ifade vardı. Galiba hepsi de benim ölümümü seyre hazırlanıyorlardı.

Torelli, parlak siyah gözlerini bana dikerek, "Sen Avcı değilsin," dedi. Sesi son derece yumuşaktı ve gözlerindeki ifadeye hiç uymuyordu doğrusu.

Bir şey söylemem icap ediyordu. Düşünecek vakit de yoktu. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Avcı mı? O da kim? Hem siz kimsiniz? Allah belânızı versin, benden ne istiyorsunuz?"

Torelli'nin esmer yüzünde bir değişiklik oldu . Kaşlarını çattı ve kötü kötü beni süzdü. Bu bakıştan korkmam lâzımdı ama aldırmadım. Zira söylemiş olduğum şeyin çok uygun olduğunu anlamıştım. Her halde şuur altım, bu sözleri hazırlamış ve zamanı gelince bu lâfları söylememi sağlamıştı. Evet, tuttuğum yol iyiydi. Torelliyi kandırmam ve tesadüfen bu işe karışmış olduğumu belirtmem lâzım. Bu arada kendisini tamamakta israr etmeliydim. Belki böylece yakamı sıyırabilirdim. Aslında çok zor bir işti bu ve bunu başarabileceğimden pek de emin değildim. Ama hemen bir şeyler yapmam lâzımdı.

Torelli, "Beni dinle," dedi. Sesi boğazı-

ma dayanmış bir bıçak kadar keskindi. "Hemen durumu izah et. Avcı'nın odasında ne yapıyordun?"

Kendimi zorlayarak sâkin sâkin konuşmağa gayret ettim. Zira sesim titrediği takdirde numara yaptığım ve Torelli'yi tanımış olduğum anlaşılacaktı. Halbuki ben onun neden bahsettiğini bilmezmişim gibi bir tavır takınmak zorundaydım. Nazik davranmak, boyun bükmek veya ricaya kalkışmak yersizdi. O vakit gangster kendisini tanıdığımı anlayacak ve canıma okuyacaktı tabii. Budala rolü yapmasını sevmem ama buna mecburdum. İçimden kendime küfrü basarak rol yapmağa başladım.

Ben de kaşlarımı çatarak homurdandım. "Traşı kes! Bana Avcı filân diye hikâyeler anlatma. Sana bu işten bir şey anlamadığımı biraz evvel de söyledim. Hem benden ne istiyorsun?"

Kapının önünde duruyordum. Kendi sözlerimden cesaret alarak Torelli'ye yaklaştım. yanımdaki iki adam yerlerinden fırlıyarak ellerini koltuk altlarına attılar. Torelli, elini hafifçe sallayınca serseriler sakinleşip oturdular.

Ben Torelli'nin karşısında bekliyordum. Birdenbire aklım başıma geldi. Kılığımdan dolayı kendimi tebrik ettim. Giyinip tabanca takarak buraya gelmiş olsaydım her halde çoktan temizlenmiştim. Zira dayanamayıp elimi silâhıma atacaktım ve bu serseriler beni delik deşik edip süngere çevireceklerdi.

Bir iki defa yutkunduktan sonra başımı kaldırdım. Hiddetli adam rolü yapmağa çalışıyordum. Dik dik gangstere bakarak. "Hem hangi odada yattığım neden seni ilgilendiyor?" diye sordum.

Torelli'nin yüz ifadesi değişir gibi oldu. Daha doğrusu yüzünü buruşturdu. Onun ne söy-

lemeğe hazırlandığını bilmiyordum. Ne yapmak istediğini de anlıyamadım. Zira o sırada arkamdan bir ses aksetti. Hem ben bu kalın sesi iyi tanıyordum. Adam, "Affedersin! " dedi. Her halde bunu Torelli'ye söylemişti. Benden özür dileyeceğini pek sanmıyordum.

Torelli, arkamda bir yere bakarak 'Evet' der gibi başını salladı. Ben de başımı çevirince Garvey Mace'i gördüm. Adam bana bakıyordu ve son derece ciddiydi.

Neş'eli bir tavır takınmağa çalıştım. "Vay Mace! Seni namussuz seni! Nasılsın bakalım? Kuzum ne oluyor burada?" Son kelimeyi doğru dürüst söyliyemedim. Sesim titremeğe başlamıştı.

Mace, hafif bir sesle Torelli'yle konuşmağa başladı. "Bu serserinin adı Shell Scott. Kendisi Los Angeles'li bir hafiye. Bugün kendisiyle konuştum. Dinlenmek için Acapulco'ya geldiğini söyledi." Sonra bana döndü. "Dikkatli ol, dostum. Doğru cevap ver."

Omuzumu silktim. "Pek alâ, Mace. İstediğin gibi olsun."

Etrafıma bir bakındım. Artık Acapulco'da olanlar hakkında bir fikir edinmiştim. Onun için gördüklerim beni şaşırtmadı. Serserilerin arasında tanıdıklarım vardı. Komünist olduğu için sendika başkanlığından atılan biriyle halen yüz binlerce kişilik bir sendikayı idare eden bir namussuz gözüme ilişti. Yalnız bir Amerikan Senatörünü görünce şaşırdığımı saklamıyacağım. Ama senatör yalnızdı. Yani doksan altı namuslu Senatörden sadece o buradaydı. Demek içlerinde bir soysuz o vardı.

Torelli'ye döndüm. "Derdin nedir ahbap?"

Beni süzmekle iktifa etti. Bir kere sormuştu bana. O aynı hususta iki defa sual soracak bir tip değildi. Onu konuşturamıyacağımı anlamış-

tım. Çaresiz ben izahata giriştim. "Neden bana odayı sorduğunu anlıyamadım. Dediğim gibi bu işe bir manâ veremedim. Dün öğleden sonra buraya geldim ve bir yer bulana kadar epey güçlük çektim. Zira rezervasyon yaptırmamıştım."

Soğuk bir sesle, "Fakat burada bir dairede kalıyorsun," diye mırıldandı.

-"Tabii. Sokakta yatacak değilim ya. Bu otele gelince katibin eline biraz para sıkıştırdım. O sırada biri de rezervasyonunu iptal ettirmiş sanırım. Onun dairesini bana verdiler."

Torelli, bir an bana bakmaktan vaz geçti. Siyah gözleri arkamda bir noktaya dikildi. Bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Adam, doğru söylemem ihtimalini düşünürek sert çıkışlardan vaz geçmişti. Torelli çok akıllıydı ve zaten bu yüzden teşkilâtın başında kalmağa muvaffak olmuştu. Adetâ nazik denilecek bir tavırla. "O halde garsonun peşine takılıp neden buraya geldin?" diye sordu.

Omuzumun üstünden kapıya bir göz attım. Acaba beni getiren garson yüz dolar verdiğim katiple kanuşmaya mı gitmişti? Ama onun bir kenarda durduğunu görünce başkasının Rafael'le konuşmaya gitmiş olduğunu anladım. İçin için Rafael'e bin dolar vermediğime pişmandım.

Elimle garsonu işaret ederek Torelli'ye gülümsedim. "Bunu kendisi daha iyi anlatabilir. Ben odamda otururken içeriye dalıp on beş dakika içinde hazırlanmam gerektiğini söyledi. Sonra kapıyı çarpıp gitti. Onun bir tımarhaneden kaçmış zararsız bir deli olduğuna hükmettim tabii. Sonra Eve adındaki yarı çıplak dilber odama girdi. Bana 'Avcı' diye hitap ederek, göz süzmeğe başladı. Ben de kadının Avcı denilen biriyle fingirdemek niyetinde olduğunu sezerek sesimi çıkarmadım. Zira kadını bir hayli beğenmiştim. Bu arada da deli

sandığım garsonu unuttum tabii. Adamı yakalayıp tekrar tımarhaneye götürmüş olduklarına kanaat getirdiğim için kendi işime baktım. Hem o kadınla samimiyeti de epey ilerletmiştik. Tam o sırada bu serseri yine kapıyı açıp içeriye dalmız mı! Sanki otel kendi malıymış gibi bana bağırıp çağırmaya, emir vermeğe başladı. Açıkçasını istersen buraya gelmeğe hiç niyetim yoktu. Fakat bu serseri beni zorla getirdi. Bir pantalonla gömlek giyip buraya geldim." Paçamı çekip ayakkabımı işaret ettim. "Hattâ ayakkabılarımın bağlarını bağlamama bile müsaade etmedi. Deli olduğuna kanaat getirdiğim için de kendisiyle münakaşaya girişmedim." Susup yüzüne baktım: "Garvey Mace, bir şey tavsiye ettiği zaman hemen kabul ederim. Zira kendisi aklı başında bir insandır. Hem neden bana bir sürü sual soruyorsunuz?"

Torelli, düşünceli düşünceli dudağını ısırarak garsonu süzdü. Sonra bana baktı. Gözlerini odada dolaştırdı. Bir an bu gözler Senatöre takıldı. Adamın düşünmekte olduğunun farkındaydım. Nihayet bana gülümsedi. Keşke yapmasaydı bunu. Zira yüzü daha da sevimsiz bir hal aldı. "Bunu izah etmem gerekiyor galiba, Scott. Biz burada bir toplantı yapıyoruz. Biliyorsun Kasım ayında seçimler var. Tabii, burada aldığımız kararların duyulması işimize gelmez." Karşıya baktı. "Öyle değil mi, Senatör?"

Senatörün gür ve neş'eli sesi yükseldi. "Doğru... Çok doğru. Biz bu odada Devletin istikbali hakkında kararlar almağa çalışıyoruz." Nutuk verecekmiş gibi öksürdü. "Bu güç zamanda."

Torelli, bir baş işaretiyle onu susturdu. Gangster de benim gibi nutuk atmanın zamanı olmadığına karar vermişti. Ama Senatör böyle bir fırsatı kaçırmak istememişti. Neyse sustu.

Ben de Torelli'ye döndüm ve en nazik

tavrımı takındım. "Buraya geldiğim zaman kabalık ettiğim için özür dilerim. Size tamamiyle hak veriyorum. Neticede ben diğer patilerden birinin casusu olabilirdim değil mi? Hah ha.." Ama fazla gülemedim. Zira odadakiler sözlerimi hiç de komik bulmamışlardı.

Torelli, dudak büktü. "Bu takdirde birkaç sual daha sormamıza sinirlenmezsin her halde."

-"Ne münasebet."

-"Las Americas'da ne yapıyorsun, Scott?"

-"Hiç..Şehirdeki oteller dolu. Burada bir oda bulabildiğim için memnunum. Hepsi o kadar." O sırada arkamdaki kapının açılıp kapandığını duydum ve konuşmakta güçlük çekmeğe başladım. Torelli, önce kapıya sonra da bana göz attı. "Ben buraya dinlenmeye geldim. Mace'in de söylediği gibi hususi hafiyeyim.Dün Meksiko City'de bir işi hallettim.Onun için biraz da eğleneyim dedim. Buraya hiç gelmemiştim."

-"Meksiko City mi dedin? Neden gelmiştin oraya? Bunun beni ilgilendirdiğini söylemem lâzım."

-"Willie Lake adında biri Los Angelesli yaşlı bir kadının mücevherlerini çalmış. Kadının adı Brandenton..Elmasların değeri de elli bin dolar civarındaydı. Serseriyi Dancales'de pis bir otelde yakaladım. Onu sevgilisi ele verdi.Üstelik elmaslar da serserinin yanındaydı. Lake'i Meksika polisine teslim ettim.Elmasları da Los Angeles'e yolladım. Ondan sonra da birkeç gün eğlenmeğe karar verdim." Gülümsedim ama bunun bir faydası olmadı. Torelli tebessümden hoşlanan bir tip değildi.

Başını salladı. "Anlıyorum....Anlıyorum." Halâ gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Birkaç sual daha sordu bana. Ben de uygun olduğunu tahmin ettiğim cevaplar verdim. Bu mücevher hırsızlığı

işini Joe ayarlamıştı. Böylece Joe'yla işim arasında bir bağlantıdan şüphelenmesine mani olmuştu. Arkamda duran serseri Torelli'ye uygun bir işaret vermişti sanırım. Zira gangster biraz gevşedi. Her halde Rafael, Jacob Brodney'in telgraf çekip rezervasyonu iptal ettiğini ve bu yüzden daireyi bana verdiğini söylemişti. Şimdilik işler yolundaydı fakat biraz ısrarın katibi konuşturmağa kâfi geleceğini biliyordum. Torelli, Avcı'nın öldürüldüğünü de öğrenince fena halde kızacaktı tabii. Ama şimdi bunları düşünmenin faydası yoktu.

Nihayet Torelli, "Seni fazla rahatsız etmemiş olduğumuzu umarım, Scott," dedi. "Artık Eve'ine dönebilirsin."

Gülümsedim. "Maalesef garson o işi de bozdu. Kadın fena halde hiddetlenip odadan çıktı. Neyse..." Derin bir nefes aldım. "Yine görüşürüz, İnşallah." Başımı çevirip ilâve ettim. "Yine konuşuruz, Mace. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Senatör. İnşallah lâyık olduğunuz şeylere kavuşursunuz."

Çirkin garson bana kapıyı açtığı sırada köşede oturan George Ani Ölüm Madison'u gördüm. Gözlerinden bana karşı duyduğu nefret okunuyordu.

Tam kapıdan çıkacağım sırada Torelli'nin sesi aksetti. Neredeyse dehşete kapılıp koşmağa başlıyacaktım. "Scott, bu toplantı son derece önemli. Toplantı bitene kadar dairende kalmanı... Veya hiç olmazsa otelden ayrılmamanı tavsiye ederim."

Başımı çevirip ona bakmadım bile. "Allah kahretsin! Zaten gidecek yerim yok! "

Çabucak kapıdan çıktım. Sonra kapının arkamdan kapatıldığını duydum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Orada bir toplantı olduğundan ben de emindim. Fakat toplananlar bir parti gurubu değildi. Gangsterler, hilekâr sendikacılar, kiralık katiller ve teşkilât başkanları bir araya gelmişlerdi. Onların neden toplandıklarını anlar gibi olmuştum. Fakat bu hususta emin olmam gerekiyordu. O sabah barda gördüğüm Archie Crouse'u hatırladım. Belki de ondan bir şeyler öğrenebilirdim. Bana borçlu olduğunu biliyordu o ve bunu ödemek isteyecekti. Zira sabıkalılar dürüst insanlara müteşekkir kalmayı hiç sevmezler.Bir kaç sene evvel Archie'yi cinayet suçuyla tevkif etmişlerdi ve ben onu temize çıkarmıştım.Ama Archie'yi düşünerek yapmamıştım bunu. Sadece suçluyu yakalamak istemiştim. Archie, bir türlü unutmamıştı bunu. Hoş idamdan kurtulan bir insan da kolay kolay unutamazdı bunu.

On beş dakika kadar otelde dolaştıktan sonra Archie'yi antrede buldum. Bir koltuğa oturmuş sigara içiyordu. Yalnız işin kötüsü benim garson da oradaydı. Bu sefer garson kılığından vaz geçmiş kruvaze bir elbise giymişti. Anlaşılan beni takip ediyordu o. Onun için Archie'nin yanından geçerken dudaklarımı pek oynatmamağa dikkat ederek, "Benimle barda buluş, Archie," dedim ve yürüdüm. Çıkıp otelin merdivenlerinde durdum. Bir dakika sonra dönünce az kalsın benim garson bozuntusuyla çarpışıyorduk.

Artık tahammülüm kalmamıştı. Bu namus-

suzda gangsterdi ama Vincente Torelli değildi. Kaşlarımı çatıp yanına sokuldum. "Buraya bak, peşimde pek dolaşma. Hattâ hiç karşıma çıkmasan daha iyi olur. Zaten kafi derecede canımı sıktın."

Sesini çıkarmadı. Yanından geçip yürüdüm ve yüzme havuzunun arkasındaki açık bara gittim. Archie, bir iskemlede oturuyordu. Ben de yanındaki iskemleye çöküp viski ve maden suyu ısmarladım. İçkimi içerken istediğimi anlattım. Kendisi konuşmak istemiyordu ama buna rağmen her şeyi açıkladı. Bunları duyunca şüphem kat'ileşti. Ama ödümün patladığını da söylemeliyim.

Biraz sonra, "Demek bu toplantının Avcı'nın şantaj işiyle pek ilgisi yok," diye mırıldandı.

-"Toplantının asıl gayesi bu değil ama şantaj meselesi bizimkilerin çok işine yarayacak."

-"Doğru, iyi plânlanmış bir iş."

-"Sen Avcı'yı tanıyorsun değil mi?"

-"Fazla tanımam," diye cevap verdim. Bir taraftan da Avcı'nın öldüğünü duyunca Archie'nin ne yapacağını düşünüyordum. Zira kendisi Avcı'nın ahbabıydı. "Archie, Avcı'nın kime şantaj yaptığını biliyor musun?"

-"Hayır, yalnız çok nüfûzlu bir komünist olduğunu duydum."

Şaşırıp kaldım. Joe, bir zamanlar Komünist partisinin azası olduğunu saklamamıştı benden. Fakat partiden çoktan ayrıldığını söylemiş ve bu hususta israr etmişti. Biraz daha düşünüp içkimi bitirdim. İki viski daha ısmarladım. "Archie, o ses bandında neler varmış acaba? Bunu biliyor musun?"

Archie, kaşlarını kaldırdı. "Bazı sendikacıların konuşmalarını banda almışlar. Hem hepsi de sendika başkanlarıymış sanırım. Bu konuşmaların duyulması işlerine gelmiyormuş. İşte bizimkiler bunu bir silâh olarak kullanacaklarmış. Duyduğum bundan ibaret, Scott. O dosyayı da ses bandını da görmüş değilim."

-"Anlıyorum." İçimden bir ses beni ikaz ediyordu. Düşünmeğe başladım. Daha şimdiden bazı şeyleri birbirine eklemiştim. Yalnız Archie'yi şüphelendirmemem gerekiyordu.

İçkimden bir yudum alıp kadehi bıraktım. "Archie, anladığıma göre Avcı, o komünist hakkında lüzûmlu malûmatı toplayıp Torelli'ye vermek üzere buraya gelecekmiş. Bu hesaba göre Torelli'yle Avcı ortak olacaklarmış galiba."

-"Bir bakıma doğru, Scott. Avcı, bu işe karşılık istediği kadar para alacaktı. Zira dediğim gibi programın tatbiki için bu vesikalara ihtiyaç var."

-"Ya?" Bu program beni müşterimin probleminden daha fazla düşündürüyordu. Archie, gangsterlerin neden toplandıklarını ve ne yapmak istediklerini anlatmıştı bana. Müşterimin derdini düşünerek, "Avcı, iyi bir iş çevirmiş," diye mırıldandım. "Eğer doğruysa bu tabii."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

-"Sinirlenecek bir şey yok dostum. Fakat işlerinde hakikaten başarılı olan dolandırıcılar sayılıdır. Bunu sen de bilirsin. Tanınmış dolandırıcıların başında da Avcı gelir. Belki de Avcı bu arada Torelli'yi de dolandırmağa çalışıyordur."

Archie, iskemlesinde dönüp hayretle yüzüme baktı. "Torelli'yi dolandırmak mı? Sen her halde tımarhaneden daha yeni çıktın. Avcı gibi biri bile buna cesaret edemez."

-"Neden? Avcı, önce birkaç sahte vasika temin edip sonra da bunların önemli birinden çalındığına dair bir dedikodu çıkarmış olabilir. Böylece diğer avları gibi Torelli'yi de ağına düşürebilir. Bu arada Avcı'yı da temizliyebilirler tabii. Ama Avcı, sağ kaldığı takdirde milyonlarca doları da sızdırır ya."

Archie, kaşlarını çatarak dudağını ısırdı.

Sonra, "Böylece şimdiye kadar kazandığı paranın bir kaç mislini de alır," diye mırıldandı."Evet, korkunç bir oyun olur bu."

Fakat israr etmedim. Bu şüpheyi Archie'nin kafasına yerleştirmek bana kâfi gelmişti."Bu bir fikir tabii. Avcı'nın böyle bir işe kalkışacağını sanmam.Yalnız sen ahbaplarına bir sor bakalım. Onların bildikleri bir sey var mı? Avcı'nın bazı dostları da burada sanırım." Sırıttım. "Bu sefer dostları Avcı'yı korumak için tedbir alacaklardır. Torelli, onu hemen temizletir... Torelli öyle rast gele bir av değil. Böyle bir şey olursa Torelli hırsından çatlar."

Archie, derin derin düşünüyordu.

-"Tamam," dedim. "Hepsi bu kadar. Malûmata teşekkür ederim, Archie." İçkimi bitirdim.

Usulca sordu. "Artık ödeştik değil mi, Scott?"

-"Evet."

Başını çevirip içki kadehine uzandı. "Yalnız bana bir iyilik edersen memnun olurum. Barın öbür ucunda oturan çirkin mahlûk kim kuzum? Serseri peşimi bırakmıyor. Hem kendisini görmeme de aldırdığı yok."

Archie, barın öbür ucuna bir göz attı. Garson bozuntusunu görünce yüzü allak bullak oldu. "Eğer peşindeyse bir an evvel onu atlatmağa bak. Onun Şakacı olduğunu bilmiyor musun?"

Archie'ye teşekkür bile etmeden oradan ayrılıp daireme döndüm ve kapıyı kilitledim. Şakacı'nın ismini çok duymuştum tabii. Fakat kendisiyle ilk defa karşılaşıyordum. Sabıkalıların bir çoğunun isimlerini, sicillerini, huylarını bilirim ama yüzlerini tanımam bile. Zira benim karşılaştıklarım Güney California'da oturanlardır.Asıl adı Abel Samuels olan Şakacı Şikago'luydu. Kendisi kafa tası parçalamakla nam salmıştı. Çok çirkin ol-

duğu için ve bir de şakadan hoşlandığı için bu ismi vermişlerdi ona. Üstelik Şakacı'nın birini öldürmeden evvel şaka yapmak gibi bir adeti de vardı. Arkadaşları onun çok komik olduğunu iddia etmekteydiler. Kurbanlarından sağ kalıp bu hususta fikrini söyleyeni çıkmamıştı. Emrinde çalıştığı teşkilât başkanları ondan her zaman memnun kalmıyorlardı. Zira Şakacı verilen emri harfi harfine yerine getirmesine rağmen arada sırada kendisini tutamayıp şaka yapmağa kalkıyor ve pek de akıllı olmadığı için bunu yüzüne gözüne bulaştırıyordu. Meselâ bir kadınla akşam yemeğine gideceğini söyliyen bir arkadaşının dişlerini dökmek onun için son derece komik bir şeydi.

Şakacı, patronlarına sadık olmakla beraber kanun denilen şeye hürmet etmiyordu. Kendi kuvvetine güvendiği için ne yaparsa yapsın kimsenin ona ilişemiyeceğini sanıyordu. Belki de Şakacı haklıydı. Zira o birkaç sene evvel bir bahsi müşterekçiyi on şahidin gözleri önünde öldürmüştü. Şahitlerden sadece bir tanesi mahkemede Şakacı aleyhinde ifade vermişti. Buna rağmen Şakacı beraat etmiş ve mahkemede ifade veren cesur şahit üç ay sonra aldığı kurşun yaraları yüzünden ölüp gitmişti. Bu serseri aynı zamanda uyuşturucu madde kullanıyordu ve George Madison'un da samimi dostuydu.

Gidip çekmeden kısa namlulu 38'lik Colt'umu çıkardım. Gangsterlerin toplanmış olduğu otelde bu tabancayla kendimi kurtarmama imkân yoktu. Bu soysuzları temizlemek için en az bir ölüm şuası isterdi. Ama ben yine de ümitkârdım. Şarjörü açıp bir kurşun daha yerleştirdim ve bunu ileriye sürdüm. Bu gidişle tabanca kolumun altında patlayıp beni yaralıyabilirdi ama bu ara böyle küçük şeyleri düşünecek vaziyette değildim.

Bir duş yapıp açık mavi yazlık elbisemi

giydim. Aynanın karşına geçip bordo kravatımı bağladım. Sonra yatağın üstüne oturup düşünmeğe koyuldum. Büyük bir işe girmiştim. Üstelik vaziyetimde bir hayli tehlikeliydi.

Aslında bu birkaç işin bir araya gelmesinden ibaretti. Sendika başkanı Joe'ya Avcının şantaj yapması başlı başına bir hadiseydi. Acapulco'da gangsterlerin toplanması da bambaşka bir meseleydi. Bu ikisi ayrı olmakla beraber yine de bir arada düşünülmesi gereken şeylerdi.

Avcı'nın Joe'yu tehdit ettikten sonra Acapulco'ya gitmek için yola çıktığını biliyordum. Buraya gelip gangsterleri bir arada görünce onların Avcı'daki vesikalar yüzünden toplanmış olduklarını sanmıştım. Buna da bir manâ verememiştim doğrusu. Evet, Joe, tanınmış bir insandı ama sırf onun sendikasını ele geçirmek için Unione Siciliano ve Maffia teşkilâtı böyle bir araya gelmezdi.

Artık, bu gorillerin sırf Joe için toplanmadıklarını biliyordum. Daha doğrusu toplantının asıl gayesi başkaydı. Joe'nun vaziyetinden de istifade edeceklerdi tabii ama asıl plân başkaydı. Hem bu Acapulco Toplantısı daha Avcı'nın Joe'yu takip ettirmeğe başlamasından evvel kararlaştırılmıştı.

Ama artık plânın iç yüzünü biliyordum. Bu korkunç mahlûklar Amerikadaki bütün işçi sendikalarını ele geçirmeğe hazırlanıyorlardı. Bazı usullere baş vurarak bu sendikaların idaresini ele alacaklardı. Bu sendikalardan en büyüğü de Joe'nunkiydi tabii.

Archie, gangsterlerin gayesini bana anlattığı zaman şaşkınlığımdan bar sandalyesinden düşecek gibi olmuştum. Ama biraz düşününce gangsterlerin neden daha evvel bu işe girişmediklerine şaştım. Amerika'nın işçi sendikaları çok kuvvetlidir. Bu yüzden de sadece gangsterler değil ko-

münistler de bunların peşindedirler. Kuvvet ve mevkî hırsıyla yanan insan ve grupların aklına ilk gelen şey bu sendikalardır. Bir devletin sendikalarını idare eden şahıs, o devletin endüstrisini de ele almış demektir. Dolayısıyla da devleti idare etmeğe bile kalkışabilir. Lenin, bile bu hususu bilhassa belirtmiştir. Lenin, komünistlerin sendikalara girip endüstriyi ve dolayısıyla memleketi idare etmelerini sık sık söylemiştir.

Anlaşılan Vincente Torelli de Lenin'in bu tavsiyesinden hoşlanmıştı. Amerika'da bir zamanlar bazı sendikaların gangsterler tarafından idare edilmiş olduğunu biliyordum. Halâ da bir sürü sendikanın başında gangsterler vardı. Fakat şimdi bu mel'unlar bir toplantı yaparak kararlarını vermişlerdi. Bütün işçi sendikalarını ele geçirip Amerika'ya hâkim olmak istiyorlardı. Bu iş çok mühim olduğu için gangsterlerin hakiki başkanı olan Vincente Torelli, İtalya'dan kalkıp Meksika'ya gelmişti. Zira son kararları bizzat vermek istiyordu. Torelli'nin Amerika'ya girmesi yasak olduğu için toplantı yeri olarak Acapulco seçilmişti.

İşte, plân yapıldıktan çok sonra Avcı ve dolayısıyla Joe çıkmıştı ortaya. Torelli ve ortakları plânlarını yapmışlar ve bir kaç ay sonra Acapulco'da toplanmaya karar vermişlerdi. Diğer serseri ve sabıkalılar da durumu öğrenmişlerdi tabii. O vakit Avcı, fırsattan istifadeyi düşünerek diğer serserilerden evvel davranmış ve müşterim hakkında mülûmat toplamıştı. Avcı, başka bir sendika başkanına da musallat olabilirdi tabii. Ama en büyükleri olduğu için Joe'yu seçmişti. Bu arada da Joe'nun namuslu olmadığını da anlamıştı tabii.

Düşündükçe durumun çok kötü olduğuna kanaat getiriyordum. Şu ara Villa al Mar'da toplanmış olan namussuzların istediklerini elde et-

memeleri için sebep yoktu. Muvaffak oldukları takdirde de milyarlarca dolara kavuşacak ve mevkî sahibi olacaklardı. O zaman da kendi polis ve siyaset adamlarını seçebilirlerdi. Hattâ istedikleri insanı Devlet Başkanı seçtirmeleri bile imkân dahilindeydi.

Büyük bir işe girmiş olduğumu biliyordum. Ama aslında buna büyük de denilemezdi. Ömrüm boyunca karşıma çıkmış ve çıkacak en mühim şeydi bu.

Artık Joe'nun telâşının sebebini de iyice anlıyordum. Joe, rast gele bir iş adamı olsaydı onun mahvolması kendisinden başka kimseyi alâkadar etmezdi. Halbuki durum böyle değildi. Gangsterler Joe'yu bir kukla gibi oynatacaklardı. Bu arada Joe'nun sendikasını da gangsterler idare edecekti tabii. Bu dosyadaki evraklar Joe'yu mahvedebilirdi fakat müşterim mahvolmaktansa gangsterleri dinliyecekti. Böylece sendikayı mahvedecekti.

Torelli, o dosya sayesinde en fazla altı ay içinde sessiz sedasız Joe'nun sendikasının idaresini eline alacaktı.

Yataktan kalktım. Saat üç buçuğa geliyordu. Tam kırk beş dakika bu meseleyi düşünmüştüm. Ne yapmam lâzım geldiğini de bilmiyordum. O ses bandı sayesinde altı yedi sendika başkanı da müşkül duruma düşecekti. Bir de Joe'nun bahsetmiş olduğu Savunma Bakanlığına ait vesika vardı.

Öğleden sonrası için yapmış olduğum programımı değiştirdim. Önce Gloria'yı görüp ağzını aramaya ve bir şeyler öğrenmeğe karar vermiştim. Bu arada kocasının beni öldürüp öldürmiyeceğini de soracaktım. Fakat Archie'yle konuştuktan sonra buna lüzûm kalmamıştı. Bir an evvel otelden ayrılacaktım. F.B.I. a ve müşterime tele-

fon ettikten sonra da üçüncü sınıf bir otele gizlenecektim.

Odamdan çıkıp kapıyı çektim. Anahtarı müracaatta bırakmış olduğum için kapıyı kilitlememe imkân yoktu. Yürürken birdenbire aklıma Torelli'nin sözleri geldi. Adam bana otelden ayrılmamamı söylemişti. Bunu hatırladım çünkü Şakacı bahçede durmuş beni bekliyordu.

(O)

(O) (O)

ALTINCI BÖLÜM

Şakacı'yı görmemezlikten gelmenin bir manâsı yoktu. Doğru yanına gittim. Karşısına oturdum. 103 numaralı daireye tesadüfen düşmüş saf bir adam rolündeydim halâ... Onun için, "Halâ beni takip etmiyorsun değil mi?" diye sordum. "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Sesini çıkarmadı ama gözleri hafifçe kısıldı. Belki de bana şaka yapmayı ve meselâ bel kemiğimi kırmayı düşünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Galiba kafan almıyor. Senden bıktım. Beni rahatsız ediyorsun. Yakamı bırak."

Nihayet konuştu. Sadece üç kelime söyliyerek kendime ne yapabileceğimi söyledi. Bu iltifata aynı şekilde mukabele edip yanından ayrıldım ve müracaata gidip 103 numaranın anahtarını alarak daireme doğru yürüdüm. Şakacı bu işe şaşırmışa benziyordu. Ben kendimi tutmasam koşacaktım. Nitekim on metre kadar gittikten sonra koşmağa başladım.

Şakacı da bağırarak peşimden geldi. Aramızda üç metre kadar bir mesafe vardı. Kapıyı açıp içeriye dalınca Şakacı da hemen peşimden gelmeğe kalktı. Kapıya dayanıp bacağımı havaya kaldırdım. Ayağımı midesine gömerek olanca gücümle ittim.

Epey şiddetli bir darbeydi bu. Ama buna rağmen goril yere yıkılmadı. Sadece sendeleyerek bir kaç adım geriledi. Ben de kapıyı kapatıp

kilitliyerek sür'atle oradan uzaklaştım. Budala benim odaya girip saklandığımı sanmış şaşkınlığından benim uzaklaştığımı görmemişti. Arkamdan bir gürültü aksetti. Şakacı, kapıyi omuzluyordu. Bu gidişle kapı pek dayanamıyacaktı ama ben bu arada otelden çıkıp uzaklaşabilirdim. Tabii bu arada Şakacı gibi başka bir serserinin peşimde olmadığını ümit etmekteydim. Neyse beni takib eden başkası yokmuş. Merdivenlerden inip kiralamış olduğum Buick'in yanına gittim. Arabaya atlayıp gaza bastım. Calle de Tumbuco'ya doğru gidiyordum. Manuel Guzman Bulvarını son sür'at geçtikten sonra takip edilmediğime kanaat getirdim ve Acapulco'ya girdim.

Aslında Acapulco iki kısımdan ibarettir. Harcayacak bol parası olan turistler, milyonerler, Miguel Aleman ve Manuel Guzman bulvarlarının iki tarafında kalan lüks otelleri, motelleri, kotra, motör ve yat dolu körfezi, çiçeklerle bezenmiş rıhtımları ve parkları iyi bilirler. Halbuki Acapulco bundan ibaret değildir. Meksika'nın diğer şehirlerinde olduğu gibi Acapulco'nun da fakir semtleri vardır. Bu semtlerin daracık sokakları pistir. Köpekler, domuzlar, insanlar bir arada yaşarlar. Kızıl derili kadınlar çocuklarını sokaklarda emzirirler, satıcılar mallarını sokaklarda teşhir ederler. Bu semtlerin dilencisi de boldur.

Juan Alvarez bulvarından geçip sola saptım. Calle Progreso caddesine gelince gözlerimle etrafı araştırmağa başladım. Fakat istediğim gibi bir şeye rastlamadım. Nihayet Caleana'ya gelince durdum. İşime yarayacak bir yer çarpmıştı gözüme. Küçük bir oteldi bu. Turistlerle paralı sabıkalıların böyle bir otelde kalmıyacaklarına kaniydim. Belki de burada pirelerle sineklerden başka kimse yaşamıyordu. Dar kapının üstündeki boyaları dökülmüş tabelada 'Del Mar Oteli' yazılıydı.

Arabamı sürüp bir blok ötede park ettikten sonra indim ve otele gittim. Del Mar'ın antresindeki 'müracaat masasına yaklaştım.İçerisi çok pis kokuyordu. Kâtip, okuduğu resimli romandan başını kaldırıp dakikada beş yüz kelime konuşarak bana İspanyolca bir şeyler söyledi.Üstelik kâtip de leş gibi kokuyordu. Kendisine İngilizce bilip bilmediğini sordum. Neyse üç beş kelime anlıyormuş.En sonunda otel defterine 'John B. Smith' adını yazıp uydurma bir imza attım. Adam bana paslı bir anahtar uzattı. İnanır mısınız, anahtar bile kokuyordu. Bu oteli çok seveceğimi anlamıştım.

İlk kattaki küf kokan küçük odaya bir göz attım.Çabucak odadan çıkmak icap ettiği takdirde pencereyi kullanacaktım. Bu arada düşüp boynumu kırmak istemiyordum tabii.Otelin arkasındaki avluya bakan 10 numaralı odanın pis bir penceresi vardı.

Bu da benim işime geliyordu tabii.

Geri dönüp anahtarımı müracaata bıraktım. Sonra küçük antredeki telefon kulübesine girdim. Epey uğraşıp yirmi dakika da vakt kaybettikten sonra santral beni Los Angeles'e bağladı ve böylece F.B.I.'la temas etmek imkânını buldum.F.B.I. ın Los Angeles Şubesi Spring Sokağındadır.Yani benim büromun bulunduğu Hamilton Binasından üç blok ötededir. Orada çalışanların aşağıyukarı hepsini tanırım.Bilhassa içlerinden Art Dugan iyi ahbabımdır.Onunla konuşmak istiyordum.Neyse talihim varmış . Biraz bekledim ama nihayet sesini duydum.

-'Art," dedim. "Ben Shell Scott."

Hayretle bağırdı. "İyi ama Meksika'da ne işin var senin?"

Neyse bir iki dakika havadan sudan konuştuktan sonra mevzuu açtım. Önce kendisine telefon

ettiğim otelin numarasını verdim. Sonra da, "Sana... bir şey soracağım," diye devam ettim. "..... Sendikası Başkanını tanıyor musun? Bu adamın komünistlerle bir ilgisi var mı?"

-"Nereden geldi aklına bu?"

-"Eğer bu adam komünistse on beş dakika harcayıp sana bilmen gereken bazı şeyleri anlatacağım. Belki de bunları çoktan duymuşundur. Şimdi dinle beni. Bu adam benim müşterim. Eğer kendisi dürüstse, bu konuşmamıza ehemmiyet verme. Yalnız..."

-"Bir dakika, Shell." Telefondan uzaklaştı. Geri döndüğü zaman, "Bu işi pek üstelemiyelim," dedi. "Daha doğrusu şöyle dostca konuşalım. Bu adamın Komünist olduğunu söylersem ne yapacaksın?"

O zaman kendisine üstü kapalı olarak bazı şeyleri anlattım.

Art, içini çekti. "Anlaşıldı, Shell. Bütün bildiklerini anlatabilirsin."

Bu benim için kâfiydi. Art, Joe hakkındaki sualimi cevaplandırmıştı. Ben Komünistleri de onlara hayran olanları da sevmem. On beş dakika kadar konuşup bütün bildiklerimi ve öğrendiklerimi Art Dugan'a anlattım. Sözümü bitirdiğim zaman o da benim kadar işi öğrenmişti. Hattâ belki de o daha başka şeyler de biliyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Art, "Torelli ha?" diye mırıldandı. "Torelli'nin orada olduğunu bilmiyordum."

-"Maalesef burada. Yatı koyda demirli duruyor. Diğer ahbapları da burada. Vaziyet böyle, Art. Şimdi senden istediğim bazı şeyler var."

-"Söyle bakalım."

-"Bu ses bandında neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hem müşterimin bahsettiği gizli vesika nedir? Anlattıkları bana pek acaip geldi.

Yalnız burada geberip gitmeden evvel hakikati öğrenmek arzusundayım."

Art, "Gizli vesikalar bizim gibi insanlara çok acaip gelir," diye cevap verdi. "Biz böyle şeylerden anlamayız ama Fuchs, Rosenberg ve Greenglas gibi adamlar böyle düşünmezler. Biraz beklersen bu hususta ilgili arkadaşlarla konuşacağım."

Ben yine beklemeğe başladım. On dakika sonra yine telefondan sesi yükseldi. "Shell, beni dinle. Sana şunu söyliyebilirim. O vesika çok mühim. O kadar mühim ki şimdi orada senin yerinde olmayı isterdim." Bu sözleri duyunca durumu anlar gibi oldum. Demek F.B.I dan Dugan veya başka biri yakında buraya gelecekti.

Art, devam etti. "Şunu da unutma. Senin Avcı'yla arkadaşlarının bu kâğıdın önemini anlamalarına imkân yok. Yani bu hesaba göre vesikanın değerini bilen bir sen varsın. " Hâlâ konuşuyordu ama telefonda bana fazla bir şey söylemesi imkânsızdı. Bazı imâlarla durumu anlatmağa çalıştı. "Shell, hani seninle Colony Kulübünde konuştuklarımızı hatırlıyor musun. Las Vegas'dan döndüğün zaman birlikte oraya gitmiştik."

Hatırlamağa çalıştım. Colony, striptizcilerin bol olduğu hoş bir gece kulübüydü. Dugan ve içkiye düşkün iki sarışınla oraya gitmiştik ama arkadaşım neden bunu hatırlatmak istiyordu bana.

-"Senin Stella'yla randevun vardı. Gevezelik edip seni geciktirdiğimiz için çok kızmıştın."

Art, neden bahsediyordu böyle. Ben ömrümde Stella isimle bir kadınla ahbaplık etmiş değildim. Maamafih Colony Kulübünde güzel vücûtlü, Stella adında bir striptizci olduğunu biliyordum. Hattâ arkadaşımla kadının vücûdünden uzun uzun bahsetmiş ve onu bir füzeye benzetmiştik. Bir-

denbire aklım başıma geldi.

-"Demek mikrop harbi değilmiş," diye mırıldandım.

-"Sakin ol, Shell. Bu hesaba göre oradakilerin Stell'dan pek bir şey anlıyabileceklerini sanmıyorum. Ne dersin?"

Doğrusu Art Dugan, şu ara bana fazla bir şey söylememekle beraber vaziyeti açıklayıvermişti. Çok akıllıydı o. Kendi kendime. "Keşke şu ara benim yerimde o olsaydı," dedim.

Beş dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattım. Santral memuruna Joe'nun Los Angeles'deki numarasını verdim. Beklerken de Art'dan öğrenmiş olduğum şeyleri kafamdan geçiriyordum. Eve, arkadaşım fazla konuşmamıştı ama Joe'nun halâ Komünist Partisi üyesi olduğunu açıklamıştı. Joe artık Parti kartını yanında taşımıyordu. Hepsi o kadar. F.B.I. Joe'dan şüphelenmişti ve onun hareketlerini kontrol ediyordu. Joe, sendikada mühim bir mevkî işgâl ettiği gibi Komünist Partisinin de ileri gelenlerindendi. Hem Lenin'in sözünü dinlemişti o. Sendikaya girip kuvvvetlenmişti. Böylece Joe'yu üzen ses bandının esrarını da anlamıştım. Avcı, Joe'yla altı Komünist Sendika Başkanının konuşmalarını banda almıştı. Joe'nun sevgili dostlarıyla neler konuşmuş olduğunu bilmiyordum. Fakat Archie'nin söylediklerine bakılırsa sadece bu band onu mahvetmeğe kâfiydi. Her halde serseri diğer Komünistlerle Amerika'yı baltalayacak grevlerden bahsetmişti. Belki de bunların programlarını yapmıştı. Joe'nun evinde o gün neler olduğunu tahmin edebiliyordum. Art Dugan, diğerlerinin Komünist olduğunu bile söylememişti. Sadece 'Senin müşterim gibi altı Joe' demişti. Hattâ Avcı'nın roket plânını çalmasına da sevinmişti o. 'Bunu büyük Joe alacak yerde Avcı çalmış," demekti. Duyanlar bu laftan bir şey anla-

mazlardı ama Art, vesikanın Joe'nun hakiki patronları yerine Avcı'nın eline geçmesine memnun kalmıştı.

Bu füze işini düşündükçe aklım karışıyordu. Savunma programımızın en büyük, en gizli ve en önemli kısmı füzelere bağlıydı. Harp çıktığı takdirde en büyük vazife füzelere düşecekti. Belki de radarla kontrol edilen atom başlıklı füzeler kullanılacaktı. Birdenbire gözlerimin önünde bana büyük ciddiyetle harpten bahseden Joe belirdi. Füzeyle ilgili vesikada ne olduğunu bilmiyordum ama Joe buna çok değer vermişti. Şu anda ben bu vesikaya ondan daha fazla önem veriyordum. Yalnız bu hususta ne yapacağımı bilemiyordum.

Böyle düşünürken aklıma iki şey geldi. Tam bunlardan birincisini ölçüp biçerken Joe, telefona cevap verdi.

-"Joe, ben Shell Scott. Ben..."

Hemen sözümü kesti. Sesi fena halde titriyordu. "Onları geri aldın mı?"

Bu müşterime hiç saygım yoktu ve bunu belli etmemek için kendimi zorluyordum. "Hayır, henüz onları göremedim. Henüz onların burada olduklarından da emin değilim. Yalnız bir şey düşündüm. " Kısaca ona bilmesi gereken birkaç husus açıkladım. Bu arada asıl patronun Vincente Torelli olduğunu da sözlerime ekledim.

Çok uzun bir sessizlik oldu. Hattâ hattın kesilmiş olduğunu sandım. Fakat sonra onun sesini duydum. "Aman Allahım! Aman Allahım! "

Onun halâ telefon başında olduğunu anlayınca atıldım. "Yani iş sandığından daha da tehlikeli. Şimdi istediklerimi anlatayım." Kısaca bana yollaması gereken şeyleri izah ettim.

Sözümü bitirince, "Epey uzun iş bu," diye cevap verdi. "Ne zaman istiyorsun bunları?"

-"Şimdi lâzım ama en geç yarın akşam

elime geçmeli."

Sinirlendi. "Saçma! Böyle bir şeye imkân yok! Bunları sana bu kadar çabuk gönderemem."

-"Bal gibi göndereceksin." diye çıkıştım. "Bunu yapmazsan kafan gidecek. Bu arada benim başım da tehlikede. İstediklerimi yollamadığın takdirde beni hemen temizliyecekler. Mübalağa ettiğimi de sanma. Hem geberecek olursam yandın demektir! "

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Joe, "Pek alâ," diye mırıldandı.

-"Ha, unutmadan söyliyeyim. Joe, benim elli bini hesabıma yatırırsan daha rahat çalışacağımı sanıyorum."

Bu sefer bağırmağa başladı. "Ne demek istiyorsun? Muvaffak olduğun takdirde bu parayı vereceğimi söylemiştim sana!

-"Doğru. Doğru. Yalnız parayı varislerimin almasını istiyorum. Paramın bankada olduğunu bilirsem tehlike bana vız gelir, Joe. Anladığım kadarı biraz sonra beni temizlemeğe kalkışacaklar. Yani üstüme ateş edecekler. Hem de hakiki kurşun kullanacaklarından eminim. Samimi olarak söylüyorum. Elli bin dolar hesabıma yatarsa daha canla başla çalışacağım. Hem vesikaların burada bir yerde olduğuna da kaniyim."

Namussuzu zayıf yerinden yakalamıştım. Sanki boğazına bir bıçak dayamıştım onun. Hem bu hoşuma da gidiyordu. Hattâ elime bir bıçak geçirip hakikaten boğazına dayasaydım bu kadar zevk almazdım.

Biraz daha homurdandıktan sonra yatıştı. En sonunda da, "Pek alâ, " dedi. "Pek alâ, dediğin olsun."

-"Yarın sabah paramı yatır." Zavallı Joe, herkes onu tehdit ediyordu. Halbuki sevgili Joe'nın bütün arzusu Amerika'yı tehdit edebilmekti.

Onu sinirlendirecek başka şeyler düşünmeğe çalıştımsa da bulamadım. Neyse şimdilik bu kadar yeterdi.

-"Joe, seni yine arıyacağım. Ben Caleana'da Del Mar Otelinde kalıyorum. Şimdilik Adım John B. Smith. İstediklerimi yarın biriyle buraya yollarsın. İcap ederse bir jet uçağı satın al. Bu iş çok mühim. Hem kimseye bunu açma. Yolladıklarını sen, ben ve bir de bunları getirecek adamdan başkasının bilmesine lüzûm yok. Adamın beni görünce 'John B. Smith' misin? diye sorsun. Ben de ona, 'Seçimleri Kim Kazandı?' diyeceğim. Parola bu. Adamın da 'Costello' diye cevap verecek. O zaman bir yanlışlık olmasını önleriz."

-"Pek alâ, Scott."

Telefonu kapatıp bir müddet antrede oturdum. Hava kararmıştı. İşe başlamam lâzımdı ama ne yapacağımı ben de bilmiyordum. Sonra aklıma Gloria, geldi. Kendisini daha erken görecektim ama ziyanı yoktu. Fikrimi değiştirmiştim. Gloria'dan bir şeyler öğrenecektim. Belki de bana faydası olacak bir şeyler söylerdi. Hem Gloria, havuzun yanında bana epey dostluk göstermişti. Ama belki de bana numara yapmıştı. Ne olursa olsun bu tehlikeyi göze alacaktım. Torelli'ye yollanacak 'Mal' hususunda bile aksilik olmuşsa veya Avcı'nın öldüğü duyulmuşsa bunu bana ancak Gloria haber verebilirdi.

Otelden çıkıp arabaya atlıyarak El Encantado Otelinin yolunu tuttum. Gloria'ya ya gidiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

El Encantado'nun dönemeçli yolunun karanlık bir yerinde arabamı bıraktım. Ana binanın yanından geçerek küçük evlerin numaralarına bakmağa başladım. Nihayet 27 numarayı bularak durdum. Yalnız nasıl hareket etmem gerektiğini bilemiyordum. Gidip ön kapıya vuramazdım ya. George kapıyı açtığı takdirde, "Merhaba dostum. Karınla ahbaplık etmeğe geldim. Sakın beni vurma." diyemezdim ya.

Gidip ana binadan Gloria'ya telefon edebilirdim. Fakat genç kadının telefonunu dinleyebilirlerdi. Belki de Las Americas'da odamdaki telefonu bile dinliyorlardı artık. Acapulco'ya toplanan serseriler işlerini çok iyi biliyorlardı. Onlar için telefon dinlemek gibi şeyler çocuk oyuncağından farksızdı. Bu arada Gloria'nın sevgili kocası da içeride olabilirdi. Nihayet, pencereden içeriyi gözetlemeğe karar verdim. Son defa Las Vegas'da bir evin yatak odası penceresinden içerisini gözetlemiştim. Doğrusu pek hoşuma gitmişti bu. Bunu hatırlar hatırlamaz bir pencere aramağa başladım. Küçük evin ışıkları yanıyordu. Bu hesaba göre içeride biri vardı. Ama ön pencerelerin perdeleri kapalıydı. Bunun üzerine arka tarafa geçmeğe karar verdim. Yalnız bu iş çok zor alacaktı. Zira Las Americas Oteli gibi El Encantado Oteli de bir tepenin üstüne kurulmuştu. Küçük evlerin taraslarına ancak içeriden geçilebiliyordu. Sırf pencereden bakacağım diye altmış metre aşağıya uçmak niyetinde değildim.

Usul usul arka tarafa geçtim. 27 numaranın terası uçurumun üstünde bir çıkıntı yapıyordu. Yaklaşıp yan tarafın parmaklığını tuttum ve ses çıkarmamağa çalışarak terasa atladım. Bu arada aşağıdaki uçuruma bakmamağa bilhassa gayret ettim. Doğrulup etrafıma bakındım. Karşımda sadece bir pencere vardı ve karanlıktı bu. Bunun yanında da camlı kapıyı gördüm. Fakat teras fazla geniş değildi ve evin diğer pencerelerinin altına kadar uzanmıyordu. Bir müddet durup ne yapacağımı düşündüm. İlerideki pencereden ışık gözüküyordu. Ama gidip o pencereden içeriye bakamazdım. Zira bunu yapmak için terastan atlamam ve boşlukta durmam gerekiyordu.

Nihayet kararımı verip terasın kenarına tutunarak ilerledim. Tam terasın yanında on beş santim genişliğinde bir çıkıntı vardı. Parmaklığı bırakmadan ayaklarımı bunun üstünden aşırdım ve o çıkıntıya dayadım... Açıkçasını isterseniz dünyanın en güzel kadını için bile yapılacak bir şey değildi bu. Biraz sendeleyecek olsam uçurumu boylıyacaktım. Biraz eğildiğim takdirde odanın içini görebilecektim ama aşağıya uçacak kadar eğilmem doğru olmazdı.

Eğilip içeriye bakınca memnun kaldım. Bir oturma odasıydı orası. Gloria, divana uzanmıştı. Nefis bacakları, yeşil gözleri ve kötü niyetli arkadaşı olan Gloria, yalnızdı galiba. Dikkatle bakındımsa da George'u göremedim.

Hafifçe seslendim. "Gloria! Hey Gloria!"

Genç kadın okuduğu kitaptan başını kaldırıp endişeli endişeli etrafına bakındı. Sonra tekrar kitabını okumağa başladı. Kolum yorulmağa başlamıştı. Bu sefer sesimi biraz daha yükselttim. "Hey Gloria."

Genç kadın donup kaldı. Güç belâ kendisini toplayarak kitabı bıraktı. Etrafına göz at-

tıktan sonra kalkıp odadan çıktı. Evin ön tarafına gitti. Kollarımda derman kalmamıştı.

Ben halâ asılmış bekliyordum. Genç kadın bir dakika sonra odaya döndüğü zaman halâ şaşkındı. Bu arada kocasına seslenip, "Sen mi çağırıyorsun beni?" gibi bir şey dememişti. Bu hesaba göre George evde yoktu galiba. Onun için cesaretlendim. "Hey, Gloria! Ben geldim."

Yine şaşırdı. Yavaş yavaş başını çevirerek pencereye baktı. Ben ellerime parmaklığa asılıp aşağıya doğru sallanmıştım. Onun için ancak kafamı görebiliyordu. Sanki her gün böyle manzaralarla karşılaşıyormuş gibi dik dik bana bakıyordu. Yüzünün ifadesi de değişmemişti. Sadece bir kaşını kaldırmıştı. Her halde bu hale inanamamıştı.

-"Gloria, ben geldim! " diye seslendim.

Genç kadın olduğu yerde sallandı ve düşüp bayıldı.

Kımıldıyacak halde değildim. Onun için yapabileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden bayılmasına ses çıkarmadım. Zıplayıp pencereden içeriye girmeme imkân yoktu. Onun için Gloria'nın ayılmasını beklemeğe başladım. Ama kollarım bitmişti.

Neyse Gloria kendisine geldi. Daha aklını başına toplayamadan ben durumu izaha çalıştım. "Gloria, endişelenecek bir şey yok. Sen sadece başımı görebiliyorsun ama vücûdüm de burada. Hem hortlak filan da değilim."

Ben konuşurken Gloria da kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

-"George evde mi?" diye sordum. Fakat sesini çıkarmadı o. Galiba eğlence olsun diye pencereye tırmanmağa çalıştığımı sanıyordu.

Oturduğu yerden kalkmadan bana bakarak, sert bir sesle çıkıştı. "Allah aşkına, ne işin var orada?"

-"George, evde mi?" Ama anlaşılan Ani

Ölüm evde değildi. Yoksa serseri benim böyle parmaklıklara asılıp sallanmama müsaade etmezdi.

-"Hayır, evde yok." Daha bir şeyler söyledi ama ben dinlemedim bile. Zira dinleyecek halim kalmamıştı.

-"Kapıyı çalmak istemedim. Karşıma George'un çıkacağını sandım. Kocan beni görünce tabancasına sarılabilirdi. Bir daha sefere kapıyı vuracağıma söz veriyorum. Hem bu evi ters yapmışlar! Hayatımda böyle münasebetsiz bir ev görmedim. Haydi beni içeriye al. Işığı da söndür."

Genç kadın kalkıp ışığı söndürdü. Sonra pencereye yaklaştı. Kollarımın ağrısına rağmen yürüyüşü yine dikkatimi çekmişti. Dışarıya eğilerek dikkatle bana baktı. Otelden akseden hafif ışıkta ancak birbirimizin yüzünü seçebiliyorduk.

Gloria, "İçtin mi sen?" demez mi?

-"İçkinin sırası mı, Gloria? Ağzıma bir damla içki bile koymadım. Haydi beni içeriye al."

-"İçeriye girmen doğru olmaz, Shell. George burada değil ama neredeyse gelecek. Ne istiyorsun? Buraya gelmen doğru mu bu saatte?"

-"Seninle konuşmam lâzım. Telefonunu dinliyebileceklerini düşündüm. George'dan veya arkadaşlarından bir şeyler öğrenebildin mi bari?"

-"Evet. Yalnız bir an evvel buradan uzaklaş. George, seni böyle görürse memnun kalmaz." Birdenbire gülmeğe başladı. "Keşke senin yerinde George olsaydı. Keşke onu böyle bir vaziyette yakalasaydım."

Aşağıdaki karanlık uçuruma bakınca onun ne demek istediğini anladım. O takdirde Gloria'nın George'dan boşanmasına bile lüzûm kalmıyacaktı. İçimi çektim. "Bir yerde buluşalım, Gloria. Yalnız rahat bir yer olsun. Şöyle kollarımın yorulmıyacağı bir yer."

-"Pek alâ. George'dan ne öğrendim bili-

yor musun? Söylesem gülersin. Bugün benimle ilgilendiğini gördüğü için sana daha da yaklaşmamı söyledi. Yani seninle biraz meşgul olup ağzını arıyacağım."

-"Nasıl yapacaksın bu işi?"

-"Saçmalama canım! Senin Acapulco'da ne yaptığını anlamağa çalışacağım. Torelli, senden şüpheleniyor sanırım.Bugün toplantıda bir şey olmuş galiba."

-"Onu biliyorum, Gloria."

Biraz daha konuştuk. Ben sözü kısa kesmeğe çalışıyordum. Zira kollarımın ağrısı dayanılacak gibi değildi. Gloria, Torelli'nin benden şüphelendiğini ve George'la konuştuğunu anlattı. Ani Ölüm de ağzımı araması için karısını vazifelendirmişti. Yani Gloria, Mata Hari numarası yapacak ve benden öğrendiklerini kocasına anlatacaktı. George da duyduklarını Torelli'ye yetiştirecekti tabii. Bu habere memnun olmuştum doğrusu. Zira Gloria'yla beraber gözükmemiz serserileri sinirlendirmiyecek, bilakis memnun edecekti. Nihayet El Encantado'nun gece kulübü olan El Penasco'da buluşmağa karar verdik. Orada rahat rahat konuşabilirdik.

-"Gloria," dedim. "George'a sana telefon ettiğimi ve gezmemiz için yalvardığımı söylersin." Birdenbire aklıma telefonu dinliyebilecekleri geldi. "Hayır, hayır, olmaz. En iyisi ben sana bir kaç dakika sonra telefon ederim. Benimle gezmen için sana dil dökerim."

Gloria, iyice yaklaşmıştı. Ama ellerim meşgul olduğu için bu hiç işime yaramadı. Sadece genç kadına bakıp yutkunmakla iktifa ettim.

-"Shell, sırf beni görebilmek için bu tehlikeye atıldığını düşünüyordum da..."

-"Şey aynı zamanda ben..."

Beni konuşturmadı. "Sen çok hoş bir er-

keksin, Shell. George benim için böyle bir şeye teşebbüs etmezdi."

Ona George'un budala olmakla beraber yine de akıllılık ettiğini söyliyeceğim sırada usulca eğilip beni dudaklarımdan öptü. Ben de de konuşacak hal kalmadı tabii. Yalnız bir şeye memnun olmuştum. Gloria, beni hafifçe öpmüştü. Eğer bu ateşli bir buse olsaydı ben aşağıyı boylardım.

Genç kadın, "Çok tatlısın," diyerek tekrar öptü beni.

Yerde olsaydım bile böyle bir busenin tesiriyle yıkılırdım. Bu kadın dudaklarını kullànmasını biliyordu. Uçuruma sarkmasaydım çok büyük bir zevk alacaktım. Ama yine da hoşuma gitmişti bu. Uzanıp bir elimle pencerenin kenarına yapıştım. Ayağımı da kaldırdım. Niyetim içeriye atlamaktı. Bir elim parmaklıkta bir elim penceredeydi. Neredeyse havalanacak, kanat açmış bir kuşa benziyordum.

Gloria, biraz geriledi. "Shell, çocukluk etme. Sana George'un geleceğini söyledim."

-"George mu gelecek? Bırak gelsin. Hem Allah George'un belâsını versin! Ne olursa olsun bana vız gelir." Kararımı vermiştim. Pencereden içeriye girecektim. George'a filan aldırdığım yoktu.

Gloria, telâşla, "Neredeyse gelir," diye bağırdı. "Ben El Penasco'da seni bulurum. Shell."

Neyse ellerimle pencereye tutunmuştum. Gloria'nın sözlerini dinlediğim bile yoktu.

-"Shell, rica ederim dur! Vaz geç, Shell" Bu sözlere rağmen eğilip tekrar beni öptü. Bu sonuncu busenin yanında diğer ikisi soğuk bir selâm gibi manâsızdı. Yerden altmış metre yüksekte uçuyordum sanki. Ellerimi çektiğim takdirde de uçacağımdan emindim zaten. Ama yine de pencere-

nin kenarını tutmağa devam ettim. Sonra bir elimle tutunup diğeriyle Gloria'yı kendime doğru çekmeğe çalıştım. Doğrusu vaziyet fevkalâdeydi. Ama sonunda kafamdan geçirdiğim şeylerin imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Ani ölüm Madison'u unutmuştum. Fakat kapı çarparak kapanınca aklım başıma geldi. Serserinin arabasının sesini duymamıştım. Fakat artık onun ayak seslerini gayet iyi duyuyordum. Kafamda akisler yapıyordu bunlar.

Ani Ölüm, "Neredesin, Gloria?" diye bağırdı. "Neredesin? Işıklara ne oldu? Gloria cevap versene."

Biz pencerede ne yapacağımızı şaşırmıştık. Elimiz kolumuz birbirine dolanmıştı. Neyse ben son bir gayretle pencerenin alt kenarına yapışıp başımı aşağıya çektim. Işıklar yanınca serseri beni göremedi tabii. O anda terasta olmayı çok arzuladım ama imkânsızdı. Terasa atlamaya kalktığım takdirde başımı kaldıracaktım ve Gloria'nın kocası beni görecekti. Zaten bu işi başarabileceğimden de pek emin değildim. Ayaklarım çıkıntıdaydı. Ellerim de pencerede. Bu arada yüreğimin de ağzıma gelmiş olduğunu itiraf etmeliyim. Vücûdüm de boşluktaydı. Üstelik geriye doğru da bükülmeğe başlamıştım. Açıkcasını isterseniz berbat bir vaziyetteydim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Artık aşağıda kayalara vuran dalgaların sesini de duymağa başlamıştım. George'un ayak sesleri de git gide yaklaştı. Sonra serseri, "Merhaba Gloria," dedi. "Yerde ne yapıyorsun, Gloria?" Neden öyle yatıyorsun?"

-"Şey... Ben... Şey.... Pencereden bakıyordum, George. Manzara çok hoşuma gitti de."

-"İyi ama etraf karanlık değil mi?"

-"Şey, evet karanlık... Dışarıda karanlık bir manzara var."

George, "Ya öyle mi?" diye sordu. "Öyleyse ben de bir bakayım."

Gloria'nın sesi bir çığlık gibi yükseldi. "Olmaz."

Ben de kendi kendime, "İşte ecelin geldi, Scott," dedim. "Artık mezar taşına 'Bütün Gayretine Rağmen Öldü' diye yazarlar."

Genç kadın, çabucak ilâve etti. "Hayır, sevgilim sen böyle şeylerden hoşlanmazsın. Bu ara dışarıya bakmana lüzûm yok... Şey galiba dışarıda bir şey yakıyorlar. Etraf çok pis kokuyor. Evet çok pis kokan bir şey var."

Anlaşılan kokan bendim.

İçerideki konuşmalardan bir kısmını kaçırdım. Maamafih George'un lâflarını duymadığım için pek bir şey kaybetmiş sayılmazdım. Ani Ölüm, dinleyicilerini ağzına baktıran bir tip değildi. Yalnız ayak seslerini duydum yine. Belki de George gelip başını dışarıya uzatacaktı. O vakit de mücadeleye

girişecektim tabii. Serserinin yüzüne tükürmeğe karar vermiştim. Fakat o sırada ayak seslerinin uzaklaştığını farkettim. Işık da söndü. Ani Ölüm Madison odadan çıkmıştı.

İçimi çektim. Neyse şimdilik yakamı kurtarmıştım. Artık terasa atlıyabilirdim. Atlıyabilirsem tabii. Küçük bir hatâ bile yapmak istemiyordum. Zira bu ara küçük bir hatâ çok büyük bir hatâ sayılırdı. Zaten önce kolumu mu yoksa bacağımı mı oynatmam gerektiğini de bilemiyordum. İki kolum ve iki bacağım vardı ama ben kendimi bir ahtapot gibi hissediyordum. Yani kollarımın ve bacaklarımın sayısı çok artmış gibi geliyordu bana. Nihayet bacağımı kaldırdım. Nedense bacağım da titriyordu. Bunu iyice kaldırıp topuğumu parmaklığa takmağa muvaffak oldum. Bacağımı biraz daha uzattım. Artık ayağımla parmaklığa sıkı sıkı dayanmıştım. Daha doğrusu öyle olduğunu ümit etmekteydim. Sonra bacağımı bükerek pencereden ellerimi çektim. Arkaya yaslanıp parmaklığı yakaladım. Bunu nasıl başardığımı ben de bilemiyorum.

Bir an bir şeyin kırıldığını sandım ama yanılmıştım. Parmaklığı sıkı sıkı tutarak terasa atladım. George'la Gloria'nın evde dolaştıklarını duyuyordum. Geldiğim yoldan döndüm. Buick'e atlayıp arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Biraz dinlendikten sonra da gece kulübünün arkasındaki araba parkına gittim. Kimse bağırarak üstüme saldırmadığı için Buick'i oraya bıraktım. Gidip ana binanın kapısında durdum. İçerisi çok aydınlıktı. Silâhlı serserilerle karşılaşmam hiç de hoş olmazdı. Ama kararımı verdim. Zira Gloria, birlikte gözükmemizin tehlikeli olmadığını söylemişti. Onun için içeriye daldım.

Vaziyetimin pek de parlak olmadığının farkındaydım. Bu arada her halde Torelli, Şakacı'-

yı atlattığımı öğrenmişti. Peşine taktığı adamının elinden kurtulmam onu memnun etmemiş olmalıydı. Ama bu adamın hakkımda ne karar verdiğini bilemiyordum. Torelli gibi adamlar şiddetten ve cinayetten haz etmezler. Kendilerine leke sürülmemesi için bu tip işlerden uzak kalmağa çalışırlar. Gangster sendikasındakilerin mühim bir kısmı kanuni yollardan da para kazanır. Onun için hiddete kapılıp adam öldürtmek ve dolayısıyla hem kanuni hem kanunsuz işlerle dikkati çekmek hoşlarına gitmez onların. Evet, zaman zaman birini temizletmek zorunda kalırlar. Fakat bunu yaparken de çok dikkatli hareket ederler. Yani sözün kısası bu serseriler durup dururken beni kolay kolay temizliyemiyeceklerdi. Ben de onlara bu fırsatı vermemeğe çalışacaktım.

Bir telefon bulup Gloria'nın vermiş olduğu numarayı çevirdim. Genç kadın cevap verdi.

-"Merhaba, ben Shell Scott. George evde mi?"

Genç kadın, "Gloria benim." diye cevap verdi.

Demek George telefonu dinliyordu. Hemen, "Seni görmeği arzu ediyorum yavrum," diye mırıldandım. "Hava o kadar güzel ki balık adam kıyafetlerimizi giyip denize girmemizi teklif edecektim."

Gloria, güldü. "Fena olmaz. Camlı maskeleri takıp ayaklarımıza da payetlerimizi giyeceğiz değil mi?"

-"Hayır, hayır, ben bunu kasdetmedim. Ben balık gibi denize dalmaktan bahsediyorum. Yani çıplak...."

-"Ah, çok memnun olurum."

-"Beni dinle," dedim. "George'un orada olduğundan emin misin?"

-"Evet."

-"Doğrusu seninle çıplak denize girmeği isterim. Yalnız bu işi nasıl yapacağız? Yani..."

-"Hayır, hayır, El Penasco'da buluşalım. Anlıyorsun değil mi?".

Anlamıştım tabii. George, patronunun hatırı için karısının benimle gezmesine razı olmuştu. Fakat Gloria'nın benimle çıplak denize girmesine tahammül edemezdi tabii.

-"Pek alâ, yavrum." Telefonu dinledikleri takdirde benim sözlerimi biraz garip bulacaklardı tabii. "Ciddi konuşalım biraz. Gloria, benimle El Penasco da buluşur musun? Yani kocandan kurtulmana imkân var mı?"

-"Öyle sanıyorum. Kocam şu anda terasın yanındaki küçük oturma odasının penceresinden bakıyor. Ama bu senin için bir şey ifade etmez değil mi? Bununla beraber, seninle buluşabileceğimi sanıyorum. Yarım saat sonra oradayım. Belki daha önce de gelirim. Haydi Allaha ısmarladık."

Telefonu kapattım. George'un hakikaten aptal olduğuna karar vermiştim artık. Gloria, yarım saat sonra gelecekti. Bu arada ne yapacağımı düşünürken, nasıl olsa gece kulübünde beni göreceklerini düşündüm. Onun için bir an evvel ortaya çıkmamda bir mahzur yoktu. Hem böylece hakkımda ne düşündüklerini öğrenebilirdim. Bara gidip bir iskemleye oturdum ve viskiyle maden suyu istedim. Bu o kadar hoşuma gitti ki bir tane daha ısmarladım. Sonra kalkıp dolaşmağa başladım. O gün Villa al Mar'da görmüş olduğum aksi suratlı gangsterlerden bir kaçına tesadüf ettim. Fakat kimse bana ilişmedi. Ben de gidip kulübün afişlerine baktım.

El Penasco, 'Uçurum' manâsına gelir.Gece kulübüne bu ismin uyduğunu da ilâve etmeliyim. Zira lokanta ve gece kulübü tam tepenin uçuruma bakan tarafındadır. Hattâ çelik putrellerle alt-

tan takviye edilmiştir bu. Zira salonun bir kısmı uçurumun tam üstünde kalır. Denizin dalgaları otuz beş metre aşağıdaki kayalara vurur.

Gece kulübünü idare edenler müşteri çekmek için Mirador Otelindeki atraksiyonu taklit etmişlerdi. Mirador'daki gece kulübü dünyada eşine rastlanmıyacak kadar güzeldir. Oradaki numaraların eşine de pek tesadüf edilmez. İşte, o kulüpte cesur bir adamın meşalelerin ışığında kendisini tepeden aşağıya attığını görmüştüm. Yüzücü otuz altı metre aşağıda kalan denize dalmış ve epey alkış toplamıştı. El Penasco da da aynı numara vardı. Bu numaradan evvel de akrobat dansöz Maria Carmen, Hernandez ve Rodrigez'le dans edecekti. Maria Carmen'in bir resmini de asmışlardı. Yaklaşıp baktım. Maria Carmen, yirmi üç, yirmi dört yaşında bir İspanyol dilberiydi. Rodriguez'le Hernandez'in resimleri de vardı ama bunlara aldırış etmedim.

Gloria'ya telefon edeli yirmi dakika geçmişti. Saat tam sekiz buçuktu. Onun için çıkıp ana binanın kapısına giderek beklemeğe başladım. Beş dakika sonra Rodriguez ve Hernandez olduklarını tahmin ettiğim iki genç adam yanımdan geçti. Hemen onların arkasından büyük sarı bir Cadillac kapıda durdu. Maria Carmen arabadan atladı. Hemen onu tanımıştım tabii.

Orta boyluydu o. Yalnız Maria'yı sadece orta boylu diye tarif etmek imkânsızdı. Bana Meksikalı kadınların çok erken serpilip geliştiklerini söylemişlerdi. Bana kalırsa Maria, altı yaşında serpilmişti. Bir bebek gibi güzeldi.

Genç kadın yanımdan geçerken, "Merhaba, Maria," dedim. Nedense içimden gelmişti bu. Ben tehlikeli hayatı severim. Genç kadın birdenbire durakladı. Her halde beni tanıdığı biri sanmıştı.

İnci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Buena noche."

Bunu sevmemiştim işte. Zira ben başım sıkıştığı zaman birkaç kelime İspanyolca konuşurum. Maria, benimle İspanyolca konuşup 'Buena Noche,' dediğine göre benim de, 'Adios' diyerek uzaklaşmam gerekiyordu. Zira tam manâsıyla bildiğim birkaç kelimeden biri de buydu.

Ama ona 'Elveda' diyecek yerde talihimi denemeğe karar verdim. Yanına sokuldum. "Sizi resminizden görüp tanıdım. Karşıma çıktığınız için de dayanamıyarak size seslendim."

Maria, bir kahkaha attı. "Böyle şeyler sık sık oluyor. Kimsin sen?" Açıkçasını isterseniz İngilizcesi benimkinden daha düzgündü.

-"Shell Scott."

Yine inci gibi dişlerini gösterdi. "Merhaba, Shell. Artık gitmeliyim." Koşarcasına uzaklaştı. Tam köşeyi döneceği sırada durup seslendi. "Hey, Shell! Kabil olursa gel beni seyret." Sonra gözden kayboldu.

İki dakika sonra da karşıdan gelen Gloria'yı gördüm. Ağır ağır yanıma yaklaştı. Maria'dan sonra Gloria bana çok ağır başlı gibi gözüktü. Yalnız, yine de çok güzeldi. Sırtına açık mavi bir elbise giymişti. Onunla seve seve çıplak denize dalabilirdim.

Tatlı tatlı gülümsiyerek göz kırptı. "Merhaba, Shell. Ben evden kaçmağa muvaffak oldum. Seni sağ gördüğüme de çok sevindim."

-"Henüz ölmedim ama sana bakarken ruhumu teslim edeceğim galiba. Bu elbise insanın kalbini durdurabilir."

Bir kahkaha attı. "Beğendin mi?" Sonra sesini alçalttı. "Sen telefon edene kadar ne yapacağımı bilemedim. Seni burada mı yoksa denizin dibinde mi arayacağımı bilemiyordum."

-"Az kalsın denizin dibinde arayacaktın yavrum. Neredeyse aşağıya gidiyordum. Hele

George, pencereden baksaydı halim bitikti." Birlikte yürüdük. "Sana müteşekkirim, Gloria. Zira hemen yardımıma yetiştin. Bunu unutamıyacağım."

Kolumu sıkarak manâlı manâlı güldü. "Üzülme sana bunu ödeteceğim, Shell." Birlikte El Penasco'nun beton merdivenlerini çıktık. Gloria halâ kolumu sıkıyordu. Ona mani olmadım. Nasıl olsa ben de bunun hesabını soracaktım. Erken gelmiş olduğumuz için dans pistinin yanında iki kişilik bir masa bulduk. Ben içkilerimizi ısmarlayıp etrafıma bir göz attım. Bu kulüp diğerlerinden epey farklıydı. İnsan kendisini sihirli bir halının üstünde zannediyordu. Tepe arkamızda kalıyordu. Fakat kulübün önü, sağı ve kısmen solu açıktı. Duvar, tavan veya pencereye benzer bir şey de yoktu. Sadece kulübün etrafına bir buçuk metre yüksekliğinde bir parmaklık çevirmişlerdi. Sanki önce bu kocaman zemini hazırlamışlar ve getirip bunu tepenin bir yanına oturtmuşlardı. Tepedeki projektörler kulübü aydınlatıyordu. Dans pisti tam karşımızdaydı. Bunun gerisinde de gök yüzü ve aşağıda da deniz vardı. Orkestra pistin sol tarafındaydı. Ama müzik henüz başlamamıştı.

İçkilerimiz gelince, Gloria'ya baktım. "Bu masanın altında da bir mikrofon olduğunu sanmıyorum. Etrafta da bizi dinleyen kimse yok. Onun için bana olanları anlatabalirsin. Herşeyden evvel beni temizlemek için kimi seçtiler. Onu söyle."

-"Henüz bunu bilmiyorum, Shell. Daha doğrusu seni temizliyecek olan tanıdık biri değil. George, seni seve seve öldürebilir tabii. Fakat Torelli, her şeyden evvel senin niyetini öğrenmek istiyor. Dediğim gibi ağzını arama işini de bana verdiler. Şu anda bunu yapıyorum işte. George, işin aslını anlasaydı hiddetinden kudururdu her halde. Kendisine güler yüz göstermeğe başladığımdan beri bir köpek gibi peşimde dolaşıyor."

Gloria'ya alıcı gözle baktım. George onun peşinden ayrılmamakta haklıydı. Genç kadına neler sorabileceğimi tasarlamağa çalışıyordum. Fakat bu arada bir şey bildiğimi belli etmem doğru olmıyacaktı. Gloria, anlattıklarımı kocasına yetiştirebilirdi. Zira o bana yardım etmek ister gibi bir tavır takınmasına rağmen nakikaten ağzımı aramaya gelmiş olabilirdi. Onun için kendisine açılmamaya karar verdim. Yani dinlenmeğe gelmiş adam rolüme devam edecektim.

-" Bugün öğleden sonra tesadüfen bir toplantıya katıldım. Orada Avcı adında birinden bahsediyorlardı. Kendisini tanıyor musun? Yani bu adam hakkında bir bildiğin var mı?"

İçkisinden bir yudum aldı. "Pek az malûmatım var. O adamTorelli'yle bir hususta konuşacakmış galiba. Ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız çok mühim bir şey olduğunu anladım."

-" Peki, Avcı denilen adam kim? Kendisi buralarda mı?"

Gloria, "Hayır," diye cevap verdi. "Buraya gelmesi lâzımmış ama nedense gözükmemiş. George onu iyi tanıyor.Dolandırıcıymış.Avcı, buraya gelmediği için Torelli ve adamları fena halde sinirlenmişler.Kuzum, Shell neden Avcı'ya bu kadar ehemmiyet veriyorlar?"

Acaba Gloria, ağzımı mı arıyordu? Sakin sakin yüzüne baktım. "Bunu ben de bilmek isterdim, yavrum. Bugün beni o adam sandılar. Az kalsın başım belâya giriyordu. Avcı'nın neden Torelli'yi göreceğini bilmiyor musun sen?"

-" Hayır, Shell. Yalnız George, o adamın Torelli'ye bir şey getireceğini söyledi."

-" Avcı gelmediğine göre Torelli halâ bekliyordur değil mi? Yani Avcı'nın getireceği şeyi henüz eline geçirememiştir."

Gloria, başını salladı. "Tabii, Shell. Bundan

eminim. Zira George ,Torelli'nin fena halde sinirlendiğini anlattı. Avcı'nın vaadettiği şeyi getirmemesine kızmış. Şimdi de Avcı'yı bulmağa çalışıyormuş. Bana kalırsa Avcı, uyuşturucu madde getirecekti. Biliyorsun, Torelli bu işle de meşgul. Her halde malı alamadığına kızmıştır."

-" Olabilir, Gloria," Genç kadının sözleri doğruysa Torelli, şantaj dosyasını henüz eline geçirememişti. Avcı'nın öldüğünü de daha öğrenmemişti.

-" Gloria, bana yardım etmeni rica edeceğim. Yalnız sual sormamanı istiyorum."

Genç kadın, "Ne gibi bir şey?" diye sormaz mı?

-" Yavrum, sual sormazsan anlatacağım."

-" Pek alâ, Shell. İstediğin gibi olsun."

Genç kadına nasıl açılacağımı bilemiyordum. Belki de o samimiydi ve bana yardım da edebilirdi. Nihayet kararımı verdim. "Yavrum, Avcı'nın Torelli'ye getireceği şeyin çok önemli olduğu anlaşılıyor. Bu şey Torelli'nin eline geçecek olursa bana haber ver. Sen George vasıtasıyla haber alabilirsin. Bir şey öğrenirsen hemen bana bildir. Yalnız sana teklif ettiğim şeyi kimseye söyleme.Zira bu duyulursa öldüm demektir. Hattâ bu arada seni de temizliyebilirler. Bundan pek emin değilim ama beni ortadan kaldıracaklarını biliyorum.Eğer durumu öğrenip bana haber verirsen ve Torelli de bunu duyarsa ikimiz de mahvolduk demektir."

Lâfı burada bıraktım.

Gloria da bir müddet sesini çıkarmadı. Uzun bir sessizlikten sonra, "Shell," diye mırıldandı. "Bu işle hakikaten alâkadarsın değil mi? Yani olanları öğrenmek istiyorsun. İddia ettiğin gibi buraya dinlenmeğe gelmedin değil mi?"

Yeşil gözlerinden üzüntüsü okunuyordu ve

kendisine yalan söylemiş olduğum için bana darılmıştı biraz. O anda Gloria'ya inandım. Belki de kendisi sırf beni kandırmak için numara yapıyordu.O vakit de bu yeşil gözlerin yüzünden kafamız gidecekti. Samimi olduğu takdirde de onu yatıştıracak bir kaç söz söylemem ve gönlünü almam gerekecekti. Fakat bunu yapacak olursam ona durumu açıklamam icap edecekti. Halbuki ben bu işte fazla konuşmanın tehlikeli olduğuna inanıyordum.

Hemen sırıttım. "Gloria, sevgilim hani sual sormıyacaktın."

Ama o kolay kolay yakamı bırakacağa benzemiyordu. "Hem senin yüzünden öldürüleceğimi söylüyorsun, hem de sual sormamamı istiyorsun. Böyle şey duyulmuş mu hiç?"

Cevap vermedim. Konuşmayacağımı anlayınca dayanamadı. "Bana yardım edeceğini de bu yüzden söyledin değil mi?" Sesi hafifçe titriyordu. Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Kırıldığımı saklamıyacağım. Bununla beraber bir şey duyacak olursam sana anlatacağıma söz veriyorum. İstediğin bu değil mi, Shell?"

-" Evet, yavrum bu." Doğrusu bir hayli mahçup olmuştum. İçkimi bitirdim. "Artık eğlencemize bakalım."

Gloria, "Doğru," dedi. "Hiç olmazsa gülerek ölelim bari." İçkisini bitirip kadehi küçük masanın ortasına bıraktı. "Bana bir içki ısmarla.. Öleceğimi bilsem bile eğlenmeğe karar verdim."

Yüzüne bakmağa cesaret edemiyerek başımı çevirdim. Bir garson görerek çağırdım ve içki ısmarladım. Bu arada kalabalıkta bir kaç aşina çehreyi de seçtim tabii. Biz kulübe geleli henüz on dakika olmuştu. Fakat bu arada boş olan gece kulübü tıklım tıklım dolmuştu. İlk bir kaç dakika içinde üç gangster gözüme çarpmıştı. Ama

şimdi Villa al Mar'da rastlamış olduğum namussuzların ekserisi buradaydı.

Gloria da etrafına bakmış olacak ki içkisini telâşla içti. Uzanıp elini tuttum. "Sakin ol yavrum. Hiç olmazsa yarım saat eğlenip tatlı vakit geçirelim."

Genç kadın beni dinlemiyerek kadehi boşalttı.

-"Allah kahretsin!" diye homurdandım. "Senin için bir uçuruma tırmandığımı unuttun mu?"

Dayanamıyarak gülümsedi. "Aslında o uçuruma benim için tırmanmadın, Shell."

-"Yok haksızlık etme. Başka bir niyetim olduğunu da saklayacak değilim.Yalnız pencerenin altına gelmemin bir sebebi de sendin."

Tebessümü genişledi. Sözlerim veya içki tesirini göstermeğe başlamıştı. "Evet, sana inanıyorum. Sen bir kadın için böyle işlere kalkışacak bir tipsin.Galiba sen böyle zorluklardan hoşlanıyorsun."

Ben de tatlı tatlı tebessüm ettim.Fakat etrafıma bir göz atınca tebessümüm dudaklarımda donup kaldı.Zira bizden bir masa ötede oturan orta yaşlı nazik tavırlı iki çift ortadan yok olmuşlardı.Onların yerinde nazik tavırlı çift denmesine imkân olmayan korkunç bakışlı mahlûklar oturuyordu. Evet, serserilerin yanındaki kadınlar çirkin değildi. Ama bunlar New York, Hollywood, Paris veya Acapulco da görülen ve daima 'Amcaları'yla seyahat eden para göz ve katı kalpli mahlûklardı. Masada oturan 'Amcalar'dan biri de Dave Morani'ydi. Bu namussuz bir zamanlar Cinayet Sendikasında mühim bir vazife almıştı. Halâ da öyleydi galiba. Maroni'nin yanındaki serseri köpeğinizi okşarken kol saatinizi yürütecek kibar tiplerdendi. Bu iyi niyetli adam da teşkilâtın ileri gelenlerindendi.

Diğer iki çiftin neden yerlerinden kalktıklarını anlıyamamamıştım. Ben böyle bakarken bir şey daha dikkatimi çekti. Gloria'yla benim oturduğumuz yerin yanındaki masada iki kadın ve İngiliz twidinden elbise giymiş bir adam vardı. Las Ameracas'ın yüzme havuzunda görmüş olduğum iri yarı iki serseri de onların yanındaki masaya yerleşmişlerdi. Bunlar gözlerini twidli adamla iki kadına dikmiş kötü kötü bakıyorlardı.

Ganster iki kadınla kendi halindeki twidli adamı gözleriyle yemekteydiler. Kendi halindeki adam gitgide büzülmekteydi. Hattâ pahalı cins İngiliz twidinin rengi bile solacaktı bu bakışlardan. Serserilerden biri bir sigara yakıp kibriti twidlinin masasına attı. Adamcağız fena halde irkildi tabii. Bir, iki dakika sonra da iyice korkmuş olan adamla iki kadın masayı bırakıp uzaklaştılar. İki serseri de onların masasına yerleştiler. Bunlardan biri de manâlı manâlı bana bakarak sırıttı.

Anlaşılan arada kalmıştık. İşlerini bitiren bütün gangsterler eğlenmek için gece kulübüne dolmuşlardı. Hem onlar işle eğlenceyi karıştırmasını seven tiplerdi sanırım. Zira ekserisi bulut gibi sarhoştu.

Bu namussuzların El Penasco gece kulübüne dolmaları manidardı. Serseriler başka yere gidecek yerde beni seyretmeğe gelmişlerdi buraya. Bu bir tesadüfe benzemiyordu doğrusu. Bu iş beni hiç açmamıştı. Başımı kaldırarak Gloria'ya baktım. O da biraz dalgındı.

-" Yavrum, müşterilere dikkat ettin mi?"

Başını salladı. "Çok tuhaf. Bunun hoşuma gitmediğini söylemem lâzım."

-"Ben de aynı fikirdeyim."

Gloria, "Acaba George...." diye söze başladıysa da dudağını ısırarak sustu.

-"George'a ne olmuş?"

-"Hiç... Hiç bir şey yok. Yalnız George buraya geleceğimizi biliyordu. Sen telefon ettiğin sırada hemen yanı başımdaydı. Fakat onun böyle bir...."

-"Yani kocanın durumu arkadaşlarına haber verdiğini mi sanıyorsun? George arkadaşlarını bulup, 'Bu gece El Penasco'ya gelin' demiş olabilir. 'Fevkalâde bir atraksiyon var. Shell Scott'un ölümünü seyredeceksiniz' bunu mu demek istiyorsun, Gloria?"

-"Hayır, bu pek manâsız bir şey olur."

-"George'un manâlı işler yaptığını kim söyledi sana?"

Tekrar etrafıma baktım.Gördüklerim bu işi George'un tertip etmiş olabileceği şüphesini silip götürdü kafamdam. Zira tıpkı bir Dizel Lokomotifi gibi kapıdan giren Şakacı'yı görmüştüm.

Şakacı kapıda durup içeriye bir göz attı. Onun kimi aradığını bilmiyordum tabii. Fakat bir kaç saniye sonra bunu anladım. Serseri Gloria'yla beni görünce kaşlarını çattı ve bizim masaya doğru yürümeğe başladı.

Ben Gloria'ya "Dikkatli ol yavrum," diye fısıldadım. "Bir ahbabımız geliyor." İskemlemi de biraz geriye ittim. 38'liğim koltuk altımdaydı. Fakat silâhımı çekip tehditkâr bir tavırla sallamak aklıma bile gelmedi. Zira ben tabancayı çektiğim takdirde bu namussuzlar bir anda beni eleğe çevirebilirlerdi.

Gloria, kuruyan dudaklarını yalayarak endişeli endişeli bana baktı. "Eyvah! O.... O geliyor."

Şakacı yanımızda durup kötü kötü beni süzdü. "Otelden çıkmaman lâzım geldiğini bilmiyor muydun solucan?"

-"Doğru," diye cevap verdim. "Her halde yatağın altına saklanmamı bekliyordun. Hem bana 'Solucan' demekten vazgeç."

Ayağa kalkıp Şakacı'nın gözlerinin içine baktım. Fakat göz bebeklerinin birer nokta gibi olduğunu görünce yerime oturdum.

Eroin....Şakacı'nın eroinman olduğunu sanıyordum. Fakat böyle bir zamanda onun eroin kullanacağı aklıma gelmemişti.Göz bebeklerinden onun eroini fazla kaçırmış olduğu belliydi. Belki de ben yanılıyordum. Belki de morfin kullanmıştı. Yalnız Şakacı'ya ilişmek doğru değildi.Uyuşturucu maddenin tesiriyle ondan her şey beklenirdi. Uyuşturucu madde kullanan bir insanın neler yapacağı bilinmez. Bunu önceden kestirmeğe imkân yoktur. Onun için yerime oturmayı uygun bulmuştum.

Serserinin şakacılığı üstündeydi yine. Bunu tabii karşılıyordum ama onun hareketlerine bir manâ verememekteydim. Zira Şakacı, artık bana bakmıyordu. Etrafımızdaki masalarda oturan gangsterlerle meşguldü. Şakacı onlara bakarak güldü. Serseriler de gülerek ve başlarını sallayarak karşılık verdiler.Şakacı'nın neş'esi yerindeydi. Onun çok komik bir şey yapmasını bekliyorlardı. İçin için buradan kaçmayı arzuluyordum. Buradan uzaklaşabilmek için neler vermezdim ki... Fakat ister istemez yerimde kalmak zorundaydım.

Şakacı tekrar bana döndü. "Sana 'Solucan' demem hoşuna gitmedi mi?"

-"Hayır, hoşuma gitmedi."

-"Pek alâ," diye bağırdı. "Pek alâ . Neden bunu şimdiye kadar söylemedin. Ben herkesin dostuyum."

Bu sözlerden memnun kalmıştım tabii. Kelimelerimi dikkatle seçerek cevap verdim."Buradan uzaklaşsan fena olmaz. Ben başımı dinlemek istiyorum. Sen benim rahatımı kaçırıyorsun."

Nedense bu sözlerimi çok komik buldu. Bir kahkaha atarak kendi midesini yumrukladı.

Bu arada benim midemi yumruklamağa kalkmamasına memnun olmuştum tabii. Birdenbire gülmekten vazgeçip döndü ve yanımızdan uzaklaştı. Gözlerimle onu takip ettim. Kulübün karşı tarafına gitmişti. Bizden bu kadar uzaklaşması beni sevindirmeliydi ama hiç de öyle olmadı. Goril gidip küçük bir masanın yanında durdu. Masadaki adamla biraz konuştuktan sonra da onun karşısına geçerek oturdu. Yalnız masadaki adam Ani Ölüm Madison'du.

Gloria'ya baktım. "Yavrum, bu iş hiç hoşuma gitmedi.Hem sinirlerim bozulmağa başladı. Şakacı karşı tarafta kocanla oturuyor. Benim de seninle baş başa oturmam buradakilere acaip gelebilir."

Genç kadının yüzü yeşilimsi bir renk aldı. "Ne olur, buradan gidelim, Shell."

Ayağa kalkmak üzere doğrulduğum zaman tuhaf bir şey oldu.İskemlemi şöyle on beş santim kadar geriye ittim.Tam kalkacağım sırada iskemlem on beş santim geri gelerek bacaklarıma çarptı. Çaresiz yerime çöktüm ve başımı çevirerek arkaya baktım.

Arkamızdaki dört kişilik masada altı kişi oturuyordu. Benim gibi biri yani...yani çok iri yarı bir adam ayağını iskemlemin arkasına dayamıştı.İskemlemi ittikten sonra ayağını çekmek istememişti anlaşılan. Onun ne olduğunu ve ne iş yaptığını bilmiyordum. Fakat yüzünden onun eski bir boksör olduğunu anlamıştım. Kemiği kırılmış yassı burnu, biçimsiz kulakları, alnındaki yara izleri onun bir zamanlar boksörlük yapmış olduğunu göstriyordu. Her halde iyi bir boksör olmadığı için bu işte fazla tutunamamıştı. Kendisine baktığımı görünce yaramazlık etmiş bir çocuğu azarlar gibi başını iki yana salladı. Bir şey söylemedi. Hoş zaten bir şey söylemesine de lüzu-

yoktu. Masadaki diğer beş goril de cüsse bakımından ondan pek farklı değillerdi. Hepsinin yüzü de birbirinden çirkindi. Onlar da manâlı manâlı başlarını sallıyorlardı. Anlaşılan ben yaramazlık etmiştim.

Genç kadına döndüm. "Buradan gitmekten vaz geçtim, Gloria. Çok eğleneceğimizi hissediyorum."

Gloria, arka masadaki neşeli gorilleri görmüştü tabii. Garsonun getirdiği içkiyi kaparak başına dikti.Ama ben daha sür'atlıydım. Daha o kadehini bırakmadan içkimi bitirip garsona yenisini ısmarmadım. İnsan sarhoş olunca bir çok şey kolaylaşırdı.Daha doğrusu ben öyle düşünmekteydim.

Zaten bir kaç kadeh attıktan sonra midemden vücûduma tatlı bir sıcaklık yayılır ve çok neşelenirim. Bu sefer midemden etrafa yayılan ateş saç diplerimin bile terlemesine sebep olmuştu. Fakat hiç de neşeli değildim. Bir içki daha içtim. Fakat bunun da pek faydası olmadı. Ne olduğunu bilmiyordum. Fakat başıma kötü bir şey geleceğini sezmekteydim. Bu işi Şakacı ve Ani Ölüm Madison'un tertiplemiş olduğuna kânidim artık. Hoş bir budala bile bunun farkına varırdı zaten.

İçimi çektim "Ah budala!"

Gloria, yanlış anlamış olacak ki, "Budala değil namussuz," dedi. O içerdeki serserileri kasdettiğimi sanmıştı. Halbuki ben kendimden bahsediyordum.

-" Aptal değil namussuz.Bunların hepsi namussuz."

Münakâşa edecek halim yoktu."Bunu demek istemedim." diye mırıldandım."Sadece Şakacı ve George.... Yani Şakacıyla kocanın baş başa oturmaları hosuma gitmiyor.İki katilin bir arada

olması hoş değil."

Gloria, uzun uzun beni süzdü. Sonra "Haklısın," diye mırıldandı. "Her halde iki katilin bir taneden daha iyi iş göreceğine kaniler.". Sanki çok komik bir şey söylemiş gibi kahkahalarla gülmeğe başladı.

Cevap vermeğe bile tenezzül etmedim. Zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. O anda Acapulco'ya bazı vesikaları bulmak için gelmiş olduğumu hatırladım. Benim gibi bin kişi daha aynı kâğıtların peşindeydiler sanırım. Buradan ayrılıp o vesikaları aramak ne zevkli olacaktı. Artık Gloria'dan da öğreneceğimi öğrenmiştim. Genç kadının anlatacak başka bir şeyi yoktu. Yalnız o çok şirin bir kadındı.

-" Gloria," dedim. "Sen çok hoş bir kadınsın. Senden çok hoşlandığımı söylemem lâzım."

Kıkır kıkır güldü. "Sen de çok hoşsun."

Bir an evvel El Penasco'dan çıkmalıydım. Zira bu gece kulübünde yapabileceğim bir şey yoktu. Ben böyle düşünürken etraf birdenbire simsiyah kesildi. Önce başıma bir matrakla vurulmuş olduğuna kanaat getirdim. Ama başım acımıyordu. Belki de birdenbire gör olmuştum. Belki de bize içki getiren adam Gangster Sendikasındandı. İçkime Meksika'nın musluk suyundan karıştırmış olabilirdi. Meksika'nın suyu da insanı öldürmeğe kâfi gelirdi. Ama o sırada orkestra gürültülü bir parça çalmağa başladı ve arkamızdaki projektörler yanarak dans pistini aydınlattı. Demek atraksiyon başlıyordu. Bir takdimci elinde mikrofonla ortaya çıkarak İspanyolca konuşmağa başladı.

Gloria'ya baktım. "Atraksiyon başlıyor! İşte buna memnun oldum. Her halde çok eğleneceğiz."

O sırada takdimci de İspanyolcadan vaz

geçip İngilizce konuşmağa başladı ve "Akrobat Dansöz Maria Carmen!" diye bağırdı.

(())

(()) (())

DOKUZUNCU BÖLÜM

Masamız danspistininyanındaydı. Onun için dansözü rahat rahat seyredebilecektik. Hele Maria'yı hatırlayınca en öndeki masalardan birine oturmamıza bayağı sevindim.

Takdimci mikrofonu alıp gitti. Projektör de artık dans pistini tamamiyle aydınlatıyordu. Ben de iyice görebilmek için iskemlemi biraz çevirdim. Arkadaki haydutlar buna bir şey demediler. Maria Carmen, arka taraftan geçerek piste çıktı.

Maria Carmen'i ilk gördüğüm zaman sırtında elbisesi vardı ve bu yüzden onun orta boylu balık etinde bir kadın olduğuna hükmetmiştim. Yine de üstüne bir şeyler giymişti ama pek giyinik de sayılmazdı. Göğüslerini bir sütyenle örtmeğe çalışmıştı. Yalnız bu dimdik göğüslerin öyle orta boy olmadığını itiraf etmeliyim. Bir de kalçalarını sıkı sıkı saran kısacık bir şortu vardı. Bu şort ince olmakla beraber çok sağlam bir kumaştan yapılmıştı. Zira Maria numarasına başlayınca şortu yırtılmadı. Hoş bende öyle talih nerede?

Genç kadın yalın ayaktı. Ağır ağır pistin ortasında yürüyerek seyirciyi selâmladı. ahali deli gibi alkışlıyordu. Bu alkışa benim de iştirak ettiğimi söylemeliyim. Sonra kalçalarını kıvırarak bir iki adım attı Maria. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. orkestranın davulcusu tumbayı yakalıyarak hafif hafif çalmağa başladı. Sonra tumbanın sesi

gitgide arttı. Maria, bacaklarını iyice birbirinden ayırıp karşımızda durdu ve arkaya doğru eğilmeğe başladı. Bu her zaman rastlanılan bir harekètti. Maria eğilip yere ellerini dayamakla iktifa etmedi. Başını bacaklarının arasından geçirene kadar eğildi ve gülerek seyircileri selâmladı.

Genç kadın bir kaç saniye böyle kaldı. Pistin yanında oturduğumuz için projektör bizim masayı da aydınlatıyordu. Maria, beni görünce hafifçe başını sallayarak göz kırptı.

Dayanamıyarak sırıttım. Maria ağır ağır doğrulurken Gloria. "Ne demek bu?" diye sordu.

-" Neyi sordun yavrum?" Viskinin tesirini hissetmeğe başlamıştım artık.

-" Neyi sorduğumun bal gibi farkındasın."

-" Galiba kadın birine göz kırptı. Onu mu kasdediyorsun?"

-" Bana kalırsa o kadın sana göz kırptı. Kendisini tanıyor musun sen?"

Cevap vermedim.Zira ne diyeceğimi ben de bilmiyordum. Belki de Maria, yakın ahbaplarını böyle selâmlıyordu. Hem konuşmanın sırası değildi. Maria, daha hızlı hareket ediyordu artık. Orkestra da bir caz parçası çalmağa başlamıştı. Genç kadın pistte dolaşıyor, yere oturup kalkıyor, bir bacağını başının üstünden geçiriyor ve buna benzer türlü türlü şeyler yapıyordu. Bir ara iki ayağını da başının üstüne koydu.Üçüncü bir ayağı olsaydı onu da başının üstüne yerleştirecekti galiba

Açıkçasını isterseniz Maria, beni çok alâkadar etmişti.Şimdiye kadar acaip biçimlere giren kadınlar görmüştüm. Fakat Maria, bana yeni şeyler öğretiyordu.Vücûdu kıvrılıp bükülüyor ve genç kadın akla hayâle gelmeyen vaziyetler alıyordu. Bir ara başının üstünde durdu. Daha buna benzer türlü türlü şeyler yaptı. Onun yaptığı şeyleri ta-

rif etmeme imkân yok. Zira Maria, tarifi kabil olmayan biçimlere giriyordu. Ve gözlerimle görmeseydim buna inanmazdım. Arada sırada heyecanlı müşteriler güzel kadını alkışlıyorlardı.Hele bir ara gelip tam benim önümde bir numara yaptı. O ara hayatımdan çok memnun olduğumu tahmin edersiniz her halde.

Aramızda en fazla altmış santim kadar bir mesafe vardı. Maria, baygın baygın gülümsiyerek tekrar bana göz kırptı.

Gloria, hiddetle, "Yanılmamışım," diye fısıldadı. "Bu kadın sana göz kırptı."

Yine sesimi çıkarmadım. Münaşakanın sırası değildi. Zaten Maria'ya bakarken ne diyeceğimi de şaşırmıştım. Genç kadın yine pistin ortasına gitti. Yine aklın alamayacağı bir harekete girişti. Bunda da muvaffak oldu tabii. Ahali çılgın gibi alkışlamağa başladı.Hele pistin kenarındaki masalarda oturan erkeklerin hali görülecek gibiydi.Maria Carmen, herkese öpücükler yolladıktan sonra koşarak pistten geçip gözden kayboldu.

Takdimci tekrar gelip önce İspanyolca ve sonra da İngilizce konuşarak Maria Carmen'in bu sefer de arkadaşlarıyla numara yapacağını bildirdi. Maria'nın bu çok kabiliyetli ve zeki arkadaşlarının adları Hernandez ve Rodriguez'di.

Bu sefer üçü ortaya çıkıp zıplamağa ve oradan oraya koşmağa başladılar. Hernandez'le Rodriguez daracık pantalonlar ve bol kollu beyaz gömlekler giymişlerdi. Maria Carmen, halâ aynı kılıktaydı.İşin garibi halâ şortu yırtılmamıştı.

Adamlardan biri, "Haydi," diye bağırınca Maria Carmen ona doğru zıpladı. Adam genç kadının bir ayağını iki eliyle yakalıyarak onu havada çevirdi, çevirdi ve fırlattı. Doğrusu kan tepeme çıkmıştı. Maria Carmen, havada uçup öbür

adamın omuzuna oturdu. İşler gittikçe kızışıyordu. Adamların bağırmasıyla Maria Carmen, bir top gibi havalanıyor ve iki erkek arasında mekik dokuyordu.

Bir ara heyecana dayanamıyarak gözlerimi kapattım. Maria Carmen'e bir şey olacağından korkuyordum. Ama yine de merakım galebe çaldı. Gözlerimi açınca onların halâ aynı numarayı tekrarlamakta olduklarını gördüm. Maria Carmen, çok cazibeli bir kadındı. Ona bir şey olursa üzülürdüm doğrusu. Zira Rodriguez ve Hernandez onu tutmadıkları takdirde Maria uçurumdan aşağı gidecekti.Çok korkunç bir şeydi bu. Tekrar gözlerimi kapattım. Zira biraz sonra genç kadının aşağıya uçacağından emindim. İki Meksikalı da her halde parmaklığa dayanıp çığlığı basacaklardı. Ama hiç de sandığım gibi olmadı.Gözlerimi açınca üçünün de yan yana durmuş seyircileri selâmladıklarını gördüm. Ahali deli gibi alkışlıyordu.

Maria ve arkadaşları tekrar selâm verdiler. Sonra adamlardan biri pistin kenarına doğru gelerek tanımadığım biriyle konuştu. Dönüp Şakacı'nın yanına gitti ve ona da bir şeyler söyledi. Hernandez ve Rodriguez'in bu yassı kafalı hipopotamla konuşmasına bir manâ verememiştim. Veya neden Şakacı bir İspanyolla çene çalmak istemişti? Bir ara Gloria'nın hafifçe öksürdüğünü duyarak başımı çevirdim. "Numarayı nasıl buldun yavrum? Her halde çok beğenmişsindir."

Genç kadın buz gibi bir sesle cevap verdi. "Senin daha fazla zevk almış olduğundan eminim. Biraz da kadınların hoşuna gidecek numaraları düşünseler."

-"Fena fikir değil Gloria," diye gülümsedim. Akıllı bir iş adamı kadınlar için programlar

tertip ederek milyoner olabilir. Yalnız bir şeyi anlıyamadım. Kadınlar hemcinslerini seyretmekten hoşlanmıyorlar mı?"

-" Her halde erkekler kadar değil . Biraz evvel piste çıkan o... o mahlûk kendisini erkeklere beğendirmek için elinden geleni yaptı. Her halde onun fazla cazibeli olduğunu düşünüyorsun değil mi? Siz erkekler çok aptalsınız."

Gülümsemekle iktifa edip içkimi bitirdim. Sonra birdenbire aklım başıma geldi. Elimdeki kadehi bırakıp dönerek Şakacı'yla konuşan İspanyolâ baktım. Şakacı'yla adam hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Sesleri de epeyi yüksekti ama ne dediklerini anlıyamadım. Yalnız bir ara Şakacı'nın 'Con permiso' dediğini duydum. Bunu 'Magnifico' ve 'comico' takip etti. Hernandez veye Rodriguez de başını sallayıp duruyordu. Biraz daha konuştuktan sonra dansör 'Si,Si' dedi.

Nihayet Şakacı denilen goril masadan kalkıp pistin ortasına çıktı ve mikrofonu kaptı.Dansör de Maria Carmenle arkadaşının yanına gitmiş bir şeyler anlatıyordu.

Şakacı, "Arkadaşlar ve bebekler!" diye söze başladı.

Sanki Şakacı çok komik bir şey söylemiş gibi arkadaşları alkışlayıp ıslık çalmağa başladılar.Ayaklarını yere vurup tepiniyorlar ve kahkahalar atıyorlardı.Şakacı da hayatından çok memnundu.Elini sallayarak arkadaşlarına susmalarını işaret etti. "Her şey yolunda....." Diğer serseriler onun ne gibi bir oyun hazırladığını öğrenmek için dikkatle dinliyorlardı.

-"Gece kulübünün müdürüyle konuştum." Eliyle Maria Carmen ve arkadaşlarını işaret etti. "Bunlar da razı oldular.Onun için bu gece hususi bir numara seyredeceğiz. Bu gece ara-

mızda komik numaralarıyla şöhret yapmış bir dansör var. Kendisi....." Yine eliyle Maria Carmen'le dansörleri işaret etti. "Bunlarla dans ederek birkaç numara gösterecek."

Susup etrafına bakındı. "Hepinizin memnun kalacağını biliyorum. Bu meşhur yabancı dansör bu gece yeni numaralarını bize göstermeğe razı oldular. Size meşhur komik dansör Shell Scott'u takdim ederim.."

(()) (()) (())

ONUNCU BÖLÜM

Aman yarabbi! Şimdiye kadar başıma böyle bir şey gelmemişti. Bir anda kararımı verdim. Gangsterlere aldırmadan buradan kaçmayı deneyecektim. Daha doğrusu ne yapıp yapıp kaçmam gerekiyordu.

Yerimden fırlayıp hızla döndüğüm sırada orkestranın sesi yükseldi ve projektör üstüme çevrildi. Maalesef yakalanmıştım. Donup kaldım. Sonra çekine çekine etrafıma bir göz attım. Herkes bağırıp alkışlıyordu. Serseriler hayatlarından memnundular. Şakacı, başıma bu işi sarmıştı.

Her şeye rağmen kaçmak niyetindeydim. Bir adım atacak oldum. Fakat civar masalardan birinde oturan sıska adamla göz göze geldik. Adam kucağındaki peçeteyi çekip bana elindeki 45'lik Colt'u gösterdi. Sonra bir şey olmamış gibi peçetesini dizlerine örttü.Her halde içlerinde tek silâhlı olan o değildi. Zira sırtıma bir namlunun dayandığını hissettim. Başımı çevirince George Ani Ölüm Madison'un yüzünü gördüm. Gangster aptal aptal sırıtıyordu.

Manalı manalı beni süzerek, "Tatsızlık etme, Scott," dedi. "Bizim için dans et. Eğlenmek istiyoruz."

Elindeki tabancayla beni dürttü. Bu arada Şakacı da yanımıza gelmişti. İkisi beni çekerek karanlığa doğru götürdüler. Şakacı, uzanıp kolumun altındaki 38'liğimi alıverdi. Üstelik bununla

kafama vurmayı da ihmal etmedi. George'un sözlerini duymuş olacak ki tekrarladı. "Bizim için dans et. Eğlenmek istiyoruz."

Başım ağırıyordu. Güç belâ, sordum. "Ne yapacağınızı sanıyorsunuz? Yoksa dans ederken ayaklarıma mı ateş edeceksiniz? Yalnız şunu aklında tut, Şakacı. Elime bir tabanca geçecek olursa senin ayaklarının dibine ateş edecek değilim. Biraz düşünecek olursan seni nerenden vuracağımı anlarsın."

Pistin biraz gerisinde duruyorduk. Üstelik pist gibi aydınlık değildi burası. George beni kolumdan çekti ve Şakacı'nın elindeki tabanca tekrar kafama indi. Bu sefer daha da sertti. Namussuz beni bayıltmak istemiyordu. Sadece sakinleşmemi arzulamaktaydı. Fakat ben kafasına bir darbe yiyince sakinleşecek bir tip değildim. Bilâkis Şakacı ikinci defa kafama vurunca korkunç bir hiddete kapıldım. O anda sadece kulüpteki değil bütün dünyadaki serserilere saldırabilirdim. Ama daha kımıldamaya vakit bulamadan Şakacı beni şiddetle itti ve kendimi dans pistinin ortasında buldum. Pist cilâlı olduğu için bir de kaydım. Ayakta durabilmek için olanca gayretimi sarfediyordum.

Seyirciler beni görünce neşeli neşeli bağırmağa başladılar. Bütün katiller, uyuşturucu madde satıcıları, şantajcılar, dolandırıcılar ve hırsızlar boğazlarını yırtacaklarmış gibi bağırıyorlardı. Güç belâ muvazenemi temin ederek durdum. Yumruklarımı sıkıyor ve pis pis etrafıma bakınıyordum. Neredeyse patlıyacaktım. O sırada katıla katıla gülen ve el çırpan Maria'yla arkadaşlarını görmez miyim? Onlar benim hakikaten komik numaralar yapan bir dansör olduğumu sanıyorlardı.

Projektörün ışığı gözlerimi alıyordu. Bu yüzden Madison'la Şakacı'yı göremiyordum. Onlardan birini görseydim üstüne atlıyacaktım. Fakat

maalesef onlar ortada yoktu. Sadece pistin kenarındaki çehreleri ve bu arda Gloria'yı seçebiliyordum. Gece kulübündekiler katıla katıla gülüyorlardı. Sesler korkunç bir uğultu gibi geliyordu bana.

O anda bana bir makineli lâzımdı. Veya bir bomba da işimi görürdü. Onları boğazlarına kadar toprağa gömüp üstlerinde atla dolaşmak istiyordum. Onları yakalayıp......."

Fakat o sırada akrobatların, "Haydi," diye bağırdıklarını duyduğum için her şeyi unuttum.Artık makineli filân değil oradan kaçmak istiyordum. Başımı çevirince Maria'nın havalanmış olduğunu gördüm. Genç kadın uçuyordu. İki genç adam onu bacaklarından yakalayıverdiler. Sonra Maria'nın kollarını da tutarak ileri geri sallamağa başladılar. Maria onların arasında bir ileri bir geri gidiyordu.

Birdenbire aklım başıma geldi. Aman Yarabbi!

Maria'yı bana atacaklardı.

Geri gittim.Bir taraftan da kadını atmamaları için elimle işaret ediyordum.Seyirciler bunu pek komik bulmuş olacaklar ki büsbütün gürültü arttı. Serseriler tepinerek gülüyorlardı.Maria'yı neredeyse bırakacaklardı.

Geri çekilerek, "Yapmayın," diye haykırdım."Rica ederim yapmayın! Eğer arkadaşınıza kıymet veriyorsanız......" Ama sözümü tamamlıyamadım. Kadını bana doğru atmışlardı.

Maria Carmen, havada uçtu. Hafifçe yana dönerek oturacakmış gibi bir vaziyet aldı. Bir ayağını aşağıya doğru sarkıtmıştı. Yüzünde de tatlı bir tebessüm belirmişti.

Korkuyla bağırdım ama bu ara bağırmamın da faydası yoktu. Elimden geleni yapmam gereki-

yordu. Hoş elimden gelen fazla bir şey de yoktu ya.Genç kadın şiddetle bana çarptı.Az kalsın midem içine geçiyordu. Can havliyle onun bir bacağını yakaladım ve ikimiz birden yere yıkıldık. Ben sırt üstü düşmüştüm. Maria da sımsıkı boynuma sarılmış göğsümde yatıyordu. Bu ara böyle şeylerin sırası değildi. Ne yer ne de zaman müsaitti.

Yere düştüğüm zaman kafamın yeri deleceğinden korkmuştum. Fakat yer en az kafam kadar sağlamdı. Seyirciler bu numaraya bayılmışlardı.Akseden seslerden üç dört serserinin gülmekten yere yıkılmış olduklarını tahmin ettim. Belki namussuzlar yerlerde yuvarlanıp katılıyorlardı.

Evet, muvaffak olmuştum.Ben komik numaralarıyla başarı sağlayan meşhur bir dansördüm.Şakacı, artık rahat rahat hayata gözlerini yumabilirdi.İstediğini yapmıştı.Evet, gözü arkada kalmadan ölebilirdi. Zira onu öldürmeğe karar vermiştim.

Başımı kaldırınca Şakacı'nın sağ tarafımda durduğunu gördüm. Goril katıla katıla gülüyordu. Gözlerinden yaşlar gelmekteydi. Maria Carmen de artık göğsümde değildi ama ben halâ yerde yatıyordum.Kafamı yere vurmuş olduğum için fena halde sersemlemiştim.Tekrar başımı kaldırıp neşeli ahaliye bakmak istedim. Fakat yerde kaymış olduğum için vücûdumun yarısı orkestranın platformunun arkasında kalmıştı. Bu yüzden de Şakacı'dan başkasını göremiyordum. Bu vaziyet gorilin hoşuna gitmişti.

Allahın belâsı serseri bana yaklaşıp."Sana yardım edeyim." dedi. Başımı kaldırıp yere çarptı.Galiba o da yerin mi yoksa kafamın mı daha sert olduğunu anlamak istiyordu.

Kendimden geçmişim.Fakat bu pek uzun sürmedi sanırım. Zira ayıldığım zaman halâ kah-

kahalar aksediyordu. Yalnız gözümü açıp etrafıma bakınca ayılmamış olduğuma karar verdim. Halâ baygındım ben. Veya kötü bir rüya görmekteydim. Zira iki kişi biraz evvel Maria'ya yaptıkları gibi ellerimle ayaklarımı yakalamışlardı. Hem İspanyol akrobatları da değildi bunlar. Beni tutanlar Şakacı ve Ani Ölüm'dü. İşte bu yüzden kâbus gördüğüme karar verdim.

Yalnız bu rüya hakikatten farksızdı.Şakacı ve Ani Ölüm Madison beni aralarına almış sallıyorlardı. Seyirciler arkamda kalmışlardı ve önümde de parmaklıktan başka bir şey yoktu.Bunun arkasında da gök yüzü ve yıldızlar gözüküyordu.Denizin de aşağıda olduğunu biliyordum tabii.

Bir ara beni sallarlarken epey yükseldim ve böylece denizi de gördüm. Bunun saçma bir şey olduğunu bilmeseydim, adamların beni denize atmağa çalıştıklarını sanacaktım.Sonra Ani Ölüm'le Şakacı, beni geriye doğru çekerek olanca güçleriyle savurdular. Parmaklığın bana yaklaştığını gördüm. Fakat bu altta kaldı. Aşağıda denizden başka bir şey yoktu.

Çok tuhaftı doğrusu. Bu kaçık serseriler bile beni denize atamazlardı. Sonra sulara gömüldüm.....

(O)

(O) (O)

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Parmaklığın üstünden aşıp aşağıdaki karanlığı görünce bütün neşem kaçmıştı tabii. Bu oyunun manâsı kalmamıştı zira. Met zamanında bile uçurumun derinliği otuz beş metreydi. Deniz çekildiği zaman da..... Galiba deniz tamamiyle çekilmişti.

Halbuki ben güdümsüz bir füze gibi uçuyordum. Hem buraya nasıl gelmiştim? Düşerken ayaklarımı oynatıp havayı tekmeliyor ve çığlıklar atıyordum. Bir taraftan da ayaklarımı aşağıya almak istiyordum. Zira suya çarpınca bel kemiğimin kırılmasını arzu etmemekteydim. Ayaklarım beni koruyacaktı.

Neyse havada düzelir gibi oldum. Önce ayaklarım suya çarptı. Fakat dimdik suyun dibini boylıyacak yerde ayaklarım karnıma vurdu.Vücûdumun her tarafına çekiç darbeleri indiriyorlarmış gibi geldi bana.Ama bana vuran suydu. Hem halâ canlıydım. Hemen suyun yüzüne çıkmak için etrafımı tekmelemeğe başladım.Ondan sonra aklım başıma geldi de güç belâ yüzmeğe başladım. Fakat ters tarafa yüzüyordum galiba. Zira halâ suyun dibindeydim. Nihayet yavaşladım. Acaba yukarıya çıkacak yerde yan tarafa mı gidiyordum. Zira bir türlü muvaffak olamamıştım.Galiba bir saatten beri denizin dibindeydim.Ciğerlerim de patlayacak gibiydi.

Güç belâ ceketimi sırtımdan çıkarmağa muvaffak oldum.Fakat daha fazla soyunmama im-

kân yoktu. Tekrar yukarıya doğru yüzmeğe başladım. Bu sefer başım suyun üstüne çıktı. Olanca gücümle nefes aldım. Acapulco'nun bütün havasını ciğerlerime çekmeğe çalışıyordum. Bu arada havayla beraber bir miktar da su yuttum. Başımın dönmesi yavaş yavaş geçti. Deniz çırpıntılıydı ve beni aşağıya çekmeye çalışıyordu. Daha doğrusu ıslanmış ayakkabılarımla pantalonum ve gömleğim beni aşağıya çekiyordu. Batmamak için bütün gücümle uğraşıyordum. Biraz daha nefes aldıktan sonra yüzmeğe başladım.Aradan ne kadar vakit geçti bilmiyorum. Nihayet elim bir kayaya çarptı. Kendimi zorlayarak güç belâ denizden çıktm.

Sırt üstü kayaların üstüne yattım.Bir daha hareket edip edemiyeceğimi bilmiyordum.Sivri kayalar bana kauçuklu yataklardan çok daha rahat gelmişti. O sırada sanki zamanıymış gibi gizli vesikaları hatırlamaz mıyım? Ben vesikaların peşinde koşacak yerde kayaların üstünde istirahat ediyordum. Güç belâ başımı kaldırarak karşıya baktım.El Penasco'nun merdivenlerinde ellerinde elektrik fenerleri olan adamlar vardı galiba. Serseriler parçalarımı toplamaya çıkmışlardı sanırım.

Hoş beni ölmüş sanabilirlerdi. Zira ben yarı ölüydüm. Serseriler boğulduğuma kanaat getirebilirlerdi. Bir bakıma da boğulmama ramak kalmıştı. Böyle düşünürken aklıma bir şey geldi. Öldüğümü sanmaları daha iyi olacaktı. Sağ olduğumu anlamamaları lâzımdı.Böylece benimle uğraşmaktan vaz geçerlerdi. Hattâ yaşadıkları müddetçe benim sağ olduğumu bilmemelerini istiyordum.Güç belâ ayağa kalktım. Etraf karanlıktı. Ağır ağır ilerliyerek kayalığın öbür tarafına geçtim.Böylece kendimi el fenerlerinden koruyacak-

tım. Kayaları siper almış olduğum için beni görmelerine imkân yoktu.

Buna kanaat getirdikten sonra yine kayalara uzandım. Bu iş bir fiyaskoyla neticelenmişti. Yalnız bu işte Vincent Torelli'nin parmağı olmadığından emindim. Hem bu hadiseyi duyunca fena halde sinirlenecekti o. Zira Torelli gibi insanlar bu tip şeylerden sakınırlar. Torelli beni ortadan kaldırtmak isteseydi bunu sessiz sedasız hallettiriverirdi. Sonra ben Ani Ölüm'le Şakacı'nın da beni temizlemek niyetiyle hareket etmiş olduklarını sanmıyordum. Onlar benimle biraz alay etmek istemişlerdi. Fakat bu arada iş çığrından çıkmıştı. Her halde patronları onlara fena halde sinirlenecekti. İkisinin de kara listeye geçeceğinden emindim. Böylece iki listeye geçeceklerdi. Zira onların isimlerini ben de kendi listemin en başına yazmıştım.

Sonra gece kulübüne toplanmış olan serserileri hatırladım. Belki onların da bu işle bir ilgisi yoktu. Sadece eğleneceklerini düşünerek oraya toplanmışlardı. Yani Şakacı onlara iyi bir eğlence vaad etmişti. O sırada Gloria'yı hatırladım. Acaba bu oyuna o da dahil miydi? Böyle bir ihtimali bile düşünmek istemiyordum. Ama yine de bunu göz önünde bulundurmam lâzımdı.

Hem ne yapmam gerektiği hususunda da bir karar vermeliydim. Las Americas'daki daireme dönemezdim. George'la Şakacı bu sefer beni yakalayıp banyoda boğmağa kalkışırlardı. Beni öldürmek istediklerini pek sanmıyordum. Fakat bu hususta kat'i bir kanaatim de yoktu. Bu arada öğrenmem gereken şeyler de vardı tabii. Ben denize düştükten sonra serserilerin ne yaptığını bilmeliydim. Gloria ne yapmıştı. Şu anda genç kadın ne vaziyetteydi. Birdenbire gülmeğe başladım. Gloria-ya gangsterlerin elinden kurtulmak için uçmamız

gerektiğini söylemiştim. İşte sonunda dediğim olmuştu. Uçarak onların elinden kaçmıştım.

Hem artık başka bir yere uçup bir müddet kimseye gözükmemem lâzımdı. Yürüyerek şehire dönmem imkânsızdı. Hele ölmüş kabul edilen birinin elini kolunu sallıyarak yürümesi aklın almıyacağı bir şeydi. Birkaç dakika kafa yorduktan sonra araba parkına gidip Buick'e binmeğe karar verdim. Daha doğrusu bunu yapmağa çalışacaktım. Araba parkıyla kulüp arasında epey mesafe vardı. Hem bu saatte araba parkının boş olacağını zannediyordum. Dikkatli davrandığım takdirde muvaffak olmamam için sebep yoktu. Bir arabam olduğu takdirde istediğim yere gidebilirdim. Meselâ California'ya gitmem kabildi. Doğrusu kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Hattâ biraz israr karşısında Amerika'yı serserilere bırakacak kadar canımdan bezmiştim. Dünyaya bile sahip çıkabilirlerdi. Yalnız bana ilişilmesini istemiyordum. İçimi çekerek ayağa kalkıp yürümeğe başladım. Neyse biraz sonra kumluğa çıktım. İki yüz metre kadar gidince kumluk bitti ve tepeye doğru tırmanmağa koyuldum.

On dakika sonra da araba parkının yanına gelmiştim. Karanlığa rağmen kiralamış olduğum Buick'i görebiliyordum. Araba on beş metre kadar ilerideydi. "Acaba yerde sürünerek mi arabaya yaklaşsam? Yoksa hemen koşup Buick'e atlasam mı?" diye düşünürken bir sigaranın ateşi dikkatimi çekti. Arabanın arkasında biri durmuş sigara içiyordu. Onun kim olduğunu anlıyamadım. Fakat Buick'in yanındaki bir arabaya da iki kişi yaslanmıştı. Belki hava almaya çıkmıştı onlar. Belki de ölmemiş olduğumu düşünen goriller bana pusu kurmuşlardı. Serseriler silâhlıydılar tabii. Şakacı da benim 38'liği almıştı. Civarda başkaları var mı diye dikkatle etrafıma bakınırken gözüme bir araba ilişti. Maria Carmen'in sarı Cadillac'ıydı bu.

Beş saniye kadar düşünüp kararımı verdim. Sonra eğilip arabaların arasına daldım. Neyse Cadillac'ın kapısı kilitli değildi. Arka kapıyı açıp yere oturdum.

Aradan epey zaman geçti sanırım. Bacak ve kol adelelerim tutulmuştu. Nihayet beton zeminde topuklu ayakkabıların çıkardığı sesler aksetti. Ben büsbütün çömelip büzüldüm. Maria Carmen, arabanın kapısını açıp şöför yerine geçti. Kapıyı da vurarak kapattı. Genç kadın neş'eli neş'eli bir şarkı mırıldanıyordu. Usulca ayağa kalkıp öne doğru eğildim. Bir elimle omuzunu yakalarken öbür elimle de ağzını kapattım. Genç kadın fena halde hiddetlendi.

Hattâ avucumu ısırmağa bile kalkıştı.

-"Maria," dedim. "Ben Shell Scott. Kabil olursa seni seyretmemi söylemiştin. Hatırladın mı?"

Bu sözlerimi duyunca mücadele etmekten vaz geçti. "Ağzını kapattığım için kusura bakma, Maria. Bağırmanı istemiyordum." Elimi çektim.

Bağırmadı. Dönüp merakla yüzüme baktı. "Affedersin," diye mırıldandım. "Sana sert davrandığım için özür dilerim. Fakat bağıracağından korktum. Zira araba parkında birkaç dostum var sanırım."

Maria, halâ beni süzüyordu. Birdenbire katıla katıla gülmeğe başladı. "Beni yakalayış tarzından senin profesyonel dansör olmadığını anlamıştım. Yalnız bir hatâ yaptın. Gelip beni seyretmeni söylemiştim sana. Dans etmeni teklif etmedim ki.."

İçimi çektim. "Bu işin ustası olduğumu iddia etmedim , Maria."

Halâ gülüyordu. "Biraz çalışırsan bu işi öğrenebilirsin." Neyse biraz sakinleşti. Merakla, "Arabamda ne yapıyordun?" diye sordu.

-"Buraya kendi arabamı almağa gelmiştim.

Fakat üç kişi benim Buick'in başında bekliyor. Onun için arabayı alamadım tabii. Ne yapacağımı düşünürken senin Cadillac'ı gördüm.Bu gangsterlerle bir ilgin olmadığını biliyorum.Belki beni arabanla şehire kadar götürürsün diye düşündüm. Müsaade edersen arkada gizleneyim."

-"Tabii, Shell, tabii. Haydi gel yanıma otur."

Doğrusu git gide bu kadından hoşlanıyordum. "Şimdilik ben yerde oturayım, Maria. Ancak buradan çıktıktan sonra senin yanına geçebilirim. Biraz dikkatli olmam lâzım. Bu arada ben denize uçtuktan sonra olanları da anlatırsın değil mi bana?"

Maria,arabayı çalıştırdıktan sonra yine gülmeğe başladı. "Neler oldu, neler. Hem sen neden ölmedin?"

-"Açıkçasını istersen ölene kadar ben de aynı şeyi merak edeceğim." Yere yattım. Tabancam olmadığı için çok üzülüyordum. Neyse araba parkından çıktık. Bizi kimse durdurmağa kalkmadı.

Manuel Guzman Bulvarına çıkınca Maria, "Artık yanıma gelebilirsin," dedi.

Kanepeye tırmanıp ön tarafa geçtim.

Maria, yüzüme baktı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

-"Orasını ben de bilmiyorum. Fakat beni buraya kadar getirdiğin için çok teşekkür ederim."

-"Bir şey değil."

-"Beni biraz ileriye kadar götürebilir misin? O serserilerden uzaklaşmak istiyorum."

-"Tabii... Hem yarın akşama kadar işim yok. Hoş bakalım yarın gece kulüpte atraksiyon olacak mı? Bu geceki numaralardan sonra ne yapacaklar bilmem. Her halde bu geceki gibi heyecanlı bir numara lâzım. Ne yaparsak yapalım se-

nin kadar alkış toplıyamayız." Kıkır kıkır güldü.

Ben de başımı arkaya dayadım. Biraz sâkinleşmiş olduğum için kafamı çalıştırabiliyordum artık. Ne yapacağıma dair karar vermenin zamanı gelmişti. Bu gece başka bir hadise çıkacağını sanmıyordum. Harekete geçecek de değildim. Zira vakit çok ilerlemişti. Yatıp uyumam daha doğru olurdu. Las Americas'daki daireme gidemezdim. Pis kokulu Del Mar Otelinde kalmak da işime gelmiyordu. Lüzûmundan fazla mücadele etmiştim. Bir de sabaha kadar pire ve hamam böcekleriyle uğraşacak halim yoktu.

Dönüp Maria'ya baktım. Camları açmıştık. Acapulco'nun ılık rüzgârı onun saçlarını okşuyordu. Genç kadın konuşurken inci gibi dişleri ortaya çıkıyordu. Gülüşü de çok tatlıydı. Yine giyinmişti tabii. Ama artık onun orta boylu balık etli bir kadın, yani rast gele bir kadın olduğu kanaatinde değildim. Hareketsiz oturmasına rağmen son derece canlı bir mahlûk olduğu belliydi.

Dayanamadım. "Çok canlı bir insansın, Maria. Bu kadar enerjiyi nasıl harcıyorsun?"

Yine güldü. "Enerjimin büyük bir kısmını seyircilerin karşısında harcıyorum. Sonra bol bol yüzüyorum. Su kayağını da çok severim. Acapulco tam su kayağı yapılacak yer. Sen sever misin bunu?"

-"Şey... Hayır... Birdenbire denizden soğudum."

Bir kahkaha attı. "Ben sana öğretirim. Daha doğrusu fırsat olursa öğretirim."

-"Sen bana dans etmesini öğrettin zaten. Ha, aklıma gelmişken sorayım. Ben denize düştükten sonra ne oldu?"

Birdenbire ciddileşti. "Sana bir şey soracağım. O adamlar seni öldürmek mi istiyorlardı? Önce şaka yaptıklarını sanmıştım."

İçimi çektim. "Hayır, Maria. Şaka değildi bu. Yalnız beni öldürmek isteyip istemediklerini henüz ben de bilemiyorum. O kısa boylu, geniş omuzlu, gorile benzeyen adam bir hayli uyuşturuçu madde kullanmıştı. Fazla neş'elenmiş olduğu için beni suya attı belki de."

Maria, "Sen denize düştükten sonra kulüp boşalıverdi," diye güldü. "Tıklım tıklım olan salon bir dakikanın içinde boşaldı. Sadece dört müşteri kalmıştı. Herkes içkisini bırakıp kaçtı.

-"Anlıyorum. Peki benimle beraber olan kadın ne yaptı?"

Maria, beni şöyle bir süzdü. "Önce onun çıldırmış olduğunu zannettim. Birkaç kişiye tokat atıp olanca sesiyle bağırmağa başladı. Seni suya atan iki adamı da tokatladı. Hattâ bu arada bana da bir tokat attı. Bana neden vurdu acaba?"

Buna nasıl cevap verebilirdim. Sesimi çıkarmamayı uygun gördüm. Bir sessizlik oldu. Halâ birbirimize bakıyorduk. Yine dayanamadım. "Maria, o kadın olanlara sinirlenmiş miydi? Bu çok mühim. Yani böyle bir şey beklemiyormuş gibi mi hareket etti?"

-"Tabii. Herkes öyle hareket etti zaten. O kadın bana tokat atınca fena halde-sinirlendim. Neredeyse saçlarını yolacaktım ama o adam kadını alıp zorla kulüpten çıkardı."

-"Hangi adam?"

-"Şu iri yarı, aptal suratlı adam. Senin ahbaplarından biri."

Gece kulübündeki serserilerin ekserisi bu tarife uyuyordu.Ama Maria, aptal suratlı derken George'u kasdetmişti galiba. Zira Gloria'nın aradan kocasıyla beraber çıkması normaldi. Artık bu işte kasıt olmadığına karar vermiştim. Serseriler eğlencenin dozunu kaçırmışlar ve beni suya atmışlardı.Yoksa öldürmek niyetiyle hareket etmemiş-

lerdi. Bu gece başka bir şey öğrenebileceğimi de sanmıyordum. Vakit çok geçti ve henüz bir plân yapmamıştım.

Maria, "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

-"Şehirde bir yere bırak beni. Bu gece küçük bir otelde kalırım. Ne yapacağıma karar verene kadar da o serserilere gözükmem."

Genç kadın gaza bastı. Ağır ağır şehire doğru giderken konuşmağa devam ettik. Maria, Şakacı ve diğerleri gibi haydut kılıklı adamlarla ahbaplık etmeme bir manâ verememişti Kendisine hususi hafiye olduğumu söyledim. Bunun üzerine bana türlü türlü sualler sormaktan vaz geçti.

Nihayet, "Shell," diye mırıldandı. "Anlattığına göre silâhlı bir sürü serseri senin peşinde. Sen bu ara ortalıkta gözükmek de istemiyorsun. Bir otele filân da gidemezsin. Zira seni bulabilirler. Halbuki ben bu civarda bir ev kiraladım. Arzu edersen orada kalabilirsin. Ev sahilde. Hem orada emniyette olursun. O serseriler seni bulamazlar."

Size çok tuhaf gelecek ama o ana kadar Maria'nın evinde kalabileceğim aklıma bile gelmemişti. Hattâ Maria'nın bir evi olup olmadığını dahi düşünmemiştim. Ama her halde bu fikir şuur altımdaymış. Zira birdenbire sevindim. "Çok teşekkür ederim, Maria. Bu sayede bütün dertlerim ortadan kalkacak sanırım."

Maria Carmen'e baktım. Galiba ters giden talihim açılmıştı. Zira kadının teklifi fevkalâdeydi. Kendisi de şahaneydi. Genç kadının pistteki hareketleri gözlerimin önünde belirdi. Biraz daha yaklaşıp baktım. Hayır, hayır, bu teklif fevkalâdeden de üstündü. Bir seneden beri kimse bana böyle bir şey teklif etmemişti.

Maria Carmen, tebessüm etti. "Gidelim mi?"

-"Tabii," diye cevap verdim. "Tabii. Arabayı biraz daha hızlı süremez misin?"

ONİKİNCİ BÖLÜM

Maria Carmen'in evi şehrin merkezinden dört kilometre uzaktaydı. Hem tam denizin kenarındaydı bu ev. Genç kadın, arabasını evin arkasında park ettikten sonra elimden tutup beni ön kapıya götürdü. Benim direndiğim yoktu. Yalnız Maria, evin yolunu iyi biliyordu ve ben buraya ilk defa geliyordum. Onun için kadın beni çekip götürmek zorunda kalmıştı.

İçeriye girince kapıyı kapattı ve ondan sonra ışığı yaktı.

Bana gülümsiyerek, "İşte burası," dedi. "Artık burada kalacaksın. Kimsenin aklına bu ev gelemez. Nasıl beğendin mi?"

Açıkçasını isterseniz o ara bir ahırda bile yatabilirdim.Etrafıma bir göz attım.Ahırda yatmayıp buraya geldiğime çok memnundum tabii. Rahat edilecek bir yerdi burası. Renkli divanlar, koltuklar ve yastıklar insanın gözünü okşuyordu. Yerde hasırlar vardı. Evden bir kaç metre ilerideki sahile çarpan dalgaların sesi aksediyordu.

Ben de sırıttım. "Evini çok beğendim, Maria. Bir sene kadar burada gizlenebilirim."

Genç kadın, "Çok üzüldüm," diye cevap verdi. "Zira daha iki ay burada kalacağım."

-"Ben de üzüldüm."

Dikkatle bana baktı. "Berbat haldesin, Shell. Önce sırtına kuru bir şey giysen iyi olur."

Ona ne cevap vereceğimi düşündüm. Maria'nın süslü şortlarını giyemezdim ya. Fakat c

ağzım açmama vakit bırakmadı. Telâşla odadan çıktı. Geri dönünce de elimi yakalıyarak beni çekti. "Kazanı yaktım. Su beş dakikada ısınır." Bir kapıyı açarak beni içeriye itti. Meğer banyoya gelmişim. Köşede üstü mozayikli bir küvet vardı.

Maria, eliyle bunu işaret etti. "Haydi içine gir. İnsan Acapulco'da bile soğuk alabilir. Sana iyi bakıyorum, değil mi Shell?"

-"Evet, bir duş yaparsam dirileceğime eminim." Banyodan çıkmasını bekledim. Onun yanında soyunmam doğru olmazdı.

Maria, beni süzerek tebessüm etti. "Yoksa duşa elbisenle mi gireceksin?"

-"Hayır, hayır, hayatımda böyle bir şey yapmadım." Marie, duvara dayanmış bana bakıyordu. Çekingen bir tavırla ilâve ettim. "Şey... Yalnız duş yapmağa alışığım da... Haha, ha..."

Genç kadın başını arkaya atarak gülmeğe başladı. "Ay, sen bunu mu düşünüyorsun?" Yanıma yaklaşıp karşımda durdu. Boyu uzun değildi. Topuklu ayakkabı giymesine rağmen ancak çeneme kadar gelebiliyordu. Eliyle sol koluma takılı olan tabanca kılıfını işaret etti. "Nedir bu?"

-"O mu? Şey..."

-"Yoksa tabanca kılıfı mı?"

-"Evet," diye cevap verdim. "İyi anladın."

Uzanıp tabanca kılıfının kayışını çekti ve bunu kolumdan çıkardı. Sonra gömleğimin düğmelerini çözmeğe başladı.

Ben masum bir genç kız gibi gömleğimi yakaladım. "Dur.... Dur. Buna lüzûm yok. Düğmelerimi ben de çözebilirim. Emin ol yapabilirim bunu."

İnci gibi dişlerini göstererek güldü. "Ama bunu daha çabuk yapabilirim ben. Haydi gömleği bırak."

-"Hayır, hayır, olmaz!"

İçini çekti. "Çok inatçısın, Shell. Ama dediğin olsun. Gömleği çıkarınca kapının arkasından bana uzatırsın. Bir mahzuru yoksa tabii."

-"Kapının arasından mı uzatacağım?"

-"Evet, ben de gidip şimdi bize birer içki hazırlıyayım. Tek başına yıkanabileceğinden emin misin?"

-"Tabii, eminim.... Yani gömleğimi kendi kendime çıkarabileceğimden eminim. İnsana böyle bir şey sorulur mu? Ben bebek değilim ki, Maria, Kendi kendime soyunabilirim."

Manâlı manâlı güldü. "Bunu tahmin etmiştim zaten. Sırtındakileri çıkarıp dışarıya bırak. Seni rahatsız edecek değilim. Tek başına rahat rahat yıkanabilirsin." Göğsüme hafif bir çimdik attıktan sonra banyodan çıktı.

Soyunup üstünde 'C' yazılı musluğu açtım. Meksika'ya ilk geldiğim zaman muslukların üstündeki 'C' nin 'caliente' yani sıcak manâsına geldiğini öğrenmiştim. 'F' de 'fria' yani soğuk manâsına geliyordu. Fakat hakikat hiç de öyle değildi. Sıcak su musluğundan ekseriyetle soğuk su geliyordu. Hele soğuk su musluğunu çevirdiğiniz zaman ne yapacağınızı şaşırıyordunuz. Zira buz gibi bir şeydi bu. Maamafih, 'C' musluğunu açınca sıcak su akmağa başladı. Maria'nın kazanı iyi çalışıyordu anlaşılan.

Suyu ayarladıktan sonra ıslak eşyalarımı toplayıp kapıya gittim. "Maria!" diye seslendim.

Maria'nın topuklu ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı sesi duydum. "Shell, Shell, hazır mısın?"

Ne demek istemişti? Neyi kasdediyordu acaba? Çekine çekine, "Şey... Maria," diye mırıldandım.

Dışarıdan onun sesi aksetti. "Çamaşırlarını çıkardın mı nihayet?"

-"Evet, soyundum."

Kapı aralanınca ne yapacağımı şaşırdım. Ama Maria içeriye girmedi. Elini uzatarak pantalonumu filân araştırmağa başladı. Aptal aptal bakmaktan vaz geçip çamaşırları eline tutuşturdum.

Bu kadın çok neş'eliydi doğrusu. Sanki çok komik bir şey olmuş gibi kıkır kıkır güldüğünü duydum. Nihayet, seslendi. "Bir dakika, Shell içkini getireyim."

Ayak sesleri uzaklaştı. Donup kalmıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben böyle düşünürken yine Maria'nın ayak sesleri aksetti. Geliyordu o. Ürperdiğimi hissettim. Hem bu sefer ayak sesleri çok hafifti. Galiba ayakkabılarını çıkarmıştı o.

İçimi çektim. Burası Maria'nın eviydi. İstediği takdirde de evinde yalın ayak dolaşabilirdi tabii. Acı acı yutkundum. Zira bu duş da genç kadına aitti. Birdenbire canı duş yapmak isterse benim halim ne olurdu?

Yine elini kapının arasından uzattı. Ama bu sefer eli doluydu. Kocaman bir viski bardağı vardı elinde. Bunun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Fakat bardağı kaptım. Diğer elimle de Maria'nın içeriye girmemesi için kapıyı tutarak içkiyi kafama diktim. İçkinin cinsine filân da aldırdığım yoktu. İçinde alkol vardı ya, bu da bana yeterdi. İçkiyi bitirip bardağı Maria'nın eline sıkıştırarak, "Bir tane daha isterim," diye fikrimi belirttim.

Her halde şaşırmıştı ama bir şey söylemedi. "Peki Shell, şimdi veririm."

Gülmeğe başladım. Zira öbür elinde de bir bardak varmış. Boş bardağı çekip kapının aralığından dolusunu uzattı. Hemen bunu da kaptım.

-"Bunu sen mi içecektin, Maria?"

-"Benimkini içebilirsin. Ben kendime yeni bir içki hazırlarım, Shell."

Ben içkimi içerken o uzaklaştı. Kadehimi masaya bırakıp küvete girdim. Kendime gelir gibi olmuştum. İçki içimi ısıtmıştı. Sıcak su da pek hoşuma gitti. Yorgun vücûdümü biraz dinlendirebilecektim. Hem burada bana dik dik bakan gangsterler de yoktu.

Maria'nın geri döndüğünü bile duymadım. Kapı açıldı ve genç kadın içeriye girdi. Onun da duş yapacağını anlamıştım. Tıpkı benim gibi o da elbisesini çıkarmadıkça duş yapmıyordu. Yani soyunmuştu. Elinde bir içki bardağı vardı. Kapıyı kapattıktan sonra lâkayıt bir tavırla içkisinin tadına baktı.

Ben gözlerimi ona dikmiş hareketsiz bekliyordum. Bakalım başıma daha neler gelecekti.

Maria, gülümsedi. "Nihayet banyoya girdin demek." Gülmesini de pek seviyordu anlaşılan.

Bir şeyler mırıldandım ama ne dediğimin ben de farkında değildim.

İçkisini bitirdikten sonra boş bardağı küçük masanın üstüne bıraktı. Benim kadehimi alarak yanıma yaklaştı. "Bunu içmek niyetinde misin, Shell?"

-" Evet, evet bu niyetteyim. Çok teşekkür ederim. Tamam, tamam içkiyi içeceğim." Neyse bardağı elinden alıp kafama diktim. Maria, sakin sakin boş bardağı alıp döndü ve bunu da küçük masanın üstüne bıraktı. Ben ağzımı açmış aptal aptal ona bakıyordum. O arada dalgınlıkla duşu da açmaz mıyım. Sular ağızıma dolmağa başladı tabii.

Maria, dönüp bana yaklaştı. Evet başıma dikildi.

-" Shell, şekerim. Biraz yana çekil. Maria'ya da biraz yer bıraksan fena olmaz."

Hemen yerimden doğruldum. Usulca küve-

tin bir köşesine çekildim. Daha doğrusu büzüldüm. Mağlûp olduğumu biliyordum. Onun için ses çıkarmamayı tercih etmekteydim. Lâkayıt bir tavır takınmak ve ortada anormal bir şey yokmuş gibi hareket etmek daha doğru olacaktı.

Gülümsemeğe çalışarak, "Gel, gel," dedim. "Su fevkalâde. Memnun kalacaksın."

Bu sözlerimi makul karşıladı. Küvete girdi. "Aman ne güzel... Çok hoşuma gitti."

Ne söylemem lâzım geldiğini kestiremiyordum. Fakat bir şeyler söylemek lâzım geldiğini sanıyordum. Bir köşeye çekilip durmak ayıptı. Zira ağzımı açmadığım takdirde Maria, benim dostluktan anlamayan bir öküz olduğuma kanaat getirecekti. Fakat böyle bir hadise ilk defa başıma geliyordu. Banyoda karşılaşan iki kişi birbirleriyle ne konuşurlardı acaba? Uzun uzun kafamı yorduktan sonra, "Seni çok iyi gördüm, Maria," diye kekeledim.

Cevap vermedi. Uzanıp sabunu aldı.

Ben bir teşebbüste daha bulundum. "Maria, evin pek şirin doğrusu. Evet, son derece sevimli bir ev."

Maria, sözlerime aldırış bile etmedi. "Su çok hoşuma gitti. Sırtımı sabunlar mısın, Shell?"

Demek konuşmak istemiyordu. Öyleyse ben de ağzımı açmazdım. Kadının sırtını sabunladım. Ne istiyorsa yaptım. Maria, artık bana aldırış bile etmiyordu. Yalnız arada sırada, "Aman ne iyi," diye mırıldanıyordu.

Su da soğumaya başlamıştı. Güç belâ kendim de yıkandım. Zira artık bu banyoda durmak niyetinde değildim. Otelde garsonlar beni rahatsız etmişti. Gloria'nın yüzünden terasa tırmanmıştım. Şimdi de duş yaparken sohbete çalışıyordum. Artık bu kadarı da fazlaydı doğrusu.

-"Yavrum şu küçük küvetten çıksak, ne

dersin?"

-"İyi olur, Shell. Zaten ben yıkandım."

Birlikte banyodan çıktık. Maria, kurulandıktan sonra karanlık yatak odasına koştu. Ben de peşinden gittim tabii. O yatağa girince ben de takip ettim.

Bu akrobat ve dansöz kadın bir harikaydı doğrusu. Onun gibi canlı ve sokulgan bir kadın daha zor bulunurdu. O ara haydutları da gangsterleri de unuttum. Arkamda açık bir pencere olduğunu biliyordum. Hem gözünü kan bürümüş bir serseri tabancasını çekerek pencereden içeriye dalabilirdi. Belki de o anda namussuzun biri beni vurmağa çalışıyordu. Ama umurumda bile değildi. Pencerenin dışında ellerinde makineli olan on haydut da olsaydı bana vız gelirdi. Ben artık böyle şeyleri düşünmüyordum. Olanları bile unutmuştum. Maria'nın cildi kadife gibi yumuşaktı. Dudakları da beni yakıyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini bilmiyorum.

Bir müddet sonra Maria Carmen, "Shell," diye fısıldadı.

-" Evet yavrum?"

-" Shell."

-" Evet."

-" Kalk, ışığı yak."

-" Kalkıp ışığı mı yakacağım? Bunu söylemesi kolay.Ama bakalım benim kalkacak halim var mı? Kımıldayabileceğimi bile sanmıyorum. Bir kemiğim kırıldı galiba. Daha doğrusu bütün kemiklerim kırıldı sanırım."

-" Shell."

-" Evet?"

-" Sen benim ne olduğumu biliyor musun?"

Güldüm. "Her halde gangster sendikasının casususun. Beni mahvettin. Artık gangsterler bildikleri gibi hareket edecekler. Dünyayı zaptedecek-

ler."

-" Neden bahsettiğini anlıyamadım."

-" Peki öyleyse ne soruyorsun?"

-" Sadece mahvolduğumu söylemek istiyorum. Asıl beni mahveden sensin. Kalkıp ışığı yakacak halim bile yok."

-" İyi ama ışığı yakman şart mı? Allahın belâsı ışıktan sıkıldım artık. Ömrümce ışık görmek istemiyorum. Karanlığı tercih ederim. Hiç olmazsa rahat ediyorum."

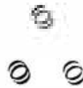
-" Shell."

-" Evet?"

-" İyi geceler, Shell."

-" İyi geceler, Maria."

Böylece konuşmamız sona erdi. Uyuya kalmadan evvel aklıma Maria geldi. Genç kadının ertesi akşam pek dans edebileceğini sanmıyordum.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabah uyandığım zaman nerede olduğumu anlıyamadım. Sonra Maria'nın sesini duyarak kendime geldim. Genç kadın duşa girmiş neşeli neşeli şarkı söylüyordu. Her zamanki gibi canlıydı o. Doğrulup oturdum. Açıkçasını isterseniz o anda ölmeği tercih ederdim. Kımıldayacak halim yoktu. Güç belâ ayaklarımı yorganın altından çıkardım ve yere bastım. Daha fazla bir şey yapmama imkân yoktu. Bu hareketi yapabilmek için bütün gücümü sarfetmiştim.

O sırada banyonun kapısı açılarak Maria çıktı. Sırtına beyaz saten bir sabahlık giymişti. Çok taze ve genç gözüküyordu. Bir hayli de güzeldi. İri siyah gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yalnız lüzûmundan fazla neşeliydi. Benim o anda böyle şeylere tahammül edecek halim yoktu.

Maria, yatağın ayak ucuna oturarak beni süzdü. "Günaydın, sevgilim. Bu sabah nasılsın bakalım?"

Cevap vermedim. Ne halde olduğumu anlaması için yüzüme bakması kâfiydi. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. El Penasco'daki içtiğim viskiler, yuttuğum deniz suyu, Maria'nın bana verdiği içkiler ve daha bir sürü tatsız şey yüzünden bu hale gelmiştim.

Maria, beni biraz daha süzdü. Nihayet, "Sen bitkin bir haldesin," diye mırıldandı. "Gözlerin berbat."

-" Bir de bu gözlerle etrafı görsen o za-

man halimi daha iyi anlarsın, Maria."

Hayretle başını salladı. "Yâni sen bu gözlerle görebiliyor musun?"

-"Sadece bir renk görüyorum."

-"Hangi rengi gördüğünü anlıyorum."

-"Bu bahsi bırak kuzum. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hattâ bakmak bile istemiyorum." Gözlerimi kapattım. Zira kendimi çok fena hissediyordum. Dünya grimsi bir renk almıştı. "Haftanın hangi günündeyiz? Hem saat kaç?"

-"Günlerden Çarşamba. Saat sabahın on biri. Nisanın 3O'u... Seneyi de öğrenmek istermisin Shell?"

-"Hayır, hayır... Buna lüzûm yok."

-"Hava çok güzel, deniz masmavi. Güneş parlıyor ve..."

-" Sus," diye bağırdım. "Dünyanın mahvolmadığını anladım. Bana bu kadar yeter."

Maria neşeli neşeli güldü. "Haydi kalk. Sana kahvaltı hazırlıyayım."

İnledim. "Hiç zahmet etme yavrum. Sen bana bir çorba tabağı viski ver. Daha iyi olur."

Genç kadın kalkıp uzaklaştı. Biraz sonra elinde bir bardak Alka Seltzer ve içinde kahveringi bir mayi bulunan bir kadehle döndü. Bunların ikisini de içtim. Zira artık hiç bir şeye aldırmıyordum. Maria, tekrar yatağa oturup elimi avuçlarına aldı.

-"Şekerim," diye mırıldandım. "Şu arada bir de nabzıma bak bari. Galiba ben ölüyorum."

Bu halim bir saat daha devam etti. Ama saat on ikiyi çalarken ben de biraz kendime gelmiştim.Kalkıp yemek bile yedim. Açıkçasını isterseniz kendime gelmem epey zor oldu. Dökülmüş parçalarımı bir araya getirip yeniden bir Shell Scott yaratmak kolay değildi. Mamafih yine de kafamı tam manâsıyla toplamış sayılmazdım. Kar-

nımı doyurduktan sonra divana oturup bir de sigara yaktım.Maria, karşıma dikilip, "Bugün ne yapmak niyetindesin, sevgilim?" demeseydi iş filân düşüneceğim de yoktu.

-" Şimdilik bir fikrim yok, Maria. Fakat bir şeyler düşünmeğe çalışacağım tabii. Müsaade edersen yarım saat kadar senin yatak odana çekilmek istiyorum."

Maria, güldü. "Sadece yarım saat mi?"

-" Tek başıma oturacağım," diye izah ettim. "Düşünmek istiyorum. Daha doğrusu bunu yapmak zorundayım. Belki sen farkında değilsin ama ben arada sırada düşünürüm. Onun için yarım saat bana ilişmemeni rica edeceğim."

Güzel dudaklarını büktü. "Hava çok güzel. Birlikte denize girebilirdik.Veya su kayağı yapardık. Çok zevkli bir şey bu. Sana hemen öğretebilirim bunu."

-" Demek bu işi iyi biliyorsun?"

-" Tabii, çok kabiliyetli bir kadınım ben. Su kayağını da çok iyi bilirim. Emin ol sana çabucak öğretirim bunu."

-" Şimdi sırası değil güzelim. Şu ara dünyanın akibetini düşünmek zorundayım."

-" Yatak odamda mı?"

-" Maria, zor meseleleri çözmek için bundan daha iyi bir yer bulunmaz."

-" Pek alâ öyleyse ben biraz güneşleneyim."

Ben yatak odasına geçtim. Maria'nın yatağına uzandım. Genç kadın da peşimden gelip soyundu ve mayosunu giydi. Gözlerimi kapattım. Zira düşünmek istiyordum. Mamafih, gözlerimi Maria odadan çıktıktan sonra kapattım.

Maria, güneşlenmeğe gidince ben de bir sigara yaktım. Bir kaç gün evvelinden başlayarak olanları kafamdan geçirmeğe başladım. Evet,

birkaç gün içinde epey şeyler öğrenmiştim ama o şantaj dosyasının nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu. Hem bunu nasıl elde edeceğimi de bilemiyordum.

O vesikaların ve ses bandının halâ Acapulco'da olduğundan emindim. Veya Acapulco civarında bir yerdeydi bunlar. Hem bunları eline geçirmiş olan şahıs vesikaların ehemmiyetini anlıyamamıştı sanırım. Bilhassa Savunma Bakanlığını ilgilendiren o vesikanın önemini fark edememişti. Biri Avcı'yı öldürerek bu dosyayı ele geçirmişti. Ama bu arada vesikaların sadece Vincente Torelli'nin işine yarayabileceğini düşünmüştü. Bir de vesikalar Joe için önemli olduğunu biliyordu tabii. Torelli, vesikaları istiyordu. Zira bu sayede Joenin sendikasına el atacaktı. Sekiz yüz bin işçinin bulunduğu böyle bir sendika yabana atılamazdı doğrusu. Bu yüzden de Torelli, şantaj dosyasına karşılık çok yüklü bir bedel ödemeği kabul etmişti her halde. Sendikaları ele geçirmeğe çalışan Torelli için bir kaç milyon doların ehemmiyeti yoktu.

Bu vesikaları çalmış olan şahıs belki de hemen Acapulco'dan uzaklaşmış ve Komünistlerle pazarlığa oturmuştu. Fakat ben buna inanmıyordum. Bana kalırsa dosya henüz Acapulco'daydı ve bunu çalan şahıs Torelli'yle pazarlık etmek arzusundaydı. Zira hazır bir pazar bulan bir insan başka yerlere baş vurmaktansa hemen satışa geçmeyi tercih ederdi. Belki de vesikaları çalan şahıs Torelli'yle pazarlığa başlamıştı bile. Bu ara vesikaları çalmış olan şahısın bir kadın olduğuna da emindim.

Buna karar vermemin başka sebepleri de vardı tabii. Avcı'nın çok zeki bir insan olduğunu duymuştum. O böyle kıymetli vesikaları ele geçirdikten sonra çok dikkatli davranmış olmalıydı. Fa-

kat buna rağmen kâğıtları çalıp Avcı'yı öldürmüşlerdi. Bana kalırsa Avcı, yanında bir kadınla yola çıkmıştı. Zaten Las Americas'da Mr. ve Mrs. Jacop Brodney için bir daire ayırttırması da bunu gösteriyordu.Belki de Avcı, yanındaki kadına güvenmişti.Veya kötü niyetli bir kadın onayaklaşmağa muvaffak olmuştu. Meselâ Avcı'nın yatağına girmeği başarmıştı. Zaten ben de Avcı'nın cesedini yatakta bulmuştum. Kadın, onu yatakta öldürmüş olacaktı.

Bu arada Avcı'nın katili Las Americas'da yer ayırdığını da biliyordu.Hem Acapulco'ya gelmiş olması lâzımdı onun. Aynı şekilde ben de rezervasyon kâğıdını görür görmez Las Americas Otelinin yolunu tutmamış mıydım. Maalesef artık o otelde kalmam imkânsızdı. Sıhhatime iyi gelmiyecekti orası. Bir gün evvel havuza gitmeden önce müracaattaki memurla konuşmuştum. Adam 103 numaralı daire hakkında kimsenin sual sormadığını söylemişti.Halbuki ben otelde bir şeyler elde edeceğimi sanmıştım. Hoş yine de fikrimi değiştirmemiştim. Bu işle bugün meşgul olacaktım.

Yapmam lâzım gelen şeyleri kafamdan birer birer geçirdim. Önce otel kâtibi Manuel'le konuşacaktım. Sonra Gloria'yı bulmağa çalışacaktım.Genç kadından ölü mü diri mi olduğumu anlamak istiyordum. Bu arada Gloria'da yeni bir şey olup olmadığını da öğrenecektim tabii. Belki de kâğıtlar çoktan Torelli'nin eline geçmişti. Doğrusu bu fikir hiç de içimi açmıyordu. Mamafih öyle de olsa vesikaları geri olmak için elimden geleni yapacaktım. Şantaj dosyasının kimde olduğunu bilmiyordum.Yalnız dosyayı elde edebilecekmişim gibi bir plân yapmak zorundaydım. Bir aksilik olduğu takdirde plânlarımı değiştirirdim.

Plânımı kendim de pek beğenmiyordum. Zira şantaj dosyasını bulduğum takdirde Cinayet

Sendikasıyla Mafia teşkilâtı bunu elimden almak için her çareye baş vuracaklardı.Bu arada Komünistleri de unutmamalıydım.Onlar da dosyanın peşinde olabilirlerdi. Zira sevgili Joe, onlara vaziyeti anlatmış olabilirdi. Ama buna pek ihtimal vermiyordum. Zira Joe'nun böyle bir şeyi itiraf etmesi Komünist ahbaplarının arasında prestijini kaybetmesine sebep olurdu. Tabii Joe'nun ahbapları böyle önemli gizli bir vesikayı ele geçirdikten sonra kaybettiği için müşterime fena halde kızarlardı. Hattâ fazla hiddete kapılarak sevgili Joe'nun ortadan kaldırılmasına bile karar verebilirlerdi.

Onun için kâğıtları bulduğum takdirde Komünistlerden ziyade Gangsterleri ve Mafia'yı düşünmem icap edecekti. Bu işten sağ salim kurtulmak için tek çare vesikaları bulup kimseye haber vermeden Acapulco'dan uzaklaşmaktı.Yâni kâğıtların bende olduğunu kimse öğrenmemeliydi. Maamafih ben belki de boşuna hayal kuruyordum. Torelli şu anda kâğıtları tetkik ederek hoşça vakit geçiriyordu belki de.

Hemen işe girişip bir şeyler yapmak istiyordum. Fakat çok dikkatli hareket etmem gerektiğini düşünerek daha yirmi, yirmi beş dakika bu hususta kafa yordum. Aklıma gelen her hususun çaresini düşündüm.

Sonra kalkıp oturma odasına geçtim. Telefonu bulup Las Americas Otelinin numarasını çevirdim. Müracaat memurunu istedim. Bir hata olmaması için de "Otel Katibi Rafael'i istiyorum," diye izah ettim. Bir de tanımadığım birine dert anlatmağa lüzûm yoktu. Zira büyük otelde her halde birden fazla memur ve kâtip vardı.

Neyse biraz sonra Rafael'i bağladılar. "Buraya bak, Rafael," dedim. "Ben dün sana yüz dolar veren adamım. Beni hatırladın mı?"

-"Ne...Ne...Evet.. Şey...." Rafael bir hayli şaşırmışa benziyordu. "Yalnız ben sizin...."

Hemen sözünü kestim. "Biraz dikkatli ol, Rafael. Yanında kimseler var mı?"

-"Hayır, Mr..."

Telâşla "İsmimi söyleme!" diye bağırdım.

-"Peki...Peki.."

-"Yanında kimse yok demek. Buna rağmen alçak sesle konuşmanı tercih ederim."

-"Şey, olur..Yalnız...Yalnız ben sizin boğulmuş olduğunuzu duydum. Yani boğulmuş olduğunuzu söylediler. Siz boğulmadınız mı?"

Bu adam epey sersemlemişti anlaşılan. "Evet, evet canım biraz yüzmek istedi. Hepsi bundan ibaret. Sen ne duydun Rafael?"

-"El Panasco'nun altında kalan kısmı tarıyorlar. Yani bir takım adamlar denizde sizin cesedinizi arıyorlar."

Bunu çok beğenmiştim doğrusu. Böylece istediğim şeylerden birini öğrenmiştim. Serseriler benim ölü mü diri mi olduğumu bilmiyorlardı. Bir gece evvel Buick'e binmeğe teşebbüs etmediğime çok memnundum. Hem diri olduğumu öğrenmeleri için de içlerinden birinin beni görmesi gerekiyordu. Halbuki şimdilik ben onlara gözükecek değildim.

-"Bir şey daha var, Rafael. Sana 103 numaralı daire hakkında bir şey sordular mı? Yani bu daireyle ilgilenen oldu mu? Benim için çok önemli bu."

Adamın sesi biraz titredi. "Dün iri yarı, çirkin bir adam müracaata gelerek o dairede kimin kaldığını sordu. Ben de rezervazyonun iptal edildiğini ve otele gelen bir müşteriye daireyi verdiğimi söyledim."

-"İyi yapmışsın," Rafael, durumun farkında değildi. Onunla konuşan Torelli'nin adamla-

rından biriydi.Ben Villa Del Mar'dayken Torelli doğru söyleyip söylemediğimi tahkik etmişti."O adam seni rahatsız etti mi Rafael?"

-" Hayır. Sadece hali hoşuma gitmedi. Bana 103 numarayı sordu. Ben de hikâyeyi anlattım."

-" Teşekkür ederim dostum. Beni dinle. Benimle konuştuğunu kimseye söyleme. Unut bunu. beni boğulmuş bilmen daha doğru olur. Kimsenin sağ olduğumu bilmesini istemiyorum."

-" Şey...."

Neden tereddüt ettiğini biliyordum. Eski hikâyeydi bu. Onun için, "Ben de bu arada otele uğrar sana yüz dolar daha bırakırım," diye mırıldandım. "Geçen sefer olduğu gibi....Şimdi unutabilecek misin?"

Heyecanla cevap verdi. "Tabii efendim. Unuttum bile."

-" Dünkü adamdan başka beni soran olmadı mı, Rafael? Yani benimle veya kaldığım daireyle ilgilenen biri yok mu?"

-" Hayır, efendim sadece o adam."

-" Pek alâ, yalnız sen dikkatli ol. Gözlerini ve kulaklarını aç. Ben seni arayacağım. Hattâ bu gece aramam bile mümkün. Yüz doları kendim getiremezsem başkasıyla yollarım.Bu arada sen bir şey bilmiyorsun tabii. Bunu aklından çıkarma."

-" Evet efendim."

Telefonu kapattım. Biraz düşündükten sonra da Encentado'nun numarasını çevirdim. 27 numaralı evi bağlamalarını söyledim. Bir erkek cevap verdiği takdirde Gloria'yla konuşmaktan ümidi kesecektim. Ama genç kadının yumuşak sesini duyunca sevindim. "Alo."

-" Gloria, sakın telâşa kapılıp pencereden atlamağa filân kalkma. Ben şu uçurum meraklısı

adamım. Hani uçmasını çok seven mahlûk."

-"Oh!" Derin bir sessizlik oldu. Acaba Gloria, yine bayılmış mıydı?

-"Alo! Alo! Gloria."

Neyse genç kadının sesini duyarak ferahladım. "Şey....Çok korktum. Senin....."

-"Bu bahsi bırak yavrum..Biliyorsun yerin kulağı var. Sen yalnız mısın?"

-"Evet."

-"O halde hemen evden çık ve ana binanın antresine git. Orada telefonlar var. Ben seni oradan arıyacağım. Ne dersin?"

-"Olur." diye cevap verdi. "Beş dakika sonra oradayım."

Beş dakikanın geçmesini bekledim. Sonra yine Encantado'nun numarasını çevirdim. Antredeki şahıslardan biriyle görüşmek istediğimi söyledim. Gloria Madison'un adını verdim. Neyse biraz sonra Gloria telefondaydı.

-"Yalnız mısın yavrum?"

-"Evet. Antredeki telefonlardan birindeyim.Yani kulübedeyim. Onun için rahat rahat konuşabiliriz.Yalnız karşımdakinin sen olduğuna inanamıyorum, Shell."

-"Benim, ben. Hem daha hortlamadım. Onun için endişelenecek bir şey yok." Genç kadın uzun uzun ne kadar memnun olduğunu anlatmaya kalkıştıysa da sözünü kestim. "Gloria vaziyet nasıl? Yani bir şeyler öğrenebildin mi? Torelli ne alemde.Avcı'dan istediklerini alabilmiş mi?"

-"Hayır, Shell. O mal daha gelmemiş." Gloria, halâ uyuşturucu madde geleceğini sanıyordu. "Böyle bir şey olsa duyardım. George, bana yaranmak için ne yapacağını bilemiyor. Böyle bir şey olsaydı hemen bana haber verirdi."

-"Dün geceye rağmen halâ peşinde köpek gibi dolaşıyor mu?"

Gloria, güldü. "Buna rağmen peşimde. Ne kadar hiddetlendiğimi bilemezsin. George'a yapmadığım kalmadı. Fakat sakinleşince durumu kurtarmam gerektiğini anladım. Sanki George için üzülüyormuşum gibi bir tavır takındım. 'Torelli bu işi duyarsa senin için iyi olmaz,' dedim. Hem hakkım da varmış. Torelli fena halde sinirlenmiş. Bu arada Şakacı'ya da kızmış tabii."

-" İşte buna memnun oldum. Gloria, o mal hakkında bir şey duymadığından emin misin? Yani seninkiler de bir hareket filân yok mu?"

-" Şimdilik hiç bir şey yok, Shell. George, Torelli'nin çok sinirli olduğunu sövledi. Adam malı almadığı için çok endişeleniyormuş. Bu mal her halde çok mühim olacak."

-" Her halde yavrum."

Vesikaların ortaya çıkmamasına bir manâ veremiyordum. Gloria, Torelli'nin telâşlandığından bahsetmişti. Birdenbire işi anlar gibi oldum. Vesikaları çalan şahıs mahsus ortaya çıkmamıştı. Torelli'nin gitgide sinirleneceğini biliyordu. Her halde böylece şantaj dosyasının fiatını arttırmak niyetindeydi . Torelli'nin en sonunda istediği parayı vereceğini sanmaktaydı. Yalnız Torelli, bu işe sinirlenip şantaj dosyasını çalan şahsı öldürtebilirdi. Ama Avcı'yı temizleyen insan bunu sırf para için yapmıştı. Para hırsı iyice gözünü döndürmüş olduğu için de tehlikeleri göremiyordu.

O sırada aklıma çok tuhaf bir şey geldi. Dayanamıyarak bunu Gloria'ya açıkladım. "Yavrum, sen George'la evlisin değil mi?"

-" Ne...Ne...? Bu ne biçim sual? Omrümde böyle bir saçmalık duymadım. Evli olmasam George'un yanında kalır mıydım sanıyorsun? Biz Los Angeles'de evlendik. Ne....."

Hemen sözünü kestim. "Kusura bakma, Gloria. Lâf olsun diye söyledim." Artık ben de ne

yapacağımı şaşırmıştım. En küçük ip uçlarına bel bağlamaya kalkıyordum. Genç kadının George-la oturduğunu biliyordum. Hem istediğim takdırde nikâh kayıtlarını da tetkik ettirebilirdim. Fakat buna lüzûm yoktu. Gloria, benden yanaydı. Bundan şüphelenmeğe bile hakkım yoktu. Gloria'nın düşmanlarım arasında olmadığına karar verince biraz rahatladım. Böylece bir kişiyi aradan çıkarmış oluyordum. Artık Gloria'yla uğraşmama lüzûm yoktu. O arada aklıma bir şey gelir gibi oldu. Fakat bunun ne olduğunu anlıyamadım. Sanki şuur altım beni ikaz etmeğe çalışıyordu. Biraz kafamı çalıştırdım ama bunun ne olduğunu bulamadım. Hani insan hatırlaması lâzım gelen bir şeyi unutmuş gibi tatsız bir hisse kapılır. İşte ben de öyleydim.

Nihayet, "Teşekkür ederim yavrum, " dedim. "Sen yine George'un ağzını ara. Şu ara yapılacak bazı işlerim var. Fakat daha sonra sana telefon ederim. George ne zaman dönecek?"

-" George, Torelli'nin yanında. Yine toplantı yapıyorlar sanırım. Yani serserilerin hepsi Las Americas Otelindeler. Bana kalırsa George, akşam üzerinden evvel buraya gelemez."

-" Pek alâ. Öyleyse ben seni ararım. Bana kalırsa yakında bazı şeyler olacak."

-" Shell, dikkatli ol kuzum."

Güldüm, "Bundan emin olabilirsin, Gloria. Ölmek niyetinde değilim. Allaha ısmarladık, Gloria." Telefonu kapattım. Bir sigara yakarak bir kaç dakika düşündükten sonra yine telefona sarıldım. Bir taksi şirketini arayarak bir araba istedim. Maria'nın evinin üç blok gerisinde bir yerin adresini verdim.Böylece genç kadının eviyle ilgim olduğu anlaşılmıyacaktı. Serserilerden biri beni gördüğü takdirde nereden geldiğimi anlıyamıyacaktı.Hoş serserilere rastlamak da istemiyordum ya.

Telefonu kapatıp pencereye giderek Maria'-ya seslendim.

Genç kadın koşa koşa eve girip kendisini bir divana attı. Doğrusu onu seyretmek çok zevkliydi.

Siyah gözlerini süzerek, manâlı manâlı, "Beni mi istedin?" diye sordu.

Sırıttım. "Evet yavrum ama sandığın gibi değil. Ben çelik gibi iradesi olan bir erkeğim." İçimi çektim. "Bir an evvel gitmem lâzım, Maria."

Dudaklarını büktü. "Hemen mi gideceksin?"

-"Evet, Maria. Yapmam gereken bir sürü iş var. Hemen yola çıkmalıyım. Hattâ bu arada duş yapacak kadar vaktim bile yok."

Hemen ciddileşti. "Sana yardım edebilir miyim, Shell? İstediğin bir şey varsa söyle."

-"Çok teşekkür ederim, Maria-fakat bir şey yok. Benim yüzümden başın belâya girebilir. Bu namussuzların niyeti kötü zaten. Biraz evvel buradan telefon ettim. Fakat dün gece beni arabana alıp buraya getirdiğini bilmiyorlar. Zaten benim öldüğümü sanmaktalar. Onun için senden şüphelenmek kimsenin aklına gelmiyecek. Sana soracak olurlarsa beni tanımadığını söylersin. Sadece El Penasco'da gördüğünü ve benim denize düştüğümü anlatırsın. Tamam mı?"

-"Fakat, Shell......"

-"Çok ciddiyim, yavrum. Yoksa canını yakabilirler. Hattâ seni öldürmeleri bile mümkün."

Kaşları çatılmıştı. "İyi ama, Shell. Seni unutmama imkân yok ki. Hem bir daha beni görmiyecek misin?"

-"Maria ben...."

-"Olmaz," dedi. "Bunu yapamazsın. Tekrar beni görmeğe geleceksin, değil mi?"

Ne diyeceğimi şaşırdım. Genç kadın işin ciddiyetini farkedemiyordu galiba. Bu arada beni

temizliyebilirlerdi de. Fakat onu üzmek de istemiyordum . "Maria, bir bacağımı kesseler bile yine de sana dönmek isterim. Tek ayağımın üstünde sıçrayarak gelirim buraya. Fakat artık işe başlamam lâzım. Biraz sabırlı ol. Dün geceki hadiseyi hatırlıyorsun değil mi? Beni korumak için evine getirmiş olduğunu da unutma. Bırak artık gideyim."

Kapıya kadar gidip dışarıya baktım. Hava çok güzeldi. Yalnız ben dışarıya çıkmaya korkuyordum.Ama iş uzamadan harekete geçmem de lâzımdı. Üstelik kılığım da acaipti. Ceketim yoktu. Traş olmam gerekiyordu. Maria, ıslak pantalonumu ve çamaşırlarımı kurutup ütülemişti. Fakat pantalon iyice çekmişti. Bu bir seksen beş boyundaki bir erkekten ziyade bir elli boyunda bir insana uyabilirdi. Ama yine de pantalonum olduğuna seviniyordum. Zira giyecek başka bir şeyim yoktu.

Maria Carmen, yanıma sokulup omuzuma dokundu. Döndüm. Genç kadın hiç bir şey söylemedi. Sadece ayaklarının ucunda yükselip boynuma sarıldı ve uzun uzun beni öptü. Sonra kollarını boynumdan çözerek geri çekildi. "Beni hatırlaman için öptüm seni Shell. Biz akrobatlar birbirimizi korumalıyız, değil mi? Hem bacağını kaybetmiyecek olursan koşa koşa geri dönersin değil mi?"

Maria'ya baktım. Ondan ayrılmak istemiyordum. Bu kadında insanı saran bir şeyler vardı. Ondan ayrılmak bana zor gelecekti. Halbuki aslında işim ancak bir, iki saat olacaktı. Ben dünyanın öbür ucuna gidecekmişim gibi vedalaşıyordum. Sadece Del Mar Oteline gidip Joe'nun yolladığı şeylerin gelip gelmediğini anlıyacaktım. Maria'dan ayrılmak istememin sebebi başkaydı. Yakında bu iş patlak verecekti.Gangsterler peşime takıldığı takdirde Maria'nın rahatı kaçabi-

lirdi.Onu tanıyalı henüz bir gün bile olmamıştı ama kendisine bir hayli bağlanmıştım.

-"Üzülme yavrum," diye mırıldandım. "Geri döneceğim. Yalnız bir müddet beraber gözükmemiz doğru değil. Senin canın yanabilir. Bugün bir takım kötü niyetli mahlûklarla karşılaşacağımdan eminim."

Gözlerinde çok ciddi bir ifade belirmişti. Buna rağmen kendisini zorlıyarak neşeli neşeli konuştu. "Ben tehlikeden korkmam, Shell.Hem belki sana yardımım da dokunur. Neden beni yanına almıyorsun. Çok kabiliyetli bir insanım ben."

Gülümsedim. "Bunu biliyorum, Maria. Yalnız bu işte başka şeylere ihtiyaç var meselâ ateş etmesini bilir misin? Yani tabanca kullanabilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Bundan pek emin değilim. Ama iyi araba kullanırım. Senin şöförün olsam..."

-"Sen çıldırmışsın, Maria. Ben bir taksi çağırdım."

-"Taksi mi çağırdın? Asıl deli olan sensin. Cadillac arabam varken taksiye ne lüzûm vardı? Bırak seninle geleyim, Shell. Ne olur müsade et."

Tereddüt eder gibi oldum. Bunu da fark etti tabii. Gözleri parladı. Ama ben atıldım. "Olmaz sevgilim. Hem seni o kadar sık görürsem sıkılırım. Halbuki senden bıkmak istemiyorum, Maria. Haydi allaha ısmarladık."

Dönüp evden çıktım. Yürüye yürüye Miguel Aleman bulvarına kadar gittim. Taksi beni orada bekleyecekti. Sol tarafta kalan deniz pırıl pırıl parlıyordu. Hava mis gibi çiçek kokmaktaydı. Doğrusu güneş banyosu yapılacak, yüzülecek, Copacabana'nın havuzunun yanında oturup içki içecek güzel kadınları seyredecek bir gündü. Böyle bir

günde gangsterleri düşünmek doğru değildi. Böyle bir günde katillerle uğraşılmazdı. İçimi çektim. Böyle bir günde ölmek hiç işime gelmiyordu.

(O)

(O) (O)

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Biraz ileride kalan Copacabana Kulübünün saz damını görebiliyordum. Uzaktan bir müzik sesi aksediyordu .Şimdi orada olup soğuk bir içki içerek dinlenmek ne zevk verecekti bana. Ama buna imkân yoktu tabii. Bir blok daha yürüyünce bekleyen taksiyi gördüm. Fakat hava çok güzel olduğu için o sırada iş düşündüğüm yoktu. Bu yüzden de yanımda bir araba durunca birden irkildim. Galiba yakalanmıştım.

Birdenbire döndüm. Niyetim kendimi yere atmaktı. Zira serseriler beni vurabilirlerdi. Kalbim deli gibi çarpıyor kulaklarım uğulduyordu. Silâhım da yoktu. Beni aciz bir anımda yakalamışlardı. Ama karşımda sarı renkli arabayı görünce apıştım. Maria Carmen'in Cadillac'ıydı bu. Genç kadın başını dışarıya uzatmış hayretle bana bakıyordu. Halime bir manâ verememişti anlaşılan.

Birdenbire hiddete kapıldım. "Ne istiyorsun kuzum? Beni korkudan öldürmek niyetinde misin?"

Maria halâ yüzüme bakıyordu. Sustum. Korktuğum için genç kadını azarlamağa hakkım yoktu. Arabaya yaklaştım.

Maria, "Affedersin, Shell," diye mırıldandı. "Seni rahatsız edeceğimi bilseydim gelmezdim. Hem böyle sinsi sinsi peşine de takılacak değildim. Yalnız birdenbire kararımı verdim. Sana yardımım dokunabileceğini düşündüm. Gideceğin yere seni ben götürebilirim. Taksiye binmen doğru mu? Hem bu arada yanında olmayı arzuladım."

Benden özür dilemeğe çalışıyordu ve son derece cazipti o anda. Ona bağırdığım için kendimden utandım. Kapıyı açınca arabaya atladım. "Bana darılmadın ya, Shell? Emin ol seni memnun etmek istedim."

İçimi çektim. "Öyle olsun, Maria."

-"Yani beni affettin mi?"

-"Affedecek bir şey yok yavrum."

Hafifçe gülümsedi. "Artık senin şöförünüm öyleyse."

-"Pek alâ, bunu sen kendin istedin." Maria'nın yanımda olmasına memnundum doğrusu. Fakat onu müşkül durumda bırakmak istemiyordum. Genç kadına yazık olurdu. Mamafih, böyle bir şey olduğu takdirde onu başımdan savmağa da kararlıydım.

Maria, gaza bastı. "Nereye gideceğiz, Shell?"

-"Del Mar Oteline."

-"Nerede bu otel?"

Maria, her şeyimi öğrenmiş sayılırdı. Onun içın oteli kendisinden gizlememe lüzûm yoktu. Kendisine otelin yerini tarif ettim. Yalnız arabasını otelin önünde park etmemesini söyledim. Zira öyle bir semtte sarı Cadillac araba hemen dikkati çekerdi.

-"Maria," dedim. "Gittiğimiz yeri beğeneceğini sanmıyorum. Orada Copacabana, Las Americas gibi lüks otel ve kulüpler yok. Daha ziyade serserilerin, kanunla ilgisi olmayan insanların yaşadığı bir semt bu. Halâ benimle gelmekte ısrar ediyor musun? Fikrini değiştirdinse beni burada bırak."

-"Saçmalama, Shell. Hem benim böyle şeylerden çekindiğimi nereden biliyorsun?"

-"Pek alâ."

Maria, arabasını park ettikten sonra iki

blok yürüyüp Del Mar Oteline geldik. Genç kadın küçük antreden geçerken burnunu buruşturdu. Her halde otelin kokusunu o da sevmemişti. 10 numaralı odaya girince ben kapıyı kilitledim. Maria da iskemleye oturdu. Odanın tek iskemlesine oturdu demek istiyorum.

-"Neden kapıyı kilitliyorsun, Shell? Yoksa birini mi bekliyorsun?"

-"Hayır, diğer odalardaki pirelerle hamam böceklerinin dikkatini çekmek istemiyorum."

-"Shell, böyle konuşma!"

-"Yavrum, sana başlangıçta buranın nasıl bir yer olduğunu anlattım. Hem yakında tehlikeli bir durumla karşılaşabileceğimizi de söyledim. Buna rağmen benimle gelmekte israr ettin. Onun için pire filân gibi basit şeyler seni korkutmasın. Bizi bekleyen çok daha tehlikeli şeyler var."

Küçük odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum. Aslında ben dolaşmasını sevmem. Dolaşanlara da fena halde sıkılırım. Fakat beni rahatsız eden bir şey daha vardı. Yine şuur altım beni ikaza çalışıyordu galiba. Hatırlamam gereken bir şey vardı. Veya bazı ihtimalleri hesaplarken yanlışlık yapmıştım. İkiyle ikinin beş edeceğine kâni olmuştum.

O şantaj dosyasını düşünüyordum. Aklımı kurcalayan bazı şeyler vardı. O vesikalar civarda bir yerdeydi ama şimdiye kadar kimseden ses seda çıkmamıştı. Biri Allahın belâsı dosyayı alıp ortadan kaybolmuştu. Yine aklıma Avcı geldi. Onu öldürenin bir kadın olduğuna inanıyordum halâ. Zira Avcı gibi birinin dosyayı muhafazaya çalıştığı sırada yanına bir yabancıyı yaklaştırmayacağından emindim. Onu ancak bir kadın, hem de tanıdığı bir kadın kandırmış olabilirdi. Fakat Acapulco, kadın doluydu. Dolaşıp onların içinden birini seçemezdim ki. Gangsterlerin ekserisi Acapulco'ya

eşleriyle veya sevgilileriyle gelmişlerdi. O kadınlardan birinin Avcı'yı temizlemiş olduğunu pek sanmıyordum. Buraya geleli beri de ancak iki kadınla tanışmıştım.Gloria ve Maria'nın da bu işle ilgisi yoktu sanırım. Zira katil Gloria olsaydı, bir gece evvel pencereden eğilip beni daha ateşli öpmesi kâfi gelirdi. Ben uçurumun dibini boylardım. Gloria'da canını sıkan bir hususi hafiyeden kurtulmuş olurdu.Bilâkis, Gloria, sağ kalmam için elinden geleni yapmıştı. Maria'ya gelince... Maria'nın bu işle hiç bir ilgisi olamazdı. Gangsterleri tanıdığını bile zannetmiyordum. Fakat ısrarla peşime takılmasına bir manâ verememiştim. Belki Maria, hakikaten benden hoşlanmıştı.

Kaşlarımı çatarak genç kadına bir göz attım. Hayır, hayır ben artık saçmalıyordum. Maria-dan şüphelenmeğe hakkım yoktu. Fakat Gloria ve Maria'dan başka kadın tanımadığım için onlardan şüphelenmeğe kalkıyordum. Evet, bu ikisinden başka kadınla karşılaşmamıştım......

Birdenbire donup kaldım. Gloria ve Maria-dan başka bir kadınla daha karşılaşmıştım. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar Eve'i hatırlıyamamıştım. Evet, nasıl olmuştu da dairemdeki tuvaletten çıkan yarı çıplak kadını unutmuştum. Hem kadın tuvalette ne yapıyordu? Doğrusu bu da pek saçma bir sualdi. Buna rağmen yine de düşünmeğe devam ettim.

-"Shell."

-"Ne var?" Eve'i düşünmeğe başlıyalıberi Maria'nın odada olduğunu unutmuştum. Maria'ya bakarak tatlı tatlı gülümsedim. "Ne var sevgilim?"

-"Ben de sana bunu soracaktım. Yüzünde öyle tuhaf bir ifade belirdi ki...."

-"Haklısın yavrum. Unutmuş olduğum bir şeyi hatırladım.Bana beş dakika daha müsaade et."

Tekrar düşünmeğe başladım. Demek Gloria'ya telefon ettiğim sırada aklıma gelen şey buydu. Avcı'nın ölümünden başlıyarak her şeyi teker teker kafamdan geçirdim. Evet, Eve'in bu işteki rolü belli değildi.

Cebimden anahtarı çıkararak kapıyı açtım ve Maria'ya bir kelime bile söylemeden aşağıya indim. Doğru telefona gittim. Yine Las Americas Otelinde Rafael'i aradım tabii.

Rafael, "Bueno?" dedi.

Hemen atıldım. "Rafael, ben sana yüz dolar daha yollıyacak olan adamım. 103 numaralı daire hakkında sual soran oldu mu?"

-"Hayır, bir değişiklik yok."

-"Beni dikkatle dinle, Rafael. Dün olanları tekrar düşünmeni istiyorum. Dün öğleden sonra beni arayan oldu mu?"

-"Hayır, kimse sizi sormadı."

-"Kimse aramadı ha." Bu cevap beni hayal kırıklığına uğratmıştı tabii.

Rafael devam etti. "Yalnız karınız sizi sordu. Ama kendisini gördüğünüz için bunu size hatırlatmak aklıma gelmedi."

-"Seni budala.... Seni ahmak...." Bağırmaktan vaz geçtim. Rafael'e değil kendime kızmam gerektiğini hatırlamıştım. "Kusura bakma, Rafael, biraz sinirlerim bozuk. Karımı bana tarif etsene . Nasıl bir tipti o?"

-"Kim?"

-"Karım! Karım!"

-"Şey karınızı size tarif etmemi mi istiyorsunuz?" Rafael, bu işe şaşırmışa benziyordu.

Genç adam içini çekti. "Güzel bir kadındı doğrusu. Sırtına vizon bir manto almıştı. Bir hayli açık pırıl pırıl bir elbise giymişti. Saçları da pembemsi......"

Eve'i tarif ediyordu bana. Pembe saçlı Eve.... Diğer adıyla Mrs. Jacop Brodney! Evet, ben budalalığımdan Eve'in kim olduğunu düşünmemiştim bile. Artık her şeyi anlamıştım ama bu maç bittikten sonra neticeyi tahminden farksızdı. Bu budalalığımdan dolayı kendime küfrü basıyordum.

-"Rafael, kadın seninle mi konuştu?"

-"Evet."

-"Sana neler söylediğini anlatır mısın?"

-"Kadın, müracaata gelip adının Mrs. Brodney olduğunu ve dairesine göstermemizi istedi. Halbuki ben 103 numarada sizin kaldığınızı biliyordum. Bunu kendisine söyliyecek oldum. Fakat çok tabii karşıladı. Sizinle evli olduğunu ve bir hata yüzünden rezervasyonun iptal edildiğini anlattı. O vakit her şeyin yolunda olduğunu sandım. Garsonlardan birini çağırarak kadına 103 numarayı göstermesini söyledim. Hepsi bu kadar."

Neredeyse kafamı yumruklıyacaktım. Dün havuzdan ayrılıp daireme giderken müracaata uğramadığım için olmuştu bunlar. O vakit müracaata uğrasaydım. 'Karım'ın geldiğini anlıyacak ve Eve'i elimden kaçırmayacaktım. Budalalığım yüzünden onu bırakmıştım.

Bu hesaba göre Eve, Avcı'nın sevgilisiydi. Hatta Avcı, 103 numaralı daireyi kadınla kendisi için tutmuştu. Yalnız bu arada küçük Eve, Avcı'yı temizlemiş ve Las Americas Oteline yalnız gelmişti. Her halde kadın Avcı'yı temizledikten sonra kimsenin bir şeyden şüphelenmediğine kâni olmuştu. Peşinde kimse olmadığını sanmaktaydı. Zaten anladığıma göre Avcı'yla kadın ayrı ayrı seyahat etmişlerdi. Avcı, Robert Cain takma adıyla seyahat etmişti. Eve de onun hangi otelde kaldığını bildiği için peşinden gidip Avcı'yı temizlemişti. Yalnız kadın bir hata yapmıştı. Avcı'nın

cebindeki rezervasyon kâğıdını yok etmeği düşünememişti.

Biraz düşündükten sonra, "Rafael," dedim. "Sen bu işten şüphelenmedin mi?"

-"Hayır, efendim. Acapulco'da bu tip şeylere çok rastlanır.Kadının sizin asıl karınız olmadığını sandım."

-"Teşekkür ederim, Rafael," Telefonu kapattım. Zira artık söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Eve'in çok cesur olduğu şüphe götürmez bir hakikatti. Kadın dairede başkasının olduğunu öğrenmesine rağmen oralı olmamıştı. Belki de dairenin boş olduğuna kanaat getirdikten sonra içeriye dalmıştı. Beni görünce de vaziyeti idare için bir numara yapmıştı. Her halde ben daha yüzme havuzunun yanındayken o odaya girmiş ve benim döndüğümü duyunca da tuvalete saklanmıştı. Fakat tuvalette daha fazla bekliyemediği için çıkıp beni kandırmıştı. Avcı'nın sevgilisi çok zekiydi doğrusu. Aslında kadın Mrs. Brodney adıyla otele yerleşip Torelli'yle temas etmeyi düşünmüş olacaktı. Kadın kendisini Torelli'nin gönderdiğini iddia etmiş ve ondan sonra da benimle dansa kalkmıştı. Ben de karşımda yarı çıplak güzel bir kadın görünce düşünemez hale gelmiştim. Bu arada garson kılığında gelen Şakacı da bilmiyerek kadına yardım etmişti. Pembe saçlı Eve bu fırsattan istifade ederek kaçmıştı.

Tekrar telefona sarıldım. Eve'i bulmam lazımdı. Hem onu bir an evvel bulmam gerekiyordu. Fakat kadının nerede olduğuna dair bir fikrim bile yoktu. Bununla beraber yine de bazı şeyleri anlamış olduğum için kendimi teselliye çalışıyordum.

Başımı kaldırıp "Maria!" diye haykırdım.

Genç kadın başıma bir şey geldiğini sanmış olacak ki koşarak geldi. Gözlerinden endişe-

si okunuyordu.

-"Ne var sevgilim! Çok korktum....."

-"Dinle Maria. Arabanı hemen kapının önüne getir. Gitmemiz lâzım."

Aradığım numara meşguldü. Telefonu kapatıp bir kaç saniye bekledim. Yine aynı numarayı çevirdim. Maalesef hat yine meşguldü. Daha fazla beklememe imkân yoktu. Neredeyse patlayacaktım. Koşarak dışarıya çıktım. Köşeye doğru giderken Maria, Cadillac'la gelip yanımda durdu. Genç kadın kapıyı açarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne var? Neden bu kadar telâşlısın?"

-"El Encentado'ya gidiyoruz yavrum. Gaz pedalinden ayağını çekme. İşimiz acele."

Maria, hemen gaza bastı. Sür'atle oradan ayrıldık. Yolda Maria'ya durumu kısaca anlattım. Benim yüzümden o da bu işe karışmıştı artık. Mamafih ben işin tehlikesini izah etmeyi de unutmadım. Artık istediğini yapmakta serbestti o.

Genç kadın bir sual bile sormadan beni dinledi. Gözlerini yola dikmiş bir jet pilotu gibi araba sürüyordu.

-"Yavrum, beni dinle. Bu iş yakında patlak verecek. Benim başım belâda. Onun için benimle görünmemen doğru olur. Gangsterlerin sana ilişmelerini istemiyorum. Bak El Encantado'da göründü. Sen beni dış kapıda bırak . Hemen buradan uzaklaş."

-"Hayır olmaz. " Yüzü hafifçe kızarmıştı. Bir taraftan da gülümsüyordu. Hayatından memnundu galiba. Maria, tam bana göre bir kadındı doğrusu. Evet o her bakımdan mükemmel bir kadındı.

Çakıllı yola saptık. Ben 27 numaralı evi işaret ettim. Maria, şiddetli bir fren yapınca ağır araba tam evin kapısının önünde durdu. Kapıyı açıp atlayarak koşmağa başladım. George'un evde olmadığını ümid etmekteydim. Hoş artık evde

olması da bir şeyi değiştirmezdi. Nasıl olsa serseri beni görünce afallıyacaktı. Bu fırsattan istifade edip ona saldıracaktım.Ani Ölümün'ün dişlerini dökmek bana büyük bir zevk verecekti.

Neyse kapı kilitli değildi. Zaten kapıyı çalmak niyetinde de değildim. Doğru içeriye daldım.

Oturma odası boştu.Durup etrafıma bakınırken ayak sesleri aksetti ve Gloria içeriye girdi. Genç kadın olduğu yerde kalıp hayretle suratıma baktı. "Shell! Ne var Shell?"

-"Yalnız mısın?"

-"Evet."

-"Sana bir şey soracağım, Gloria. Yalnız çok acelem var.Onun için hemen cevap ver. Acapulco'da pembe saçları olan bir kadın var. Adı Eve...Yani Evelyn. İri lâcivert gözlü, güzel yüzlü , mevzun bacaklı bir kadın. Vücûdu da nefis. Bana kalırsa kendisi daha ziyade gangsterlerle ahbaplık ediyor. Böyle birini tanıyor musun?"

Gloria'nın kaşları çatıldı. "Tarifin Eve Wilson'a uyuyor. Neden sordun? Hem sen neredeydin? Seni arayıp duruyorum. Hem burada ne işin var?"

Bu suallerine cevap vermedim. "Demek adı Eve Wilson. Peki o kadının nerede olduğunu biliyor musun? Bir an evvel o kadını bulmam lâzım. Onunla konuşmalıyım."

-"Burada o."

-"Yani bu evde mi?"

-"Saçmalama, Shell. O kadının burada ne işi var. El Encantado'da demek istedim. Altı numaralı evde. Ben....."

Lâfının gerisini dinlemiyerek kapıya koştum. Fakat o arkamdan seslendi. Birdenbire aklım başıma geldi. Gloria, beni aradığından bahsetmişti. Bir şey mi olmuştu acaba?

Geri döndüm. "Beni aradığından bahsettin

sanırım. Neden? Bir şey mi oldu?"

Gloria, ellerini kalçalarına dayayarak çıkıştı. "Sen çıldırdın mı kuzum. Hem bir şeyler öğrenmek istiyorsun, hem de beni dinlemiyorsun. Tam altı defa Las Americas'daki dairene telefon ettim. Seni orada bulacağımı pek sanmıyordum ama bana nerede olduğunu da söylememiştin."

-"Telâşla kolunu yakaladım. "Ne var Gloria?Neden beni aradın? Mühim bir şey mi oldu?"

-"Shell, canımı acıtıyorsun."

Kolunu bıraktım. "Kusura bakma güzelim. Acelem var da...Bir an evvel o kadını bulmalıyım. Zira vaziyet son derece tehlikeli bir hal aldı. Neredeyse hadise patlak verecek."

Gloria, "İşte ben de seni bunun için aradım," diye cevap verdi. "Torelli'ye mal geldiği takdirde sana haber vermemi istemiştin."

Susup yüzüme baktı. Neredeyse onu tutup sarsacaktım. Ama bir şey yapamadım tabii. Çaresiz konuşmasını bekledim.

-"Shell, Torelli malı henüz almamış. Bilmem bu seni ilgilendirir mi? Biri Torelli'yle temas edip Avcı'nın malının kendisinde olduğunu söylemiş. Bu arada Torelli, Avcı'nın öldürüldüğünü de duymuş. Bunları George anlattı bana. Ha, unutmadan söyleyeyim. Avcı'nın malını alan şahıs bunu Torelli'ye vermek için tam beş milyon istiyormuş. Ne saçma değil mi? Uyuşturucu maddeler pahalı ama bu kadar para ettiği duyulmamış."

Acele etmem gerektiğini unutarak bir koltuğa çöktüm. Kafam iyice karışmıştı. Önce Gloria'nın sözlerine bir mana veremedim ama sonra olanları anladım. Gözlerimin önünden tuvaletten çıkan Eve belirdi. Genç kadının elinde küçük bir siyah çanta vardı. Hani kadınların gecelikleriyle makyaj malzemelerini taşımak için kullandıkları cinsten bir çanta. Halbuki Eve, o çantaya rujunu filan koyma-

mıştı. O çantada şantaj dosyası, Savunma Bakanlığına ait gizli vesika ve bir ses bandı vardı. Eve, bunları Torelli'ye vermek için beş milyon dolar istiyordu.

Acı acı içimi çektim. Çanta burnumun dibine kadar gelmişti de ben bunu fark bile edememiştim. Çantayı elime geçirmeme ramak kalmıştı. Birdenbire Eve'in yatağın üstüne bıraktığı siyah çantayı hatırladım. Kadın vizonu aldığım sırada çanta yere yuvarlanmış ve Eve fena halde sinirlenmişti. Ondan sonra da çantayı alıp odadan çıkmıştı. Ben de budalalığımdan vaziyeti anlıyamamıştım.

Kendime ne söylesem, ne kadar küfretsem azdı. Başımı kaldırıp Gloria'ya baktım."Bunu ne zaman öğrendin, yavrum? Ne vakit olmuş bu iş?"

Gloria, "Ben vaziyeti yarım saat evvel haber aldım," diye cevap verdi. "İşi George'den öğrendim tabii. Zira Avcı'dan malı alan şahıs telefon ettiği sırada George, Torelli'nin yanındaymış."

-"Yani biri Torelli'ye telefon edip malı beş milyon dolara satacağını mı söylemiş?"

-"Evet, George'u saat yediden evvel beklemiyordum fakat o yarım saat evvel eve geldi. Geçerken uğradığını ve biraz işi olduğunu söyledi. Ne zaman döneceğini bilmiyordu. Ağzını aradım tabii. Torelli malı istiyormuş. Onun için de George' a gidip pazarlık etmesini söylemiş. Bir bakıma haklı galiba. Zira beş milyon çok büyük para....."

Pazarlık!.. Ben Torelli'nin nasıl pazarlık edeceğini iyi biliyordum. O şiddet kullanarak pazarlığa girişecek ve fiatı indirecekti. Böylece şantaj dosyasını bedavaya alacaktı. Üstelik pazarlık için tam adamını seçmişti. George, böyle şeylerde çok tecrübeliydi. Aç gözlü Eve, Avcı'yı öldü-

rüp dosyayı çalmış ve ondan sonra da Torelli'den beş milyon istemeğe kalkmıştı. Budala başına geleceklerin farkında değildi her halde. Torelli, vesikaları para vermeden ele geçirecekti. Bu arada Eve'e neler olabileceğini söylemeğe bile lüzûm yoktu. Yalnız anlıyamadığım bir iki husus vardı.

-"Gloria, yarım saat evvel Torelli malı almış mı acaba?"

-"Hayır, hayır, yalnış anladın, Shell."

-"Yani son aldığın habere göre mal Torelli'de değildi öyle mi?"

-"Evet, yalnız pazarlığa başlamak üzereydi.."

-"Kocanın buraya geldiğini söyledin, değil mi? Yani telefon filân etmedi..... Kendisi geldi."

-"Evet, anlattım ya."

Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Gloria, o kadın nerede? Belki de onu bu yarım saat içinde öldürebilirler. Kadının ev numarası neydi? Çabuk söyle."

Gözleri korkuyla büyüdü. Ama bu sefer sual filân sormağa kalkmadı. "Tam karşıya düşüyor. Kapıya çıkarsan o evi görebilirsin."

Yanımdan geçip yürüdü. Kapıya çıkarak eliyle karşı tarafı işaret etti. Böylece ben de Eve'in oturduğu yeri öğrenmiş oldum. Gloria'ya bir şey demeden koşmağa başladım. Cadillac'a binecek zaman değildi. Zira arabayla dönüp o tarafa gitmektense çiçeklerin arasından kestirmeden geçebilirdim.

Maria'nın yanından geçerken beni takip etmesi için elimi salladım. İşaretimden bir şey anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Zira dönüp bakacak vaktim bile yoktu. Karşıdaki evle aramda yüz metre kadar bir mesafe vardı.

İşte o sırada beklemekte olduğum şeyi gör-

düm. Bir bakıma bunun bir manası yoktu ama ben durumu anlamıştım. Karşıdaki evin kapısı açılarak bir adam dışarıya çıktı. Hızlı hızlı yürüyerek 6 numaralı evin biraz ilerisinde duran büyük siyah Lincoln arabaya atladı. Gaza bastığı gibi sür'atle oradan ayrıldı.

Ben ağırlaşmadım. Bilâkis daha da hızlı koşmağa başladım. Fakat çok geç kalmış olduğumu biliyordum.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Eve kırk metre kala ciğerlerim sıkışmağa başladı. Ter içinde kalmıştım ama sadece koşmaktan değildi bu. Heyecandan terliyordum. Eve'e ne yapmış olduklarını bilmiyordum ama beni çok endişelendiriyordu bu.

Eve Wilson'un ölüsünü bulacağıma kâniydim. Torelli'nin adamları kim bilir nasıl usullere baş vurmuşlardı. Bu serseriler insanı konuşturacak türlü türlü işkenceler bilirler.

Nihayet evin kapısını bulabildim. Kolumla kapıyı iterek içeriye daldım. Bu ev Gloria'nınkinin eşiydi sanırım. Oturma odası boştu. Etrafıma bakındımsa da önce bir şey göremedim. Sonra açık kapı dikkatimi çekti ve duvara vuran gölgelerin adeta dans ettiklerini gördüm. Heyecanla o tarafa koştum fakat odaya girer girmez az kalsın tutuşuyordum.

Önce serserilerin evi tutuşturmuş olduklarını sandım fakat durumu anlayınca midem bulanmağa başladı. Neredeyse kusacaktım. O tarafa bakmak istmiyordum. Hattâ bir an evvel buradan çıkmak arzusundaydım. Eve, yatağın üstündeydi. Ona bakar bakmaz öldüğüne kanaat getirmiştim. Alevler yatağın ayak ucundaki büyük gaz tenekesinden yükseliyordu. Yanık et kokusunu duymamak için burnumu tıkadım.

Alevler genç kadının karyolanın ayak ucuna bağlanmış ayaklarını yalıyordu. Bu ayaklar simsiyah olmuş ve şişmişti. Eve Wilson hareketsiz

yatıyordu. Kollarını yukarıya çekip karyolanın baş tarafına bağlamışlardı. Kadının ağzında da bir tıkaç vardı. Kendimi zorlayarak yatağa yaklaştım. Genç kadını soyup vücûdunun muhtelif yerlerini de yakmışlardı. Ona bakarken tüylerim diken diken oldu. Eve, can acısıyla doğrulmaya çalışınca bileklerini bağlayan teller etine gömülmüştü. Kadınını ruju çenesine bulaşmış yüzü şişmişti.

Yaklaşıp tenekeyi ayağımla geriye ittim. Bunun manâsız bir hareket olduğunu biliyordum. Zira kadın ölmüştü. Ama buna rağmen tahammül edememiştim bu işe. Ölü de olsa bir insanın yakılması çok korkunçtu. Eve, bir şey hissetmiyordu artık. Fakat ben çok fena olmuştum.

Tam o sırada kadın kımıldandı.

Bir an boş gözlerle ona baktım. Kafam böyle bir şeyi kabul etmemişti. Sonra telâşla yatağa koştum. Eve, tekrar kımıldandı. Ama bu belli belirsiz bir hareketti. Başını hafifçe yukarıya kaldırmıştı. Genç kadının ağızındaki tıkaç yana kaymıştı. Her halde ona işkence yapan alçak kadının konuşması için tıkacı çıkarmış ve sonra işi bitince bunu onun ağzına tıkamıştı. Bu arada Eve'in konuşmuş olduğundan emindim. Aksini düşünmeğe imkân bile yoktu.

Eve'in ağzındaki tıkacı çekip çıkardım. Sonra dikkatle yüzüne baktım. Kadın ağır ağır gözlerini açtı. Bu bir mumyanın gözlerini açmasından farksızdı. Uzun kıvırcık kirpikleri titredi. Sonra gözleri yuvarlarından uğrayacakmış gibi açıldı. Bu gözlerde gördüğüm dehşet tüylerimi ürpertti. Kadına yapılan işkenceleri ve çektiği ıstırabı aksettiriyordu bu gözler.

Sonra Eve'in dudakları kımıldadı. Ne söyleyecek diye eğildim. Fakat dudakların arasından kelime değil bir inilti çıktı. Ses gitgide yükseldi. Bu acı çığlıklar birer hançer gibi kalbime sap-

lanıyordu. Ne kadar fena olduğumu bilemezsiniz. Ona yardım etmeme de imkân yoktu. Artık bu kadına kimse yardım edemezdi.

Büyülenmiş gibi kalmıştım. Gözlerimi bu dudaklardan ayıramıyordum. Eve, bütün gücünü toplamış konuşmağa çalışıyordu. Fakat bunu yapabilmesi hemen hemen imkânsız gibiydi. Dudakları titriyor, genç kadın inliyordu. Nihayet, "Ona söyledim....." diye fısıldadı. "O da Torelli'yi aradı.... O biliyor."

Gözlerindeki ifadeyi silebilmek için saçlarını okşayabilir, her şeyi yapmağa razı olabilirdim. Bu kadın Avcı'yı öldürmüştü. Bir katildi o. Buna rağmen yine de acımıştım ona.

-"Konuşma yavrum," dedim. "Kendini yorma, güzelim. Ağzını bile açmamalısın. Ben bir doktor çağırayım. Doktor senin acılarını dindirecektir."

Gözleri büsbütün büyüdü. Nedense gözlerini gözlerimden ayırmak istemiyordu. Başını hafifçe kaldırınca yine acıyla inledi. Kadın konuşmak istiyordu. Bütün iradesini kullanıp kendisini konuşmağa zorluyordu. Ondan ayrılmam için de gözlerini bana dikmişti. Başımı eğerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım.Ağzını açarak dudaklarını gerdi ama ses çıkaramadı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Onun bir an evvel ölmesini temenni etmekteydim. Zira böylece azap çekmekten kurtulacaktı.

Başımı daha da eğerek mırıldandım. "Konuşmak mı istiyorsun?"

'Evet' der gibi gözlerini kırptı. Fakat yine konuşamadı. Ben gözümü yüzüne dikmiş bekliyordum. Çenesi gerilmişti. Yine kendisini zorlıyarak, 'Martı......" dedi. "Martı adası......."

Sonra yüz hatları gevşedi. Ağzı açık kaldı. Gözleri de açıktı. Sabit bakıyordu bu gözler. Dün-

yanın bütün kötülüğünü görmüş ve zaptetmişti bu gözler. Genç kadın ölmüştü. Kendisiyle dans etmemi isteyen o şahane vücûtlu, lâcivert gözlü, hayat dolu kadından geriye bu yarısı yanmış ceset kalmıştı.

Ona baktım. Eve'in Avcı'yı öldürdüğünü biliyordum. Hem para hırsına kapılarak adamı temizlemiş olduğunun da farkındaydım. Fakat ondan tiksinmiyordum. Kızdığım ve iğrendiğim de yoktu. O yaptığı şeyin cezasını çekmişti. Eve'e sadece acıyordum. Yatağın ayak ucuna bakınca yanıp çatlamış ayaklarını gördüm. Bu ayaklar bir daha müziğe uyarak tempo tutamıyacaklardı. Titrediğimi hissettim. Yine midem bulanmaya başlamıştı. Buradan bir an evvel çıkıp temiz havayı teneffüs etmek istiyordum. Yanık et kokusu beni mahvetmişti. Zaten Eve için yapabileceğim hiç bir şey yoktu. Kadın, ölmeden evvel istediğimi söylemişti bana.

Eve'e işkence yapan adam onu zorla konuşturmuş ve vesikaların nerede olduğunu öğrenmişti. Sonra da Torelli'ye vaziyeti bildirmişti. Telefonu kapattıktan sonra da çıkıp gitmişti. Bu arada alevli tenekeyi de geri çekmeğe bile lüzûm görmemişti. Eve'in biraz daha yanması onu ilgilendirmemişti. Sinirimden titriyordum. Eve, 'Martı Adası' demişti. Koyun dışında bir kaç ada olduğunu biliyordum. Bunlara 'Martı Adaları' deniliyordu. Eve'in katili şu anda o adalara doğru gidiyordu. Kendimi zorlayarak düşünmeğe çalıştım. Adalar sahilden beş, altı mil ötedeydi.

Eve'den tarafa bakmamağa çalışıyordum. Ne pahasına olursa olsun plânımı yapıp ona göre hareket etmeliydim. Yalnız kafam alt üst olmuştu. İçimden bir his bir an evvel buradan uzaklaşmamı ihtar ediyordu bana. Üstelik çok uzaklara gitmemi ve bir daha buralara ayak basmamamı istiyordu.

Ama ben plânımı tatbik etmeliydim. Yak-

laşıp Eve'in elini avucuma aldım. Las Americas-da daireme geldiği zaman parmağında görmüş olduğum yüzük halâ duruyordu. Üstünde kocaman 'E' harfi olan yüzüğü onun parmağından çıkarıp cebime attım ve oradan ayrıldım.

Dışarıya çıkınca Maria'nın beni takip etmemiş olduğunu anladım. Demek işaretimden bir şey anlamamıştı. Beklemesini tenbih ettiğimi sanmış olacak ki sarı Cadillac halâ Gloria'nın oturduğu evin önündeydi. Hızlı hızlı yürüyerek arabaya doğru gittim. Eve'in yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu. Acele etmem gerektiğini biliyorum. O siyah Lincoln'a atlayıp giden adamın yüzünü seçememiştim. Yalnız onun Martı Adaları yolunda olduğu malûmdu. Talihim yardım ettiği takdirde onu yakalıyabilirdim. Yakalamam lâzımdı.

Şimdilik talihim yaver gidiyordu. Zira bu arada serserilerden hiç birine rastlamamıştım. Şimdiye kadar beni gören olmamıştı. Fakat böyle gündüz vakti ortada dolaştığım takdirde nasıl olsa beni göreceklerdi.

Maria'nın arabasıyla aramda on beş metre kadar bir mesafe kalmıştı. Genç kadın beni görmüş olacak ki motörü çalıştırdı ve aynı anda Gloria'nın oturduğu evin kapısı açılarak Şakacı dışarıya çıktı. Belki de serseri beni pencereden görüp dışarıya fırlamıştı. Veya tam dışarıya çıktığı sırada beni fark etmişti. Evin önünde durup dikkatle bana baktı.Gözlerine inanmıyordu.Veya benim hortladığıma kanaat getirmişti.

Cadillac'a doğru koşmağa başladım. Bir taraftan da "Gaza bas, yavrum!" diye haykırıyordum. "Buradan uzaklaş!"

Şakacı, bu sözlerimi duyunca sağ olduğuma inandı sanırım. Zira o şaşkın halinden eser kalmadı. Bana doğru koşmağa başladı. Bir adımda sekiz metre ilerlemiş gibi geldi bana. Sonra elini

koltuk altına attı.

Marian'nın da bunu görüp görmediğini bilmiyorum. Şakacı'nın elindeki tabanca güneşte parladı.Galiba genç kadın bunu fark etmişti.Veya benim bağırmamdan telâşlanmıştı. Gaza basar basmaz Cadillac ok gibi fırladı. Bir iki saniye sonra Maria, arabayı yüz on kilometreyle sürüyordu.

Ben de Gloria'nın evine doğru koşmaktan vaz geçip arabanın gittiği istikamete döndüm. Bir taraftan da halâ Maria'ya bağırıyordum. "Kaç, sevgilim! Kaç, burada durma!"

Ona asıl maksadımı bir türlü anlatamamıştım. Ama anlamış olduğunu umuyordum. Genç kadının bir an evvel buradan uzaklaşmasını arzu etmekteydim. Arabaya atlıyacağım yoktu.. Sadece Şakacı'nın eline geçmemesini istiyordum.Belki civarda Torelli'nin başka adamları da vardı. Eve'in nasıl öldüğünü gördükten sonra korkum artmıştı. Dehşete kapılmıştım.Eve'i işkence ederek öldürmüşlerdi. Maria'nın da böyle işkenceyle öldürülme ihtimalini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum.

Bu arada Şakacı'yı da yanıltmam lâzımdı. Sanki kaçıyormuş gibi yapıp uygun bir anda avlıyacaktım onu. Şakacı, bana yaklaşmıştı. Ben de çakıllı yola çıkmıştım. Maria, beni görünce arabayı yavaşlattı. Korkudan büyümüş gözlerini bana dikmişti.

Şakacı, ateş etmemişti. Belki de tabanca sesinin dikkati çekeceğini düşünmüştü. Böyle bir şey istemiyordu. Belki de silâh kullanmağa lüzûm kalmadan beni yakalayacağına inanıyordu. Neyse, serseriyle aramızda ancak bir metre kadar bir mesafe kalmıştı. Sol tarafımda kalıyordu o. Kollarını bana doğru uzattı. Ben onu görmemezlikten gelerek arabaya doğru koşmağa devam ettim. Göz ucuyla ona bakıyordum. Tam sağ ayağımla

yere baktığım sırada muvazenemi temin için kendimi ileriye vererek döndüm ve peşimden gelen Şakacı'nın üstüne atıldım. Daha doğrusu onun bacaklarına doğru atladım.

Omuzum onun bükülmüş dizine çarptı: Yere yıkıldım. Güç belâ dönerek yerden kalkmağa çalıştım. Şakacı benim üstümden aşıp yere düşmüştü. Üstelik kafasını da yere çarpmıştı. Bu arada tabancası da elinden uçmuştu. Serseri doğrulup bir hayvan gibi emeklemeğe başladı. Yüz adeleleri gerilmiş ve ağzı açılmıştı. O haliyle tıpkı bir gorili andırıyordu.

Maria, arabayı durdurmuştu. Allahın belâsı kadın buradan uzaklaşacak yerde halâ bekliyordu. Çıldırmış mıydı acaba. Ayağa kalkarak haykırdım. "Git buradan! Git! Çabuk ol! Sallanma!" Maria, oralı bile olmadı. Dönmüş halâ bana bakıyordu.

Bu arada Şakacı da ayağa kalktı. Omuzlarını kaldırmıştı. Uzun kolları iki yanında sallanıyordu. Bir adım ötedeki tabancasını yerden almağa teşebbüs bile etmedi. Kaçmağa kalktığım takdirde rahat rahat tabancasını alarak beni zımbalayacaktı.

Maria, da halâ arabada oturuyordu. Onunla aramızda ancak altı metre kadar bir mesafe vardı. Motörü durdurmamıştı ama oradan gitmeğe pek niyetli gibi de gözükmüyordu. Bilâkis, dikkatle bana bakıyordu.

Şakacı, başını öne eğerek bir goril gibi yürüdü. Beni yakaladığı takdirde işimin bitik olduğunu biliyordum. Zira onun uzun kolları benimkilerden iki misli kuvvetliydi. Beni eline geçirdiği takdirde oracıkta hesabımı görecekti. Ben de ellerimi öne getirdim. Bana saldırdığı zaman elimin yanıyla yüzüne veya boynuna bir darbe indirmek niyetindeydim. Başka çarem yoktu. Böyle numaraları ve Judo oyunlarını iyi bilirim. Zaten Bahriye Silâhendazıyken bize silâhsız mücadele usullerini

de öğrenmişlerdi. Fakat Şakacı'yı yanıma pek yaklaştırmamam lâzımdı. Serserinin beni tutmasına mâni olmalıydım.

Şakacı yaklaştığı sırada geri çekilerek onun yan tarafında durdum. Aynı anda serseri üstüme atladı . Yüzü ve boynu müdafaasızdı. Burnunun üstüne bir darbe indirmek için elimi kaldırdım. Fakat o sırada elini havaya kaldırarak bu darbenin sür'atini kesti. Yoksa bir vuruşta onu gebertecektim. Maalesef bu darbem boşuna gitmişti.

Elim yanağına geldi. Bunun da bana bir faydası yoktu. Fakat Şakacı bileğime sarılacağı sırada elimi yüzünde hissedince başını geriye attı. Ben tekrar hücuma geçecektim ama Şakacı daha çevik davranarak bileğimi yakaladı. Diğer eliyle de sıkı sıkı kolumu tutarak bükmeğe başladı. Siyah Lincoln'un gitgide benden uzaklaştığını düşündüm. Eve Lincoln'u yakalama ihtimalim çok zayiflamıştı. Şakacı beni sakatladığı takdirde her şey bitecekti. Bir saat sonra şantaj dosyası Torellinin elinde olacaktı. Zaten Şakacı beni sakatladıktan sonra sağ da bırakmazdı. Muhakkak öldürürdü beni.

Serseri beni sıkı sıkı tutuyordu. Vücûdumu gevşettim ve kendimi arkaya aldım. Böylece muvazenemi kaybederek devrildim tabii. Yalnız bu arada Şakacı'yı da yanıma çekmiştim. Neredeyse omuzum çıkacaktı. Müthiş bir acı hissettim. Ama daha sırtım yere çarpmadan ayağımı kaldırıp serserinin midesine gömdüm. Üstüme yığıldı o. Ayakları yerden kesilmişti. Bütün kuvvetimle vücûdumu arkaya itip Şakacı'nın karnındaki ayağımı da havaya kaldırdım. Goril üstümden uçtu sanki. Yere çarparken hırıltılı bir ses yükseldi boğazından.

Hemen ona döndüm. Fakat kolunu yakalıya-

madım.Mamafih hiç olmazsa elinden kurtulmuştum. Mel'un bayılmı mıştı.Ayağa kalkmağa çalışırken yaklaşıp elimin yan tarafıyla yüzüne bir darbe indirdim.Elimin yanı ağzına isabet etmişti.Dudakları yarılıp kanamağa başladı.Diğer elimle de çenesine ve boynuna vurdum. Bu arada parmaklarımı uzatıp gözlerini de çıkarmaya kalktımsa da başını çekti. Tırnaklarım yanağını yırttı. Benden kaçmak için gerileyerek ayağa kalkmayı denedi. O anda üstüne atıldım.

Tam kalkacağı sırada dizimle çenesine vurdum. Can acısından bacağım havada kaldı.Sanki dizimi kırmışım gibi bir acı hissettim.Şakacı, yere oturuverdi. Başı göğsüne düştü. Ama mel'un halâ bayılmamıştı.Sadece sersemlemişti o. Doğrusu çok kuvvetli bir bünyesi vardı.İleriye doğru bir adım atınca can acısından gözlerim yaşardı. Dizim fena halde sızlıyordu ama yine de ayakta durabiliyordum. Şakacıya yaklaşıp yüzüne bir tekme attım.Evet, onun yüzüne ayağımla vurdum. Böylece gorilin dövüşecek hali kalmadı.Bayılmıştı.

Başımı çevirip sarı Cadillac'a baktım. Maria'nın rengi uçmuştu.Ağzını açmış şaşkın şaşkın beni süzüyordu.Her halde şimdiye kadar böyle bir numara görmemişti.Arabaya koşup arkaya atladım ve "Gaza bas!" diye haykırdım.

Maria, sür'atle hareket edince kafam koltuğa çarptı. Genç kadın sanki peşinde Azrail var-mış gibi sür'atle virajı döndü.Ben de arkada oturmaktan vaz geçip onun yanına atladım.

Bir ara başımı çevirerek Gloria'nın evine baktım.Şakacı biraz ileride yatıyordu. Ben böyle bakarken serseri ellerinin üstünde emeklemeye başladı. Bir taraftan başını sallıyordu. Doğrusu tekmeyi yedikten hemen sonra ayılmasını aklım almamıştı. Belki de onu bayıltamamıştım. Bu kadar uğraşmama rağmen gorile bir şey yapamamıştım.

O gidip Torelli'ye telefon edebilecek haldeydi. Daha doğrusu sersemliği geçer geçmez ilk iş Torelli-yi arayacaktı. Vaziyet gittikçe tatsızlaşıyordu.

Dönüp yola baktım. Sonra Maria'ya döndüm. "Daha hızlı gidemez miyiz, yavrum?" Belki daha oyunu kaybetmemiştim. Belki daha vakit vardı.

ONALTINCI BÖLÜM

Maria bir robot gibi emrime itaat etti. Manuel Guzmin Bulvarını korkunç bir sür'atle geçtik. Genç kadın gözlerini yola dikmişti. Rengi biraz solukçaydı.

-"Maria," dedim. "Neden oradan uzaklaşmadın? Sana bir kaç defa seslendim. Hemen gaza basıp kaçmanı söyledim. Neden beni dinlemedin sanki?"

Yüzüme bakmadı. "Emin ol, kaçmayı düşünmedim değil, Shell. Zira çok korktum. Ama yine de oradan ayrılamadım. Seni orada tek başına bırakmama imkân yoktu. O.. O adam seni öldürebilirdi. Ne kadar korktum bilsen. Ama seni nasıl bırakabilirdim."

Uzanıp hafifçe elini sıktım.

Biraz sonra yan gözle bana baktı. "Nereye gidiyoruz, Shell?"

-"Biz değil ben." diye cevap verdim. "Artık bu kadarı yeter. Benim yüzümden başın belâya girdi zaten. Bir de seni bu işe karıştıracak değilim. Sen gidip bir yere gizlen. Hattâ evine gitmen bile doğru değil. Bu serseriler senin adresini öğrenebilirler. Hiç şakaları olmadığını da gördün."

Sesini çıkarmadı. Devam ettim. "Eve'i öldürmüşler. Şimdi o kadının katili Martı adalarına gidiyor." Kısaca olanları anlattım. "Belki de adam adaya vardı bile."

Maria, endişeli endişeli bana baktı. "Yani sen şimdi oraya mı gideceksin? Seni öldürebi-

leceklerini düşünmüyor musun? Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Bu sefer de ben ses çıkarmadım. Zira Maria'nın haklı olduğunu biliyordum. Büyük bir hata yapmıştım. Şakacı'ya tekmeyi atıp sersemlettikten sonra bırakmakla hata etmiştim. Onu temizleseydim vaziyet bu kadar tehlikeli olmıyacaktı. Fakat yerde baygın yatan birini öldürmeyi aklım almaz. Bununla beraber Şakacı'yı öldürmemekle iyi etmediğimin farkındaydım. Zira serseri kalkıp Torelli'yi arayacak ve benim ölmediğimi anlatacaktı. Bu arada Eve'in evi civarında gördüğünü söylemesi de kâfiydi. Torelli, Eve'in katiliyle de telefonla konuşmuş ve onu Martı Adalarına göndermişti sanırım. Şimdi benim Eve'in evi civarında dolaştığımı da öğrenince kuşkulanacaktı tabii. Hatta, durumu bildiğimi bile fark edecekti. Zaten Torelli bana tam manasıyla inanmamıştı. Belki de o vesikaları ele geçirmeğe çalıştığımı tahmin ediyordu. Böylece Torelli, benim tesadüfen Avcı'nın odasına düşen bir budala olmadığımı anlıyacaktı.

İçimi çekerek kendi kendime, "Oğlum Scott," dedim. "İstikbâlin hiç de parlak gözükmüyor. Torelli, Şakacı'dan durumu öğrenir öğrenmez adamlarını peşine salacaktır. Daha doğrusu bir kaç katilini Martı Adalarına yollayacaktır. Onun için adalara gitmekle hayatını tehlikeye atacaksın."

Yalnız hayatım pahasına da olsa o adalara gideceğimi biliyordum. Sür'atle hareket edip Torelli'nin adamlarından evvel adalara gidebildiğim takdirde hayatımı kurtarabilirdim. Evet, Lincolnlu adam benden evvel yola çıkmıştı ama bir kişiyle başa çıkmak kabil olabilirdi.Halbuki adaya bir kaç kişi geldiği takdirde beni çabucak temizlerlerdi. Martı Adalarına gidince ne yapacağımı ben de bilmiyordum. Yalnız vesikaların orada olduğunu biliyordum ve bunları ele geçirmek için her çareye baş vuracaktım.

Maria, birdenbire fren yapıp arabayı bir köşede durdurdu. Bu işe bir mana veremediğim için dönüp yüzüne baktım. "Ne var?"

Genç kadın, kuruyan dudaklarını yalayarak, "Artık arabayı kullanmama imkân yok," diye mırıldandı. "O kavgadan sonra sinirlerim fena halde bozuldu. Arabayı kullanacak olursam kaza yaparım, Shell. Çok fenayım."

Zavallının hakikaten sinirleri bozulmuştu. Ona için için hak vermekle beraber sert bir şekilde çıkışmayı da ihmal etmedim. "Kendini topla! Bir de seninle uğraşmıyayım. Zaten bir hayli vakit kaybettim. Sen çekil de direksiyona ben geçeyim."

Maria'ya yanıma doğru çekip üstünden atladım ve direksiyona geçtim. Ona sert davrandığım için üzülmüştüm. Fakat yumuşak davrandığım takdirde ağlıyacağını ve bir sinir krizi geçireceğini biliyordum.

Gaza basıp rıhtımın yolunu tuttum. Bir motör kiralıyacaktım. Maria'nın Cadillac'ı son modeldi ve ben ağır arabalara alışık olduğum için gaz pedaline bastıkça basıyordum. Daima Cadillac kullandığım için olacak direksiyona geçer geçmez biraz rahatlamıştım.

Rıhtımda arabadan atlayıp oradaki motörcülerden biriyle konuşmağa başladım. Neyse konuşmamız uzun sürmedi. Pazarlık etmediğim için her şeyi çabucak hallettik. Adama avuç dolusu para verip en iyi motöre atladım. Fakat Maria, beni bırakmak niyetinde değildi. Gitmemem için yalvarmağa başladı. Israrlarına kulak asacak değildim tabii. İri siyah gözlerini yüzüme dikmiş hazin

hazin bakıyor ve beni bu işten caydırmak için dil döküyordu. Sonunda benimle başa çıkamıyacağını anladı.

-"Sen arabaya atla ve bir yere git," dedim."Söylediklerimi unutma. Gizlen."

-"Fakat, Shell...."

Ona aldırmadan motörcüye döndüm ve Martı Adalarına nasıl gideceğimi sordum. Adamın tarifini dinledikten sonra da motöre atladım.

Beş dakika sonra rıhtım uzaklarda kalmıştı. Arada sırada başımı çevirip motörün geride bıraktığı köpüklere bakıyordum. Hava inanılmayacak kadar güzeldi. Deniz de bir çarşaf gibi dümdüzdü. Sanki Acapulco koyunda değil de durgun bir gölde dolaşıyordum.

Martı adaları karşıda gözükmüştü. Bu altı küçük adayla aramda beş, altı mil kadar bir mesafe vardı. Burada yaşayan kimse yoktu. Yalnız bu adaları kuşlar tercih ediyorlardı. Oradayuva yapıp yumurtluyor ve ürüyorlardı. Yalnız altı adadan hangisine gitmem gerektiğini bilmiyordum. İstediğim vesikalar bu adalardan birindeydi. Bu arada Eve'e hak verdim.Tam şantaj dosyasını saklıyacak yeri bulmuştu. Bundan daha iyi bir yer düşünmek kabil değildi.

Direksiyonu biraz çevirerek adalara doğru gitmeğe başladım.Doğru rota takip ettiğimi biliyordum hepsi bu kadardı. Daha hangi adaya çıkmam gerektiğinin farkında değildim. Acaba vesikalar hangi adadaydı. Her adanın etrafında tur atmama da imkân yoktu. Zira Lincoln'lu adam adaya erişmişti bile. Ben etrafta gezindiğim takdirde Eve'i işkence yaparak öldüren namussuz beni görecekti. Bir kadının ayaklarını ve vücûdunu yakıp işkence yapmaktan çekinmeyen bir adam her halde hiç düşünmeden beni de temizlerdi. Onun için bir cinayetin hiç bir ehemmiyeti yoktu. Üstelik ta-

bancam da yoktu, Şakacı'yla dövüşürken iyice sersemlediğim için onun düşürmüş olduğu 45'lik Colt'u almayı bile akıl edememiştim.

Bu arada motörün sesi de beni endişelendiriyordu. Zira motör sesini adadaki haydut da duyabilirdi. O takdirde bir kayanın arkasına gizlenip beklemesi ve ben yaklaşınca kafama bir kurşun sıkması işten bile değildi. Fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Torelli kâğıtlari eline geçirdiği takdirde her şey bitecekti. Bu dosyanın elden gitmesi bir çok insanın mahvına sebep olacaktı. Üstelik vesikaları Torelli'den geri almam da imkânsızdı.

Tekrar arkama baktım. Çok dikkatli olmam gerekiyordu. Zira Şakacı, Torelli'yle konuşmuş olabilirdi. Bu arada peşime bir motör veya motörler de takılabilirdi. Şimdilik görünürde başka tekne yoktu ama koyu pek seçemiyordum zaten.

Adalara yaklaşmıştım. Sür'ati azaltıp kıyı kıyı gitmeğe karar verdim. İlk adaya doğru giderken birdenbire havalanan martılar dikkatimi çekti. Kuşlar üçüncü adadan havalanmışlardı. Halbuki diğer adalarda böyle bir hareket yoktu. Demek üçüncü adadaki martıları ürküten bir şey olmuştu.

Kuşların neden havalandığını anlamıştım. Eve'in katili oradaydı.

Adalar içinde en büyüğü de buydu. Yanındaki küçük adayla da arasında dört yüz metre kadar bir mesafe vardı. Eve, mahsus en büyük adayı seçmişti sanırım. Zira bu adaya bin çanta ve kutu gizlenebilir ve bir insan altı ay arasa bile bulamazdı. Gizlenen şeyi bulabilmesi için bunun yerini bilmesi lâzımdı. Eve de ölmeden evvel siyah çantanın yerini söylemişti tabii. Halbuki ben çantanın nerede olduğunu da bilmiyordum. Büyük adanın yolunu tuttum. Martıların çığlıkları etrafta

yankılar yapıyordu. Kıyıya yirmi metre kala motörü durdurdum.

Motör sesi kesilir kesilmez binlerce martının çığlıkları arttı. Daha doğrusu bana öyle geliyordu. Motörün gürültüsünden ben kuş seslerini fazla duymamıştım. Sahile yaklaştım. Nihayet motörün başı kumlara doğru döndü. Uçanlar yetişmiyormuş gibi bir sürü martı havalanıverdi. Kuşların sesi kulağımı sağır edecek gibiydi. O vakit adadaki adamın geldiğimi fark etmemiş olduğunu anladım. Serseri, kuşların sesinden motörün gürültüsünü duymamıştı. Adaya dikkatle baktım. Bir kaç bodur ağaç, diken ve otlardan başka bir şey göremedim. Kayalık bir adaydı bu. Bir de bol miktarda kuş vardı. İkide bir beyaz bir bulut gibi havalanıveriyorlardı. Birdenbire kendimi dünyada değil de cehennem gibi bir yere düşmüş sandım. Martıların çığlıkları sinir bozacak kadar tizti. Kabus görüyormuşum gibi geldi bana.

Motörle gelirken martıların havalandığını görmüş ve bunun yerini tespit etmiştim. Bu hesaba göre katil, adanın sağ tarafında olacaktı. Yalnız ben hemen ona yaklaşmak niyetinde değildim. Her şeyden evvel motörünü bulmam gerekiyordu. Usul usul kumluktan yürüdüm. Bu arada Martılar yine havalandılar ama artık ben onlara alışmıştım.İki dakika sonra da motörü buldum. Bu benim kiraladığım motöre benziyordu . Yalnız benimkinden biraz küçüktü bu. Yaklaşıp baktım. Motör boştu. On beş metre kadar gidip durdum ve beklemeğe başladım. Nasıl olsa Eve'in katili motöre dönecekti. Hem elinde Vencente Torelli için beş milyon dolar eden vesikaların bulunacağını da biliyordum. Evet, serseri bir çok insanın hayatına mal olabilecek vesikalarla gelecekti. Ben bu dosyayı elde etmek istiyorum. Joe, bunu eline geçirmek için her şeyi yapmağa hazırdı. F.B.I.

ve Savunma Bakanlığı da bunun peşindeydiler. Bazı sendika başkanları ve Komünistler de bu vesikaları ele geçirmek için büyük fedakârlıklar yapmağa hazırdılar.

Bu kabuslara yakışacak adada biraz sonra bir hadise cereyan edecekti. Bunun neticesinde de bir çok insan zarar görecek veya büyük bir dertten kurtulacaktı.

Açıkçasını isterseniz neticenin ne olacağını ben de bilmiyordum. Düşünmek de istemiyordum. Yalnız küçük siyah çantayı almak için bütün gücümle uğraşacaktım.

Aradan on beş dakika geçti. Adamın silâhlı olduğunu biliyordum. Koltuk altındaki kılıfta bir tabanca vardı muhakkak. Bu arada adadan sadece birimizin geri dönebileceğini de biliyordum. Birimiz ölecektik. Size garip gelecek ama çok sakindim. Bu işe giriştikten sonra başıma gelenler böyle bir hadiseyle karşılacağımı haber vermişti bana. İşte biraz sonra bir şeyler olacaktı. Daha fazla beklememe lüzûm kalmadığı için rahatlamıştım. Sâkin olmamın sebebi buydu. Adam silâhlıydı fakat ben de aciz değildim. Bir kere lehime olan husus vardı. Adam beni beklemiyordu. Yani onu gafil avlamaya çalışacaktım. Şaşıran bir insan mücadeleyi yarı yarıya kaybetmiş sayılırdı.

Bu kuş çığlığından başka bir şey duyulmayan martılarla dolu küçük adada beklemek insanı bir tuhaf yapıyordu. Sanki dünyayla bütün alâkamı kesmiştim. Martılar ikide bir havalanıyorlardı. Uçup tepemden geçenler vardı. Onların çığlıkları bütün sesleri bastırıyordu. Hatta sahile vuran dalgaların sesi bile duyulmuyordu.

Bu yüzden serserinin sesini de duyamadım. Fakat martıların çığlıkları artmış gibi geldi bana. Kuşlar uçuşarak bana doğru geldiler. Demek korkmuşlardı. Geride kalan bir şeyden korkmuşlardı.

O zaman adamın geri döndüğünü ve yaklaşmakta olduğunu anladım. Onunla karşılaşmaya hazırdım. Bacaklarımı açmış yumruklarımı sıkmış durduğumu fark edince ben de şaşırdım. Ağzım kurumuştu. Kalbim göğsümü delecek gibi çarpıyordu.

Sonra onu gördüm.

Martılar havalanınca otuz metre ilerdeki adamı seçtim. Fakat kuşlar onun yüzünü görmeme mani olmuşlardı. Bir adım daha attı ve George Madison'u tanıdım.

Gloria, kocasını Torelli'nin pazarlık etmek için yolladığını söylemişti. O zaman Eve'i konuşturmak için George Ani Ölüm Madison'un gittiğini anlamıştım. George, her halde tekrar Torelli'nin gözüne girebilmek için Eve'e işkence yaparak vesikaların yerini öğrenmişti. Fakat bir kere de katilin yüzünü görmek ve böylece emin olmak istemiştim. Karşımdan gelen George, olduğu için memnundum. Zira katilin George Madison olmasını arzulamıştım. Onunla görülecek başka bir hesabım daha vardı. Zaten George'un eninde sonunda kafama bir kurşun sıkmaya kalkışacağından da emindim.Onunla adada karşılaşmamız hoşuma gitmişti.

İşte George'la bu adada yalnızdık. Onun yüzünü görür görmez hiddetlendiğimi hissettim. Gözlerimin önünde Eve'in yanıp kararmış ayakları belirdi. Burnuma yanık et kokusu geldi. Sanki Eve'in yanından henüz ayrılmışım gibi korkunç bir kin benliğimi bürüdü.

Onu gördükten sonra ancak bir iki saniye hareketsiz kaldım. Sonra gözlerimi kısarak doğruldum ve kuşlar tekrar havalandığı sırada ileriye atıldım. Onu şaşırtmak için çabuk hareket etmem gerektiğini biliyordum. Onun düşünmesine imkân vermemeliydim. Ne olduğunu anlamadan saldırmalıydım.

Aramızda on sekiz yirmi metre kadar bir mesafe vardı. Olanca gücümle ileriye fırlamıştım. O beni görene kadar aramızdaki mesafeyi on metreye indirmiştim. O anda sağ elindeki küçük siyah çantayı da fark ettim. Eve Wilson'un yatağın üstüne bıraktığı çantaydı bu.

George Madison, gözlerine inanmazmış gibi başını kaldırarak hayretle bana baktı. Durmadan çığlık atarak havalanan beyaz martıların arasından birdenbire çıkmam onu çok şaşırtmıştı. Üstelik ben ellerimi uzatmış ona saldırmak üzereydim. O anda ne düşündüğümü ancak Allah bilir. Belki de birdenbire denizden çıkarak kendisini öldürmeğe geldiğimi sanmıştı.Zira o benim yaşadığımı henüz duymamıştı. Karşısındakini hortlak zannediyordu.

Nihayet bir hayalet olmadığıma karar verdi. Ama onun şaşkınlığı bana kâfi gelmişti. Tam yanına yaklaştığım sırada elindeki çantayı üstüme attı. Sağ eli de sol koltuğunun altındaki tabancaya doğru gitti. Çanta yüzüme çarptı ama ben bunun farkına bile varmadım. O anda her şey vız geliyordu bana Olanca gücümle Madison'a çullandım. Vücûdum ona çarptı. Bu arada ağırlığım ve sür'atim onu epeyi sarstı. Çarpıştığımız zaman ulu bir ağaca saplanan baltanın çıkardığına benzeyen bir ses duyuldu. Veya bana öyle gelmişti. George Ani Ölüm Madison sendeleyerek geri geri gitti. Sırt üstü düştü fakat hemen yuvarlanarak doğruldu. Ben sendeleyerek bir adım attım. Sonra ayağımı kaldırarak ona, bir tekme indirdim. George da artık bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu anlamıştı. Tekmeden kurtulmak için yana yuvarlandı. Ben de muvazenemi kaybederek onun üstüne düştüm. Elini kaldırarak yanağıma sert bir darbe indirdi. Beynim sarsılmış gibi geldi bana. Halâ altımdaydı. Bu sefer elinin yanıyla boğazıma vurmağa kalktı.

Ben başını geri çektim ve kolunu yakalamaya çalıştım. Niyetim kolunu kırmaktı.Fakat elimden kaçıp doğruldu ve yine sağ elini tabancasına attı.

Kolunu yakalamaya çalıştım. Fakat ancak ceketinin koluna asılabildim. Artık kendimden emin değildim. Zira George'un Şakacı gibi dövüşeceğini anlamıştım. Şakacı, sadece kuvvetine güveniyordu. Fakat George öyle değildi. Bu serseri benim gibi dövüşüyordu. Elini açarak yine yanağıma indirdi. Bu darbe aklımı başıma getirdi.George, elinin yanıyla gırtlağıma vurduğu takdirde beni öldürebilirdi. Fakat ben de aynı şeyi ona yapmak niyetindeydim.

Koluna asıldım ve tabancasını almasına mani oldum. Bu arada diğer elimin yanıyla burnunun üstüne vurmayı denedim. Şakacı'ya da aynı oyunu yapmağa kalkışmış ve başaramamıştım.İkimiz de diz üstü çökmüştük. Dizlerimiz çamur içindeydi.George, bu darbeden kurtulmak için kaçacak yerde başını eğerek bana sokuldu. Bu yüzden de elim alnına isabet etti. Kendisi de elini kaldırmıştı.İlk fırsatta gırtlağıma vurmak niyetindeydi. Bunu yapamayacağını anlayınca parmaklarını açtı.O vakit parmaklarını midemin üstüne yâni kaburgalarımın arasına sokacağını anladım. Bu darbeyle kalp damarlarımı parçalıyacaktı.

Bu parmaklardan kaçabilmek için bütün gücümle uğraşıyordum. Artık sadece kendimi müdafaaya çalışıyordum. Sağ elim alnını sıyırtıp geçmiş ve havada kalmıştı. Bu arada vücûdum açık ve müdafaasızdı.Bir anda kendimi öne atarak sola kaydım. Bu yüzden de parmakları sinir düğümünü bulamadı. Sadece kaburgalarıma çarptı.Canım fena halde yanmıştı ama neyse ölümden kurtulmuştum. Ama George dikkatli değildi. Can acısıyla sağ tarafımın uyuştuğunu ve yana doğru yattığımı fark edemedi.

Budalanın aklı fikri tabancasındaydı. Bana öldürücü bir darbe indirecek yerde elini silâhına attı. Tam tabancayı çektiği sırada canımı dişime takarak üstüne atıldım. Daha doğrusu üstüne düştüm. Tabancayı bana çevirdiği sırada koluna elimle vurdum. Silâh yere düştü.

Ne o ne de ben tabancayı almak için davranmadık. 45'lik tabanca ikimizin arasında yerde duruyordu. Zira tabancayı almak için yapılacak hareket ölümle neticelenebilirdi.İkimiz de dikkatliydik.Artık hata yapmamaya çalışıyorduk. Birbirimizi ölçmüştük. Ne şekilde dövüştüğümüzü de anlamıştık. Artık küçük bir hatanın ,ölümle neticeleneceğini de biliyorduk.İkimiz de diz üstü duruyorduk.Aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Çamur ve pislik içinde kalmıştık. Biz ilk çağlarda birbirleriyle boğuşan vahşi mahlûklara benziyorduk. Martılar çığlık atarak başımızın üstünden uçuşuyorlardı.

George, dizlerinin üstünde geri geri gitti. Tabancayı olmak için uzanacağımı ümid etmekteydi. Böylece işimi bitirecekti. Ben yavaş yavaş ayağa kalktım.Aynı anda o da kalkmıştı.Ağır ağır birbirimize yaklaştık. Tıpkı ormandaki vahşi hayvanlar gibi temkinliydik ve bir fırsat bekliyorduk.

Birdenbire hücum edecekmiş gibi bir elini uzattı.Sağ ayağımın üstüne basarak geri çekilirken onu kolluyordum. Bana vurduğu zaman ani bir korkuya kapılmıştım. Fakat korkum geçmişti artık ve kendime güveniyordum.Ama o anda sağ dizimde korkunç bir acı hissettim. Bu dizle Şakacı'ya vurmuştum. Vücûdumun ağırlığını çekmeyen bacağım kıvrılıverdi. Ben de diz üstü düştüm. Buna rağmen vücûdum dimdikti. Her halde diz adelelerimden bir kaçı ezilmişti.Veya lifler kopmuştu,George'un üstüme atıldığını görünce dizimin

acısını bile unuttum. Kolu yukarıya kalktı ve yüzüme doğru bir darbe indirmeğe çalıştı. Sol elimi uzatıp bu darbeye mani oldum ve bileğini yakaladım. İleriye doğru atılınca bana çarptı. Ben bileğini sıkmağa devam ettim. Parmaklarımla tazyik ediyordum. O da boşta kalan eliyle benim sağ bileğimi yakaladı.Yerde yuvarlanmağa başladık. Sonra birdenbire bileğimi tutan eli gevşedi ve ben dizimin üstünde doğruldum.Etrafımı görebilmek için başımı sallarken ani bir darbeyle sallandım. Kafama bir şey çarpmıştı. Neye uğradığımı anlıyamadan sırt üstü düştüm.

Gözlerim iyi görmüyordu. Ama yine de George'un bana yaklaşmış olduğunu fark ettim. Aramızda altmış santim kadar bir mesafe vardı. serserinin yüzü allak bullak olmuştu. O haliyle bir hayvandan farksızdı. Sol elini oynatınca parıldayan bir şey gördüm . Tabancasını almıştı. Kafama da bununla vurmuştu demek. Yerde yuvarlandığımız sırada tabancaya çarpmış olacaktı. Bunu alıp kafama indirmişti.

Şimdi de tabanca elindeydi ve George bundan başka bir şey düşünmüyordu. O bir çok defalar adam öldürmek için tabanca kullanmıştı. Beni de o tabancayla öldürebileceğini biliyordu. Artık rahatlamıştı. Yalnız tabancasına fazla güvendiği için beni eliyle de öldürebileceğini unutmuştu.

Tabancayı kaldırmış sağa doğru tutuyordu. Bunu ağır ağır kafama doğru çevirdi. Tetiği çekecek ve kafatasımı parçalayacaktı. Kolunu kımıldattığı sırada bir an sonra birimizden birimizin hayata gözlerini yumacağını biliyordum.Ona doğru atılırken sol elimi de yere dayarak muvazenemi temine çalıştım. Neyse düşmemiştim. Bu fırsattan istifade ederek sağ elimin parmaklarını bitiştirip George'un korumayı unutmuş olduğu midesinin yukarısına yani kaburgasının arasına göm-

düm. Epey şiddetli bir darbeydi bu. Tabancanın namlusu yüzüme çevrilmişti. Anlaşılan George tam tetiği çekeceği sırada yumruklarımı göğüs kafesinin arasına gömmüştüm. Elim yarı yarıya onun göğsüne girmiş gibiydi.Güç belâ çekerek kendimi yana attım Tabancanın karşısında durmak istemiyordum.

Ama George, tetiği çekmeğe bile muvaffak olamadı. İndirmiş olduğum darbe yüzünden vücûdu geriye doğru büküldü. Solar plexus denilen sinir düğümüne vurduğum için onun kalp damarları parçalanmıştı. Bir kaç saniye sonra George ölecekti.

George Ani Ölüm Madison, arkaya yıkıldı. Bir ayağı vücûdunun altında kalmıştı.

Tahmin ettiğim gibi bir kaç saniyenin içinde öldü o.

Parmakları açılmış tabancası yere düşmüştü. Uzanıp tabancayı aldım. Bir dakika kadar George'un yanında oturdum. Zira bitkin haldeydim. Nefes nefese kalmıştım. Vücûdumun titremesinin geçmesini bekliyordum. Çığlık atan martılar halâ tepemizde dolaşıyorlardı.

Etrafıma ve yerde yatan adama baktım. Burası George'a mezar olmuştu. Az kalsın benim mezarım olacaktı. Ben buradan ayrıldıktan sonra bu martılar yine yere konacaklardı. Adanın da diğerlerinden farklı bir tarafı kalmayacaktı. Martılar, belki de bu kımıldamadan yatan adamı merak edeceklerdi. Ama bir müddet sonra merakla rı geçecek ve onu da bir kaya parçası gibi kabul edeceklerdi. Sertleşen vücûdunda ve balmumu gibi sararmış yüzünde dolaşacaklardı. Kısa zaman sonra da George, çürüyüp üstünde yattığı çamur ve pisliğe karışacaktı.

Ona acımıyordum. Zira George, böyle bir ölümü haketmişti.

Ayağa kalkıp yavaş yavaş yürüdüm. Eğilip

yerdeki siyah çantayı aldım. Kilitliydi bu. Tekrar George'un yanına döndüm. Ceplerini arayarak kilide uyan küçük gümüş anahtarı buldum. Bunu kendi cebime atıp çantayı da alarak döndüm. George'un 45'liğini kemerime sokmuştum.

Her tarafım sızlıyordu tabii. Hele dizimin ağrısı dayanılacak gibi değildi. Fakat sağ ayağımın üstüne pek yüklenmediğim takdirde yürüyebiliyordum. Bu arada nefes alırken göğsümün sağ tarafı beni çok rahatsız ediyordu. Bir kaç kaburgayı kırmışım gibi geliyordu bana.

George'un motörünü görebiliyordum artık. Sağa dönerek kendi motörüme gittim. Tam motöre atlıyacağım sırada başımı çevirip denize baktım. Bunu neden yaptığımın farkında değildim.

Birdenbire aklım başıma geldi. George'la dövüşürken Torelli'nin adamlarını unutmuştum. Canımı kurtarmak için boğuşurken onlar aklıma bile gelmemişti. Bir an hareketsiz kaldım. Torelli'nin adamları yaklaşıyordu.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Serseriler, beni görmüşlerdi. Ben de onları görüyordum tabii. İki motör peşpeşe geliyordu. Dikkatle bakınca her motörde üçer kişi olduğunu fark ettim. Yani bu hesaba göre peşimde altı kişi vardı. Acı acı yutkundum. Belimdeki kemere takılı 45'likte altı, veya yedi kurşun vardı. Bu hesaba göre önce bu gorilleri kımıldayamıyacak hale getirmem ve ondan sonra vurmam lâzımdı. Bu arada belki bir kurşun da bana kalacaktı. Açıkçasını isterseniz altı adamı yakalayıp vurmak için sihirbaz olmak lâzımdı. Bu iş daha henüz dövüşten çıkmış bitkin bir hafiyenin harcı değildi.

Tabii bunları düşünürken aptal aptal durup serserilere bakmadım. Bilâkis hem düşünüyor hem de koşuyordum. Bacağımın acısını filan unutmuş kuşların arasına dalmıştım. Sür'at rekoru kıracak kadar hızlı koştuğumu da söylemeliyim. Siyah çantaya sıkı sıkı yapışmıştım. Diğer elimde de George'un tabancası vardı. Bu arada çantayı ortadan kaldırmam gerektiğini de farkındaydım. Evet, çantayı bir an evvel saklamalıydım. Torelli'nin adamları nasıl olsa beni yakalıyacaklardı. Bundan emindim. Her ne kadar kurtulacağımı düşünürek kendimi kandırmağa çalışıyorsam da akibetimin hiç de iyi olmayacağının farkındaydım. Yalnız siyah çantanın benden çok daha kıymetli olduğunu biliyordum. Serserilerin elimdeki çantayı fark etmemiş olduklarını sanıyordum. Ama belki de ben yanılmıştım. Fakat motörleri

daha epey uzaktayken görmüştüm. Motörlerde altı serseri olduğunu hayal meyal seçmiştim. Onlar da beni böyle görmüşlerdi tabii. Bu arada elimdeki çantayı farketmiş olmaları çok uzak bir ihtimaldi. Bunu farketmemişlerse çantayı bir yere saklayıp tedbir alabilirdim. Beni sıkıştırdıkları takdirde çantayı görmediğime dair yemin edebilirdim. Daha sonra da hayaletim gelip çantayı yerinden çıkarırdı. Zira beni sağ bırakmıyacaklarından emindim.

Halâ koşuyordum. Ne tarafa gittiğimin farkında değildim. Aklım birdenbire başıma geldi. Binde bir ihtimal olsa bile buradan sağ kurtulabilirdim. O takdirde çantayı gizlediğim yeri hatırlamam gerekecekti. Zira geri dönüp bunu alacaktım tabii. Çantayı saklıyacak bir yer aradımsa da ortalıkta martılardan başka bir şey gözükmüyordu. Her tarafta martılar vardı. Ben de bu kuşlardan nefret etmeğe başlamıştım.

Biraz ağırlaşmıştım. Gözlerimi açmış çantayı saklayacak bir yer arıyordum. O sırada gözüme cılız bir ağaç ilişti. Bunun gövdesi eğri olduğu için diğer ağaçlardan daha uzundu ve dalları da bir tarafa yatmıştı. Bunu bir daha gördüğüm takdirde tanıyacağıma kanaat getirerek durdum. Zaten artık koşacak halim de kalmamıştı. Ağaca dayandım ve sonra ileriye doğru yirmi adım attım. Eğilip ellerimle toprağı kazmaya başladım. Toprak nemli ve yumuşak olduğu için kolay kazılıyordu. Elli santim derinliğinde bir çukur açarak siyah çantayı içine yerleştirdim. Toprakları tekrar örtüp üstünde biraz tepindim. Burasının kazılmış olduğunu anlamalarını istemiyordum. Nihayet çantayı gömmüştüm. Buna gizli hazine de diyebilirdim. Fakat şimdiye kadar bir hazinenin bu şekilde gömüldüğünü de duymamıştım.

Biraz düşündükten sonra gidip eğri ağacın gövdesine tabancanın namlusuyla bir çizgi çizdim.

Sonra ayak izlerini karıştırmak için aksi istikamete koşup döndüm. Tekrar sola koştum. Burasını gören benim dört cihete birden koşmuş olduğumu sanır. Ama ben kendi ayak izlerimi gizleyip serserileri yanıltmak niyetindeydim . Bu fevkalâde numaradan sonra hızımı alamıyarak koşmağa devam ettim. Bir taraftan da ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bir an evvel cehennem olmalıydım. Yalnız burada cehenneme gitmek için üç yol vardı. Kara, deniz, hava yolunu tercih edebilirdim. Ama bana bunlar kâfi gelmiyordu. Adadan uzaklaşmak için dördüncü bir yol lâzımdı. Ada pek büyük değildi. Onun için buraya uçak inemezdi. Zaten uçağı nereden bulacaktım. Deniz yoluna gelince bu da epey müşküldü. Diğer adalara yüzmek zordu. Zira arada bir mil kadar bir mesafe vardı. Halbuki ben yüz metre bile yüzecek halde değildim. Nefes nefese kalmıştım. Adadan kurtulabilmek için bir motör bulmalıydım. Fakat bütün motörler o altı serserinin bulunduğu taraftaydı. Zaten motöre binsem bile onların elinden kurtulabileceğimi sanmıyordum. Bana şöyle büyük boy bir denizaltı lâzımdı. Samimi bir şey söyliyeyim mi, bu ada artık canımı sıkmağa başlamıştı. İnsanı eğlendirip oyalayacak bir şey yoktu bu adada.

Biraz kafamı çalıştırdıktan sonra aksi istikamete koşmağa başladım. Böylece George'un motörüne aksi istikametten yaklaşacak ve serserilere gözükmeyecektim. Daha doğrusu öyle sanmaktaydım. Beş dakika kadar koştuktan sonra George'un motörünü gördüm. Bu arada serserilere rastlamamıştım. Dikkatle baktım. Motörün yanında sadece bir kişi vardı ve onun da arkası bana dönüktü. Evet sadece bir kişi bekliyordu orada. Bir şeyler yapabilirdim belki. Gözlerimi ona dikerek usul usul yaklaştım. Acaba serseriyi vursa

ımıydım? Fakat o takdirde silâh sesini duyan diğer goriller peşimden geleceklerdi. Yoksa usulca sokulup adamın kafasına bir şey indirerek onu bayıltsa mıydım? İşte bu hususta karar vermeğe çalışırken biri kafama vurdu.

0 0

0

Nabzımın her atışında kafam zonkluyordu. Hem kafatasımın bir kısmı yumuşamıştı sanki. Zira kalbimin her atışında o kısım içeriye doğru çöküyordu. Yavaş yavaş kendime geldim sanırım. Gözlerimi usulca araladım.

Galiba ben halâ baygındım. Zira gördüğüm şeylere bir mana veremiyordum. Şimdiye kadar kafama bir çok kere vurmuşlardı. Her seferinde ayıldığım zaman gözlerimi açınca tavanı görmüştüm. Bu sefer tavanın yerinde kanat çırpıp acı acı bağırışan bir takım kuşlar vardı. Evet, kuşlar, mavi gök yüzü ve yine kuşlar. Ömrümde bu kadar kuşu bir arada görmemiştim. Çok tuhaftı bu. Acaba beynim mi zedelenmişti?

Güçbelâ kafamı oynattım. Sola dönerek nerede olduğumu anlamak istiyordum. Fakat o anda çeneme bir şey vurdu. Can acısından başımın zonklaması daha da arttı. Artık nerede olduğumu öğrenmek de istemiyordum. Yattığım yerde ölmeği tercih edecektim. Çenem başımdan daha fazla zonkluyordu. Elimi kaldırıp yanağımı yokladım. Bir hayli şişmişti bu. Sonra dilimle dişlerimi muayene ettim. Evet, dişlerimin hepsi yerindeydi. Ama ağzımda kan tadı vardı. Demek yanaklarımın içi kanamıştı.

Arkamdan çok sert bir ses aksetti. "Dön Scott!"

Budalalığımdan adamın sözünü dinliyecek oldum. Yine o sert cisim çeneme indi. Neredeyse canım çıkıyordu. Arkadan kahkahalar aksetti. Bir kaç kişi gülüyordu. Her halde çok komik bir şey olmuştu.

O sert ses bu sefer emretti. "Ayağa kalk, Scott!"

Ayağa kalkmak kolaymış gibi konuşuyordu o. Bana bir ip attıkları takdirde dişlerimle tutunarak ayağa kalkabilirdim.

-"Ayağa kalk, Scott."

Ses çok haşindi. Çaresiz itaat ettim. Bütün gücümü toplıyarak doğrulmaya çalıştım. Ayağa kalkmadımsa da oturdum. Benimle alay eden mahlûklara baktım. Altısı da karşımdaydı. Bundan daha korkunç bir manzara da düşünülemezdi.

Başım zonklamasaydı belki onlara bakmak beni bu kadar sarsmayacaktı. Ama aklı başında, sıhhatli bir insan bile bu mahlûklardan hoşlanmazdı.

Karşımda altı budala duruyordu. Onlar boş bakışlı, et kafalı serserilerdi. Güçlü kuvvetliydiler. Hani beyinleri bile adelelenmiş insanlar vardır. İşte bunlar da öyleydi. Bu tipleri plâjlarda top oynarken görürsünüz. Sırf adeleli vücûtlarını gösterebilmek için onlar şortlarını giyip plâjlara giderler ve genç kadınların önünde dolaşırlar. Vücûtlarına herkesin hayran olacağını sanırlar. Bunlar tek elle demirleri asılıp kendileri yukarıya çekerken ne kadar rahat olduklarını göstermek için diğer elleriyle de kaşınır ve kadınlara göz süzerler. Adeleli bir vücûdun her şeyden mühim olduğunu sanırlar. İşte karşımdakiler de böyleydi.

Sert sesli olanı, "Ayağa kalk!" diye haykırdı.

Sesin geldiği tarafa bakınca onu gördüm. Hayatımda ilk defa görüyordum onu. Keşke bu son

görüşüm olsaydı.

Beynime bir şey olmuştu sanırım. Zira böyle bir adam olamazdı. Hayır, hayır, o bir hayalden ibaretti. Zira yüzünün sağ tarafı solundan daha küçüktü. Üstelik sağ taraf sol kadar da çirkin değildi. Zira küçük olan kısmın çirkinliği fazla belli olmuyordu. Serserinin hiç saçı yoktu. Kopçe gibi siyah gözleri kocaman burnunun iki tarafına yapışmış gibi duruyordu. Burun deliklerinden fışkırmış olan siyah tüyler yerini şaşırıp bir bıyığı andırmaktaydı.

Anlaşılan Torelli, adamlarının içinden en korkunçlarını seçerek peşimden göndermişti. Bu adamlara bakarken Torelli'nin beni korkudan öldürmek istediğine kanaat getirdim.

Karşımdaki kabak yine gürledi. "Haydi konuş, Scott. Kâğıtlar nerede?"

Sesimi çıkarmamayı uygun buldum. Böyle bir suale cevap vermek hiç de doğru değildi.

Fakat o beni rahat bırakmak niyetinde değildi. "Sana soruyorum. Kâğıtlar nerede?"

İş ciddileşmişti.Çaresiz konuşacaktım. Güç belâ "Neden bahsediyorsun sen?" diye mırıldandım.

-"Buraya bak, Scott. Belki itilip kakılmaktan hoşlanıyorsun. Ben de itip kakmaktan haz ederim. Onun için sana sual sorduğum zaman hemen cevap ver. Beklemesini sevmem anlaşıldı mı?"

Doğrusu bu işi hiç beğenmemiştim. Aklıma ağacın civarına gömmüş olduğum siyah çanta geldi. Serseriler bunu ele geçirdikleri takdirde neler olacağını biliyordum. Üstelik çantayı aldıktan sonra da beni sağ bırakacak değillerdi tabii. Sert sesli kabağın arkasında duran beş serseri de beni seyrediyordu. Bir kaçının elinde ufak çapta topu andıran tabancalar vardı. Biri de boynuna bir dürbün asmıştı. Hepsi de çok ciddiydi. Elimden geldiği kadar dayanmağa çalışacaktım tabii.

Fakat sert sesli kabak benimle meşgul olmağa kalktığı takdirde ne kadar tahammül edeceğimi bilemiyordum. Bu adamlar işkence yapmasını iyi biliyorlardı. Belki de istemememe rağmen konuşacaktım.Bir insanı konuşturacak muhtelif usûller vardır. Eğer adam çığlıklarına mâni olabilirse bülbül gibi konuşur.

Ne numara yapmam gerektiğini de kestiremiyordum.Şaşırmış gibi bir tavır takınmaya yeltendim. "Benden ne istiyorsunuz?Neden bahsettiğini bile anlıyamadım.Neden hepiniz başıma toplandınız?".

Serseri "Madison nerede?" diye homurdandı.

Buna memnun oldum. Zira henüz Ani Ölüm'ün cesedini bulamamışlardı demek. "Madison mu? Nereden bileyim ben?"

Serst sesli kabak bu sözlerimden hiç hoşlanmadı.Yanak adeleleri şişti. Burun delikleri açılıp kapandı.Vaziyet iyi değildi. "Beni dinle Scott. Baygın olmanın sebebini anlıyamadın galiba. Baygınlar konuşamadığı için senin ayılmana müsaade ettik.Ama sabrımı taşırıyorsun artık. Seni kolaylıkla temizliyebileceğimizi de biliyorsun tabii. Biz buraya eğlenmeğe gelmedik."

-"Ya öyle mi? Ben de kuşları seyretmeğe geldiğinizi sandım. Martıları çok severim."

Birdenbire kendimi yerde buldum. Daha doğrusu kafam yere çarpmıştı.İçimden namussuza küfrü basarak yattım. Artık kalkmak niyetinde de değildim. Ama onların beni rahat bırakmaya niyetleri yoktu. Sert sesli kabak eğilip gömleğimin önünü yakalıyarak çekti. Tekrar doğrulup oturmak mecburiyetinde kaldım. Serseri beni biraz silkeledi bu arada. Sonra arkasında duran adamlarından birine adavı dolaşmasını söyledi. Biri ayrılıp uzaklaştı.

Sert sesli kabak, "Aklını başına topla, Scott.!" diye gürledi. "Senin Madison'un peşine takılarak buraya geldiğini biliyoruz. Sen de o kâğıtları elde etmek istiyordun. Kâğıtların bu adada olduğunu öğrendik. Bunu sen de ben de biliyoruz. Kâğıtların nerede olduğunu söylersen ömrün biraz uzar."

Evet, ömrümün ne kadar uzayacağını biliyordum. Serseriler vesikaları ellerine geçirene kadar yaşatacaklardı beni.

Dişlerimi sıktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, ahbap."

Bir balyozu andıran yumruğu mideme gömüldü. Ciğerlerimdeki havanın hepsi dışarıya çıkmıştı. Serseri, beni yakalayıp kaldırarak yine mideme vurdu. Sersemlemiştim. Hayal meyal yüzüme doğru gelen yumruğu gördüm.Gerisini hatırlamıyorum. Bayılmışım.

Bu sefer ayılmam da uzun sürdü sanırım. Gözlerimi aralayabilmek için bir, iki dakika uğraştım. Ayılan bir insan ilk iş gözlerini açmaya çalışır. Fakat ben uğraşıp gözlerimi açar açmaz boşuna zahmet etmiş olduğumu anladım.Sert sesli kabak yine gömleğimi çekiştirip beni kaldırdı. Oturduğum yerden aptal aptal yüzüne baktım.

Yüzüme şiddetli bir tokat attı. Bu yetişmiyormuş gibi öbür yanağıma da bir sille indirdi. Kafam büsbütün karışmıştı. Yalnız serserinin beni öldürmeğe çalışmadığını sanmaktaydım. Sadece beni öldüreceğini sanmamı istiyordu. Daha doğrusu ben böyle zannediyordum.

Sesi daha da sertleşmişti. "Artık canımı sıkmağa başladın. Seninle uğraşacak değilim. Bir dakika sonra kemiklerini kıracağım. Haydi kalk."

Böyle bir emre itaat etmek doğru değildi ama ben güç belâ ayağa kalktım. İşin tuhafı kafamdaki bulutlar dağılır gibi olmuştu. Nedense

ayakta daha iyi düşünebiliyordum. Bu adamlara neler söyliyeceğimi kararlaştırmalıydım. Hem bunu bir an evvel yapmalıydım. Onlar adaya neden geldiğimi biliyorlardı. Fakat belki bir yol bulup kurtulurdum.

Acaba Madison'un buraya benden evvel gelip kâğıtları alarak gittiğini söyleseydim nasıl olurdu. Belki o vakit beni hemen öldürmez ve motöre atıp Torelli'ye götürürlerdi. Önce doğru söyleyip söylemediğimi anlamaları gerekecekti. Ancak ondan sonra beni temizleyebilirlerdi. Daha doğrusu bu hikâyeyi ben de pek beğenmemiştim. Fakat aklıma başka bir şey gelmiyordu. Hem bu serserileri ikna etmek için bir hayli uğraşmam lâzımdı. Ama ne de olsa bu bir fikirdi ve kafam biraz biraz çalışmağa başlamıştı.

Sonra beş serserinin de dönmüş sol tarafa baktıklarını fark ettim. Ben de başımı çevirerek baktım.

Hayır, vaziyetin daha kötü olmasına imkân yoktu. Evet, daha kötü bir şey düşünülemezdi. Altıncı serseri arkadaşının yanına dönüyordu ve George Madison'un cesedini ayağından tutmuş arkasında sürüklemekteydi.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Altıncı adam yanımıza yaklaşınca George Madison'un ayağını bıraktı. Yedi kişi büyülenmiş gibi cesede bakıyordu. Sonra bunlardan altısı dönüp beni süzdüler. Ben halâ George'a bakıyordum.

Yerde yatan cesedi görmem maneviyatımı takviye etmemişti tabii. George'un cesedini görmek bana sert sesli kabağın darbelerinden daha fazla tesir etmişti. Birdenbire kendimi yerde buldum. Sersem sersem etrafıma bakındım. Bizim kabak fena halde sini̇-'enmişti galiba. Cesedi sürükleyen adam George'un güzelliğini düşünmeğe vakit bulamamıştı sanırım. Zira cesedi ayağından tutup getirirken yüzünün yerde sürünmesine aldırmamıştı. Onun için George'un yüzünün derisi de epey soyulmuştu. Ağzı ve gözleri acıktı. Fakat hayatta olsaydı bile George bu gözlerle göremezdi. Zira gözlerine bir hayli toprak dolmuştu. Açıkçasını isterseniz George'un manzarası hiç de iyi değildi. Benim halim de berbattı. Dudaklarım şişmişti. Dilim de acıyordu. Demek bunu kendi dişlerim yarmıştı. Ama neyse dişlerim dökülmemişti. Hoş George'un dişleri de yerli yerindeydi.

Sert sesli kabak , bana sokuldu. Daha kimse ağzını açıp bir şey söylememişti. Ama artık Madison'un kâğıtlarını alarak gittiğini iddia ederek bu serserileri kandırmama pek imkân yoktu. Evet onlar aptaldı fakat bu kadar da budala olamazlardı.

Kabak, "Demek Madison'un nerede olduğunu bilmiyordun," diye mırıldandı. Sesi birdenbire yu-

muşamıştı. "Her halde Madison yere düşüp başını taşa çarparak öldü. Buraya bak Scott! İlk önce senin sağ kolunu kıracağım."

İş ciddileşmişti. Hemen atıldım. "Bir dakika! Ben buraya Madison'un peşinden geldiğimi itiraf ediyorum. Biliyorsunuz onunla aramız iyi değildi. Bu yüzden kendisinden nefret ediyordum." Bu lâfları yutacaklarına da pek kani değildim. Fakat bir şeyler söylemem lâzımdı. Hem daha kolumu da kırmamışlardı. Devam ettim. "Ben buraya Madison'dan bir iki dakika sonra geldim. Her halde beni sahilden gözetliyormuş. Üstüme çullandı. Dövüşmeye başladık. Şey... Sonunda da kavgayı o kaybetti."

Sert sesli kabak, pis pis güldü. "Tabii... Tabii.... Madison'un 45'liği vardı ama nedense seni vurmak istemedi değil mi?"

-"Yalan söylemiyorum. Üstüme atılacak oldu.. Ama ona fırsat vermedim. Önce konuştuk... Yani münakaşa ettik. Sonra bana fazla yaklaştı. İşte o vakit tabancasını aldım."

Serseri bir kahkaha attı. Çok kötü bir kahkahaydı bu. "Demek Madison'un tabancasını aldın?" Elini koltuk altına atarak bir tabanca çıkardı. Bu da bir 45'likti. Namluya bir kurşun sürdükten sonra tabancayı bana çevirdi.

Oradan kaçmayı çok istiyordum. Hattâ kaçmaktan başka bir şey düşündüğüm yoktu. Serseri şimdi de tabanca numaralarına başlamıştı.

Serseri, "Neden bu tabancayı da elimden almıyorsun, Scott?" dedi. "Her halde böyle şeyleri iyi biliyorsun.Bir denesene." Namussuz benimle eğleniyordu.

Birdenbire arkadakilerden biri haykırdı. "Bakın! Bakın!"

Hepimiz dönüp baktık tabii. Uzakta bir tekne vardı. Suları yararak sür'atle adaya doğru

geliyordu. Ben tekneye bakarak içimi çektim. beni ancak Bahriye Silâhendazlar kurtabilirdi. Böyle bir durumdan kurtulmak için bir manga asker ve bir kaç makineli tüfek lâzımdı.

Kuvvetli bir motörü olan uzun beyaz bir tekneydi bu. Adaya elli metre kadar yaklaştıktan sonra dümen kırdı. Teknede sadece iki kişi vardı sanırım. Hem bize bakıyorlardı.Fakat çok uzakta oldukları için yüzlerini seçemedim. Tekne adadan iki yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra tekrar döndü.

Sert sesli kabak, "Biz adanın gerisine doğru çekilelim," diye homurdandı. "Sahilde durup ahaliye gözükmemizin manası yok." Sonra bana döndü. "İçini boşaltmadığın takdirde ne olacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "O zaman sen benim içimdekileri döküvereceksin sanırım."

Bir yumrukta beni yere yıktı. Serseri bana vurmağa pek alışmıştı.

Ben sert bir çıkış yapmıştım ama aslında hiç de kendimden emin değildim. Üstelik onlara sert çıkmayı da arzu etmemiştim. O lâf ağızımdan kaçmıştı. Serseri de beni bayıltmamıştı. Sadece sersemlemiştim. Namussuz, yine gömleğimi yakalıyarak beni kaldırdı. Fakat gömleğim yırtılverdi. Kabak, elini uzatıp beni boynumdan yakaladı.Galiba eğlence başlıyordu. Zira yüzünde acaip bir ifade belirmişti. Ben sersemlikten kurtulmak için başımı sallıyarak ellerimi kaldırdım.

Serserilerden biri, "Hey!" diye haykırdı. "Bakın! Bakın!"

Sert sesli kabak beni sımsıkı tutarak döndü. Daha doğrusu hepimiz dönmüştük. Büyük motör bize doğru geliyordu ama birden bire döndü. Motörün bir kaç metre gerisinde bir şey vardı.

Tekrar başımı salladım. Gözlerime bir şey olmuştu. Her halde son darbenin tesiriyle gözlerim bozulmuştu. Ama motörün bir kaç metre arkasında bir kadın olduğuna yemin edebilirdim. Sersemliğime rağmen onun kadın olduğuna karar vermiştim, Zira çırılçıplaktı o. Hem de çıplak insanların kadın olup olmadığını anlamak da çok kolaydır. Bu çıplak kadın da motörün arkasına takılmıştı.Ayaklarında kayaklar vardı. Su kayağı yapıyordu ve gitgide bize yaklaşmaktaydı.

Hemen hemen bir metre ilerimizden geçtı o. Suyun üstünde kayarken bize tatlı tatlı gülümseyerek el salladı.Anlaşılan hayatından çok memnundu o.

Aynı serseri, "Aman!" dedi. "Aman! Kadın çırılçıplak. Bakın! Bakın!"

Ama ben onun sözlerini güç belâ duydum. Uzaklaşan Maria Carmen'in arkasından bakıyordum.

Motör tekrar adaya doğru döndü. Maria Carmen geri geliyordu.Her şey çabucak cereyan etti. Ben o ara düşünmeğe bile vakit bulamadım. Bütün goriller gözleri faltaşı gibi açılmış Maria'ya bakıyorlardı. Hatta sert sesli kabak bile kadına dalmıştı. Bir eliyle boynumu diğer eliyle de tabancasını tutuyordu o. Ama aklı başka taraftaydı. Boynumu tuttuğu için ona yumruk atmam pek kolay olmayacaktı. Onun için başka bir şey denemeğe karar verdim.

Bir adım atarak serseriye yaklaştım. Dizimi bükerek bacaklarının yukarısına doğru bir darbe indirdim. Bu bir fauldü tabii. Ama şu ara faul filân düşünmenin lüzûmu yoktu. Namussuz inliyerek iki büklüm oldu. O sırada tabanca tutan elini yakalayıp silâhı kafasına indirdim.

Kabak çökmesine rağmen beni bırakmamıştı. Bir metre kadar geride duran arkadaşla-

rı bağırarak döndüler ama ben bu arada kolumu kabağın beline doladım.Artık dans edecekmişiz gibi duruyorduk. Sağ elimde de 45'lik vardı. Parmağı tetiğe geçirerek üstüme gelen serserilere seslendim. "Durun! Yoksa...."

Ama sözlerimi bitiremedim.Zira elinde tabanca bekleyen serserilerden birinin aklı başına gelmişti.Çömelip tabancasını bana doğru çevirmişti.Serseri beni öldürmek için arkadaşı kabağı zımbalamaya razıydı.

Tetiğe üstüste üç defa asıldım. Kabak iyi nişan almama mani oluyordu ama kurşunlardan ikisi hedeflerini buldu.Çömelmiş serseri ilk kurşunun tesiriyle olduğu yerde topaç gibi döndü. İkinci kurşun da sırtına saplandı. Sanki görünmeyen bir el itiyormuş gibi serseri sürüklenip iki metre öteye düştü.

Arkadaşının halini gören diğerleri afallamışlardı. Biri elindeki 45'liği bana doğru çevirmişti ama nedense ateş etmiyordu. Veya kabağın yakın arkadaşıydı o.

-"Yeter!" diye gürledim. "Tabancanı at!" Bu arada silâhı ona doğru çevirmiştim tabii.Çaresiz 45'liği attı. Diğerleri ise şaşırmıştı. Ne yapacaklarına karar veremezmiş gibi duruyorlardı. Ben geriledim. Ayaklarım suya girdi. Halâ tabancayı tehditkâr bir tavırla sallıyordum. Su belime kadar gelene kadar yürüdüm. Sonra bağırdım. "Hepinizi temizliyeceğim. Koşun namussuzlar! Koşun." Son kelimeden sonra da tetiğe asılıp başlarının üstüne doğru ateş ettim. Serseriler dört bir tarafa kaçıştılar. Yalnız benden tarafa gelmemişlerdi.

Bu arada tabancadaki üç kurşunu daha harcamıştım. Sert sesli kabağı suya attım. Boş tabancayı da kaçan haydutların peşinden fırlattım.

Sonra yüzmeğe başladım.

Bir kaç saniye sonra da Maria geldi. Beyaz motör köpükler saçarak yanaştı.Gitgide ağırlaşarak durdu. Maria da benden biraz ötede sya girdi.

Nefes nefese, "Al Shell," dedi. Doğrusu bu çok acaip bir şeydi. Ama genç kadının uzattığı ipe tutundum. Motördeki adamın attığı skileri de ayağıma geçirdim. Motör birdenbire hareket etti. Daha kendimi toplayamadan bir deniz kaplumbağası gibi suyun üstünde gittiğimi gördüm.Maria da biraz ilerideydi. Fakat biraz sonra batmağa başladım.Artık bir balina gibi gidiyordum. Hattâ denizin dibini boylayacağımı da sandım. Bu iş çok zordu ama haydutların elinden kurtulmuştum. O sırada talihli bir adam olduğumu hükmettim. Zira Acapulco'da su kayağı yapıyordum.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Motöre çıktıktan sonra Maria'ya olanları anlatmaya çalıştım. Fakat ne dediğimin farkında bile değildim. Nihayet Maria'yı yakalıyarak uzun uzun öptüm. Fakat genç kadın motöre biner binmez elbisesini giymişti. Onun için kendisini pek ateşli öpemedim. Mamafih yine de nefis bir buseydi bu.

Koyu mavi ceket beyaz pantalon ve kaptan kasketi giymiş olan kırk yaşlarındaki adam nazik bir tavırla bizi görmemezlikten geldi. Sadece motörle meşguldü o. Biz de adamın arkasında kalan kanepeye oturduk.

-"Maria," dedim. "Bu iş nasıl oldu. Halâ rüya görüyor muşum gibi geliyor bana."

Genç kadın siyah gözlerini süzerek gülümsedi. Siyah saçları ıslanıp başına ve yüzüne yapışmıştı. Fakat bu haliyle her zamankinden daha da güzel gözüküyordu bana. "O adamların senden biraz sonra rıhtıma gelerek iki motör kiraladıklarını gördüm. Konuşmalarından onların gangster olduklarını anlamıştım. Hem ne yapacağımı şaşırmıştım. Nihayet ben de bir motör kiralamağa karar verdim."- Başıyla adamı işaret etti. "Aslında motörü kiralamadım. Bu Jim'in motörü. Jim, çok eski bir dostumdur." Neş'eli neş'eli güldü. "İşte hepsi bu kadar."

Şişmiş dudaklarıma aldırmıyarak ben de gülümsedim. "Fevkalâdeydin doğrusu. Serseriler

seni görünce ne yapacaklarını şaşırdılar. Bu arada da beni tamamiyle unuttular. Fakat nasıl oldu da böyle bir şey aklına geldi?"

Maria, bir kahkaha attı. "Daha rıhtımdan ayrılmadan evvel su kayaklarını düşündüm. Zira bu adamların adalara yaklaşacak bir motörden şüpheneceklerinden emindim. Halbuki su kayağı yapan birini gördükleri takdirde akıllarına bir şey gelmiyecekti.Önce elbisemle su kayağı yapmaya ka rar vermiştım.Bunun onları şaşırtacağını düşünüyordum, fakat o motörleri ve seni sahilde görünce fikrimi değiştirdim ve çıplak su kayağı yapmayı daha uygun buldum," Kıkır kıkır güldü. "Adamların bana bakacağını ve bu arada senin kaçabileceğini sanıyordum. Yani onların benimle ilgilenebileceklerini düşünmüştüm."

Doğrusu bu lâfa diyecek yoktu. Serseriler ilgilenmek bir tarafa genç kadını gözleriyle yemeğe kalkışmışlardı. Tekrar Maria'yı öptüm.

Maria, bir hayli neşeliydi. Fakat birdenbire ciddileşti. "Şey... Aradığını bulabildin mi?"

-"Bulmasına buldum ama alamadım."

Genç kadın başını salladı. "Anlıyorum."

Adadan uzaklaşmamıza rağmen başımı çevirip baktım. Motörler halâ sahildeydi. O kımıldanan benekler de serseriler olacaktı. Peşimizden gelmeyi düşünmemişlerdi. Her halde vesikaların benden daha mühim olduğuna kanaat getirmişlerdi. Bu arada Sert Sesli Kabağı da sudan çıkartmaları gerekmişti tabii.

Adaya bakarken birdenbire aklıma bir şey geldi.

Bunu Maria'ya anlattım. O da arkadaşına bazı şeyler söyledi ve geri dönüp adanın yolunu tuttuk.

Benim adaya gitmek için kiraladığım motör serserilerindekinden daha hızlıydı sanırım. Hele

Jim'in motörü çok sür'atliydi. Onun için peşimize takıldıkları takdirde serserileri çabucak atlatacağımıza kaniydim.Hem biz büyük adaya da gitmiyorduk. Onun açığındaki küçük adaya çıkacaktık. Serserilerin beni görmelerini istiyordum.Bu arada bizi gözetlemek için adamların dürbünden istifade edeceğini ummaktaydım.

Büyük adayı gözetliyerek küçüğüne yanaştık. Fakat bu arada motörlere binen olmadı. Bizim motör durur durmaz ben atlayıp koşmağa başladım. Martılar hemen havalandılar. Denizde banyo yapıp temizlendikten sonra bu pis yere gelmek tatsızdı doğrusu. Küçük ada da diğerleri gibi pislik içindeydi. Ama şimdi böyle şeyleri düşünmenin sırası değildi. Epey yürüdükten sonra ağaçların arkasında gizlenip durdum. Bir kaç dal kırıp bunları gömleğime sardım. Bu arada yerden de biraz toprak alıp pantalon ceplerime doldurdum ve motöre doğru koşmağa başladım. Gömleğime sarmış olduğum küçük dal parçaları elimdeydi. Sanki çok kıymetli bir şeymiş gibi itinayla taşıyordum bu küçük bohçayı. Aslında bu mühim bir numara değildi ama serseri dürbünüyle baktığı takdirde benden şüphelenebilirdi.Onlar bir paket veya çanta arıyorlardı fakat bunun hangi adada olduğunu bilmiyorlardı. Bir sürü adam büyük adayı baştan aşağıya kazdıkları takdirde siyah çantayı bulabilirlerdi. Fakat ben serserilerin alâkasını çekmek ve onları adadan uzaklaştırmak istiyordum.

Motöre atladık ve oradan uzaklaştık.

Maria ve ben boş sahile çıktığımız zaman güneş batmak üzereydi. Motörle dönerken Jim'le ahbaplığı ilerletmiştik. Maria, adamın da vaktiyle kendisi gibi akrobat olduğunu ve gece kulüplerinde bir ara beraber çalıştıklarını söylemişti. Adamla vedalaştıktan sonra kumluktan geçerek yola çıktık.

Maria, "Nereye gideceğiz, Shell?" diye sordu.

Yüzüne baktım. "Sen artık biraz da kendini düşünsen."

Sualini tekrarladı. "Nereye gideceğiz?"

Maria, ne olursa olsun yanımdan ayrılmak niyetinde değildi. "Pek alâ, yavrum. Sen bilirsin. Artık israr edecek değilim. En iyisi biz yine o pis otele gidelim."

Otele gidene kadar bir şey olmadı. Maria, arabasını Jim'in rıhtımında bırakmıştı. Onun için bir taksiye atlıyarak Del Mar'ın üç blok gerisinde indik. Ondan sonra da yürüdük. Ben o arada bir kaç dükkâna uğrayarak aradıklarımı buldum. Fakat para verip bunları almadım. Çalmayı tercih ettim. Zira dükkâncının ileride 'Bunları üstü başı pis iri yarı bir adam aldı,' demesini ve böylece beni tarif etmesini istemiyordum. Bu arada Maria'nın da böyle şeyler satın aldığımı duyması işime gelmezdi. Onun için dediğim gibi istediğim şeyleri çaldım.

Bir de siyah çantaya ihtiyaç vardı. Hem bunu temin etmek pek de kolay olmadı. Nihayet bir eskicide böyle bir çanta gördüm. Maria, miskin miskin oturan dükkân sahibini lâfa tutarken ben de çantayı çaldım.

Üçüncü dükkândan da kırmızı bal mumu çaldım. Sonra bir gazete satın alıp çaldıklarımın hepsini içine sardım.

Otele döndüğümüz zaman her şey yanımdaydı. Anahtarı alıp Maria'yla 10 numaralı odaya gittik. Ben halâ otelin kokusuna alışmamıştım. Acı acı bunu düşünürken anahtarı kilide soktum ve kapıyı açar açmaz da bunu unutarak başka şeylere daldım.

Karşımdaki iri yarı adamın elinde kocaman bir tabanca vardı. Üstelik namluyu karnıma doğru

tutmuştu. Hem eli bile titremiyordu. Çok sakin bir tipti anlaşılan. Dikkatle yüzüne baktım. Benim yaşlarımda bir adamdı. Yakışıklı da sayılırdı. Yalnız elindeki tabancayı sevmemiştim.

Ayağımla kapıyı iterek kapattım.

-"John B.Smith sen misin?" dedi.

-"Evet. Seçimi kim kazandı?"

-"Castello."

-"Hay Allah!" diye bağırdım. "Neredeyse yüreğime indirecektin. Senin odaya gireceğini tahmin etmemiştim."

Gülerek tabancayı cebine soktu. "İşte istediklerin burada." Başıyla iskemlenin üstünde duran yeni evrak çantasını işaret etti. Sonra yanıma yaklaştı. "Beni odaya sokması için otel kâtibine para verdim." Maria'yı süzerek ilâve etti. "Yalnız bir kadınla karşılaşacağımı sanmıyordum."

-"Tahmin ettiğin gibi değil dostum." dedim. "İşi izah edecek olsam bile inanmazsın. Buna inanmana imkân yok. Bu iş için bol para aldım."

Elimi sıkarak odadan çıktı. Fakat genç adam ayrılmadan evvel kendisiyle bir anlaşma yapıp tabancasını aldım. Evrak çantasını başından attığı için tabancaya ihtiyacı kalmamıştı. Halbuki bana bir silâh lâzımdı. Neyse itiraz etmedi o. Joe, bana yardım etmesini söylemişti ona

Adam gidince, Maria, "Ne istiyordu o senden?" diye sordu.

-"Şimdi anlatacağım, yavrum. Senden artık hiç bir şeyi saklayacak değilim."

Adamın getirmiş olduğu çantayı açıp içindekileri yatağın üstüne döktüm. Doğrusu Joe, bütün istediklerimi yollamıştı. Her şey mevcuttu. Üstelik vesikaların hiç biri de sahteymiş gibi durmuyordu. Lila'ya ait malûmat, Joe'nun Komünist partisinde çalışmış olduğuna dair vesikalar da elime geçmişti. Bilhassa bu komünist partisiyle

ilgili vesikayı yollaması için Joe'ye israr etmiştim. Hattâ ses bandı bile vardı. Yalnız Lila ve Komünist partisiyle ilgili vesikalar hariç her şey sahteydi. Yani kimse bu vesikalarla Joe'ya şantaj yapamazdı.Joe, bana Komünist olmadığını söylemişti ama ben bunun doğru olmadığını da biliyordum. Yalnız elimdeki vesika Joe'nun seneler evvel partiye yazılmış olduğunu belirtiyordu. İşin iç yüzünü bilmeyen Joe'nun hakikaten akıllanıp yıllar önce partiden ayrılmış olduğuna inanabilirdi.

-"Maria, yavrum bütün kıyamet bu vesikaların yüzünden koptu.Herkes bu kâğıtların peşinde."

O şantaj dosyası meselesini biliyordu tabii. Fakat bu duruma bir manâ verememişti. İlâve ettim. "Kimse bunların sahte olduğunu bilmiyor tabii. Shell Scott bunları Torelli'ye yutturmak için elinden geleni yapacak. Bak, beni seyret."

Vesikaları ve ses bandını çaldığım siyah çantaya doldurdum. Çantayı kapatıp cebimden çıkardığım Martı adasının toprağını bunun üstüne sürdüm. Çantayı topraktan çıktığını sanmaları lâzımdı. Sonra bir kibrit yakıp bal mumunu erittim. Çantanın kilidinin üstüne sürdüm bunu. Kırmızı bal mumunun üstüne de Eve'in markalı yüzüğünü bastım. Allahtan serseriler üstümü arayıp bu yüzüğü almamışlardı.

Her iş bitince geriye çekilip baktım. Karşımda biraz topraklanmış siyah bir çanta vardı. Kilit yerindeki kırmızı balmumunun üstündeki 'E' harfi de dikkati çekiyordu.

Mumun iyice soğumasını bekledikten sonra çantayı alıp baş aşağıya çevirdim. Kırmızı bal mumu yerinde duruyordu.

Yüzüğü temizleyip cebime attım. Sonra yeni almış olduğum tabancaya baktım. İçinde beş kurşun vardı. Artık hazır sayılırdım.

Maria, "Bu işten bir şey anlıyamadım.

Shell." diye mırıldandı.

Genç kadına gülümsedim. Aslında tebessüm edecek halim yoktu ama boşu boşuna onu telâşlandırmak istemiyordum. "Talihimiz yardım ederse bu çanta iki saat evvel adadan aldığım şeylerin yerini tutacak."

-"Fakat sen adadan bir kaç dal parçası aldın."

-"Doğru yavrum. Fakat Torelli'nin adamları beni gözetleseler, sadece elimde beyaz gömleğe sarılı bir şey görmüşlerdir. Ama gömleğin içinde ne olduğunu bilmiyorlardı tabii. Ben adadan bu çantayı almış olabilirim. Daha doğrusu ben adadan bu çantayı aldım."

O vakit durumu anladı . Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Heyecanla başını salladı. Ama ben de heyecanlanacak ne de başımı sallıyabilecek haldeydim. Belki de serseriler benim küçük adadan motöre atlarken vesikaları da kaçırdığıma kanaat getirmişlerdi. O takdirde de orada daha fazla oyalanmayıp geri dönmüş olacaklardı. Bu hesaba göre Torelli'nin yapacağı bir tek şey vardı. Adamlarına beni yakalamaları için emir verecekti. Acapulcoda toplanmış olan gangsterlerin hepsi beni aramaya başlıyacaklardı. Belki de beni aramaya başlamışlardı bile. Şu anda ben Torelli için herkesden önemliydim.

Bitkin haldeydim. Kafamı işletip başka bir çare bulmama da imkân yoktu. Zaten başka bir yol olabileceğine de inanmıyordum. Aksi takdirde hakiki vesikaları unutmam icap edecekti. Veya bu vesikaları almaya çalışırken öldürülecektim. Hoş o vesikaları almadan Acapulco'dan uzaklaşmaya kalkmak bile manasızlık olurdu. Zira benim vesikaları aldığıma inanan Torelli nerede olursam olayım beni temizletecekti. Yâni sözün kısası Gangsterler Sendikasıyla Maffia'nın elinden kurtul-

mam imkânsızdı. Dünyanın neresine kaçsam beni yakalarlardı.Onlardan kurtulmak için bir füzeye atlayıp başka bir gezene kaçmalıydım. Torelli'nin elinden kurtulabilmek için de bu oyunu düşünmüştüm zaten.

Onun için kısa bir müddet sonra Torelli, istediği vesikaların bu adada olduğunu anlıyacaktı. Zaten Torelli, Avcı'nın elindeki vesikaların hakiki mahiyetini pek bilmiyordu.Yanımdaki siyah çantadaki sahte vesikalara benzeyen bir şeyler bekliyordu. Zira kendisi hakiki vesikaları görmemişti.Zaten şimdiye kadar bu vesikaları Jo, Avcı ve Eve görmüştü. Eve'le Avcı öldürülmüştü. Joe de vesikaları geri almaktan başka bir şey istemiyordu zaten. Torelli'yle buluşup elimdeki vesikaların sahte olduğunu söyliyecek değildi ya. Bilâkis o, bu sahte vesikaları hakikilerinin yerine koyacağımı ümid etmekteydi. Sonra bu arada Archie'nin kafasında bir şüphe belirmesini temin etmiş ve Avcı'nın elindeki vesikaların sahte olabileceğini ileriye sürmüştüm. Avcı, Torelli'yi de dolandırmağa kalkabilirdi. Archie'nin dayanamıyarak bu işi bir kaç arkadaşına açmış olduğunu ümid etmekteydim.

Yalnız vesikaları hemencecik Torelli'ye vermem doğru olmıyacaktı. Zira o takdirde benden şüphelenebilirdi. Torelli'nin adamlarının bu vesikaları benden alabilmek için biraz uğraşmalarını istiyordum. O vakit vesikaların tarafımdan değiştirilmemiş olduğuna kanaat getirebilirlerdi. Yani ben Eve'in gömdüğü çantayı çıkarmış ve vesikalara bakmağa vakit bulamadan bunu elimden kaçırmış olacaktım. O zaman vesikaların sahte olduğu ortaya çıkınca benden değil Avcı'dan şüphe edeceklerdi. Belki de Avcı'nın dolandırıcı olması yüzünden bu oyun aklıma gelmişti.

Birinin parasını sızdırmak isteyen dolan-

dırıcı hemen harekete geçmez. Tıpkı bir piyes yazarı gibi oturup bir mevzuu düşünür ve bunu işler.

Meselâ Borsa Oyununu ele alalım. Dolandırıcı önce sızdıracağı avı bulup bir müddet gezdirir ve bu arada hisse senetlerinin çok kâr getirdiğinden bahseder. Sonra onu bir borsa komisyoncusunun bürosuna götürür. Burada bir sürü adam hisse senedi alıp satmaktadırlar ve veznedar da herkese binlerce dolar ödemektedir.Yani burası tam manâsıyla bir borsa komisyon bürosudur. Av, bu arada borsa komisyoncusunun dolandırıcının ortağı olduğunu sezmez bile. Hisse senedi almaya gelmiş kılıkları kıyafetleri düzgün adamlardan da şüphelenmez. Halbuki bunlar aslında dolandırıcının figüranlarıdır. Av, orada elli bin, yüz bin dolar verip kıymetsiz hisse senetleri alır. Bir müddet sonra da senetlerin on para etmediğini anlar.Fakat yine dolandırıldığının farkına varmaz.Zira senetlerin borsada düşmüş olduğuna kanaat getirir. Böylece usta dolandırıcıların eline düşüp de dolandırıldıklarını anlayanlar pek azdır. Bu arada borsa komisyoncusu ve arkadaşları da ortadan kaybolurlar tabii. Bir dolandırıcının para sızdırması için plânını iyi yapması ve bir de parası bol olan saf ve tamahkâr birini bulması gerekir.

İşte ben de böyle bir oyun düşünmüştüm. Dolandırıcı bir bakıma bendim.Torelli de 'Av' dı. Ben para istemiyordum. Bütün arzum bu işten sağ salim çıkmaktı. Torelli, tamahkâr ve saf av olacaktı. Onun pek saf olduğunu sanmıyordum ama tamahkârlığından şüphem yoktu. Talihim yaver gittiği takdirde vesikalar onun eline geçecek ve Torelli bunların sahte olduğunu öğrenince de Avcı'nın kendisini kandırmaya kalkmış olduğunu sanacaktı. Böylece hakiki vesikaları aramak ak-

lından bile geçmiyecekti.

Bu pis otel odasında oynanacaktı oyun. Siyah çantayı da yem olarak kullanacaktım. Ama biraz daha hazırlık yapmam lâzımdı. Torelli'ye esaslı bir numara yapmam ve hattâ işe bir de cinayet katmam gerekiyordu. Bu arada bir de cinayet işlenir se Torelli belki bana daha çabuk inanırdı. Torelli'yi kandırmam için ölmeğe razı olacak bir aktöre ihtiyaç vardı bu oyunda. Bu rolü kime vereceğimi biraz düşünmüş ve nihayet Abel Samuels'i yani Şakacı'yı seçmiştim.

Şakacı bu role çok uygundu. Serseri benim tabancamı almıştı. Bir kaç defa kafama vurduktan sonra da Madison'la beraber beni denize atmışlardı. Zaten onun yüzünden Vincente Torelli'yle karşılaşmıştım. Eve Wilson'un evinden çıktıktan sonra da bu serseri üstüme saldırmıştı. Bu arada Şakacı, Torelli'yi arayıp peşimden adaya altı serseri göndertmişti. Yani Şakacı'yı seçmem için bir sürü sebep vardı. Hem onun gibi bir kiralık katilin ölümü beni hiç üzmezdi.

Sonra Şakacı'nın herkese takılıp şaka yapmak gibi bir huyu da vardı. Onun için kendisi bu role çok uygundu. Yalnız bu sefer şakayı ben ona yapacaktım.Memnun kalıp kalmıyacağını bilmiyordum tabii.

Evet, kararımı vermiştim. Kendime yardımcı olarak Şakacı'yı seçmiştim. Şimdi yapılacak iş serseriyi bulup ikna etmekti. Onu nasıl ikna edeceğimi biliyorum. Bu arada Şakacı'nın itiraza kalkışması da mümkündü tabii.

Yatağın üstünde oturan genç kadına baktım. "Maria, yaptıkların için sana müteşekkirim. Bu borcumu hiç bir surette ödememe imkân olmadığını da biliyorum. Yalnız sen artık buradan uzaklaşsan fena olmaz. Zira bir saat sonra burada kanlı bir hadise cerayan edeceğinden eminim."

İtiraz edecek oldu. "Fakat, Shell ..."

-"Yavrum," dedim. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Bu ara ortalıkta dolaşman tehlikeli olur. Onun için sen hemen git ve bir yere saklan. Seninle daha sonra buluşuruz."

Münakâşanın lüzûmsuz olduğunu anlamıştı. Kaşlarını çatarak yanında duran siyah çantaya baktı. "Ne yapmak istediğini sezer gibi oldum, Shell. Fakat o kırmızı bal mumuna filân ne lüzûm vardı? Ne ifade ediyor bu?"

-"İşin en mühim noktası bu, Maria. Zira Torelli, çantayı eline geçirince kırmızı balmumuna bakarak bunun hiç açılmamış olduğunu düşünecektir. Eve'in çantayı mühürlediğine inanacaktır."

-"Peki o yüzüğe ne lüzûm vardı. O 'E' harfi neye delâlet ediyor."

-"İşin hoş tarafı da o yavrum. Torelli, Eve'in bu çantayı kapatarak üstüne mühür bastığını sancak. Yani kadının çantayı gömmeden evvel tedbirli davrandığını ve daha sonra bunu çıkardığı zaman kinsenin ilişip ilişmediğini kontrol etmek için bunu yaptığını zannedecek. Sonra da çantayı topraktan benim çıkarmış olduğuma kanaat getirecek. Mührün bozulmamış olduğunu görünce de benim vesikalara el sürmediğimi anlıyacak. Nasıl beğendin mi?"

Maria, cevap vermedi.

Devam ettim. "Beni dinle. Eve'i o serseriler öldürdüler. Tabii kadının cesedini o evde bırakmak istemiyeceklerdir. Hava kararır kararmaz...." Pencereden dışarıya baktım. Hava kararmıştı. "Yâni bu sıralarda cesedi alıp bir yere gömecekler. Önce kadının hüviyetinin tespit edilmemesi için üstünde böyle yüzük filân gibi şeyler bırakmıyacaklar. İşte Eve'in parmağından yüzüğü çıkarıp Torelli'ye götürecekler. Adam da mührü basanın Eve olduğunu anlayacak. Aman Al-

lahım." Birdenbire aklım başıma geldi.

-"Ne var, Shell."

Cevap vermedim. Bir de kendimi akıllı sanıyordum. Her şeyi hesaplamıştım. Halbuki Allahın belâsı yüzük halâ cebimdeydi.

Plânımı yaparken bu yüzüğe bel bağlamıştım. Zira Torelli, kadının yüzüğünü alıp mühürle karşılaştırınca çantanın açılmamış olduğuna kanaat getirecekti. İçimi çektim. Kalkıp El Encantado'ya gitmek ve Eve'in soğumuş parmağına bu yüzüğü takmak mecburiyetindeydim. Fakat belki de serseriler Eve'in cesedini alıp götürmüşlerdi bile. Ama başka çare yoktu. Altı numaralı eve gidecektim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Altı numarlı evin on beş metre kadar gerisindeki mazıların arkasına çömelmiş bekliyordum. Acaba Eve'in cesedi halâ içeride miydi? Yoksa bunu götürmüşler miydi? Eğer daha serseriler cesedi almamışlarsa bir kaç dakika sonra geleceklerdi.

Maria'yı kolundan tuttuğum gibi odadan çıkarmıştım. Onu bir taksiye bindirdikten sonra da kapısı kilitli olmayan bir Chevrolet görmüştüm. Kontak tellerini bağlayınca da araba hareket etmişti. Yani böylece arabayı ödünç almıştım. Taksiyle dolaşmak işime gelmiyordu. Hem Şakacıyı yakaladığım takdirde böyle bir arabaya ihtiyacım olacaktı. Arabayı biraz geriye park etmiştim. Hem arabadan inerek buraya kadar gelmek güç de olmamıştı. Serseriler henüz ortalıkta yoktu. On beş metre daha gidecektim ve artık daha fazla beklememe imkân yoktu.

İçimden bir ses acele etmemi söylüyordu. Ama nedense ayaklarım bu emre itaat etmek istemiyordu.

Belki de şimdi bir sürü serseri büyük adayı kazıyordu. Hatta küçük adayı da kazabilirlerdi. Torelli, onlara altı adayı da aramaları için emir vermiş olabilirdi. Bu arada hakiki çantayı da bulabilirlerdi. Bu iş, o veya bu şekilde çok yakında hallolacaktı.

Ağır ağır eve doğru süzüldüm. Üç dört dakika beklemiş ve evde kimse olup olmadığını

anlamağa çalışmıştım. Eve'in cesedini götürecek serseriler içeride olsalardı, şimdiye kadar dışarıya çıkarlardı. Buna rağmen içeriye girmek istemiyordum.

Usulca merdivenleri çıkıp ön kapıya gittim. Kapı hafifçe gıcırdıyarak açıldı. Ondan sonra da o feci kokuyu duydum. Bu yanık et kokusu midemi bulandırmağa başlamıştı. Ama kendimi zorlayarak yatak odasına girdim. İçerisi karanlıktı ama ben yatağın ayak ucuna kadar gelmiştim sanırım. Neredeyse kokudan bayılacaktım. Yalnız karanlıkta hiç bir şeyi göremiyordum. Yalnız ağır kokudan Eve'in halâ yatakta olduğuna kaniydim. Ağır ağır ilerliyerek yatağın yanında durdum ve elimi uzattım. Parmaklarım kadının soğuk vücûduna değdi. Gayri ihtiyari elimi çektim.

Sonra kendimi zorlayarak yine ona dokundum. Elimi omuzundan aşağıya kaydırarak elini tuttum. Halâ kolları karyolaya bağlıydı. Cebimden yüzüğü çıkararak küçük parmağına taktım.

Usulca karyoladan ayrıldığım sırada sesleri duydum. Birdenbire donup kaldım. Bir erkek bir şeyler söylüyordu. Buna başka biri mukabele etti. Seslerin sokak kapısı tarafından geldiğini anlamıştım. Demek Torelli'nin adamları Eve'in cesedini almağa gelmişti. Ben onlardan ancak bir iki dakika evvel harekete geçmiştim anlaşılan. Bu arada araba sesini duymamıştım. Işık da görmemiştim. Her halde arabanın farlarını yakmamışlardı. Ama eve girmişlerdi bile. Bir adamın küfrettiğini duydum ve ayak sesleri aksetti.

Bu vaziyette yapılacak tek bir şey vardı. Yere yatıp sürünerek yatağın altına girdim. Bacaklarımı da geriye çektiğim sırada biri, "Dış kapıyı kapadın mı?" diye mırıldandı.

-"Evet. Işığı yak. Bu pis koku beni mahvetti."

Işığı yaktıkları zaman karyolanın altı da hafifçe aydınlandı. Biri, "Ne pis iş bu," diye homurdandı.

Karyolaya yaklaşmışlardı.Nefesimi tuttum. Yüzümden otuz santim kadar ileride iki çift ayak gördüm. Demek odaya iki kişi girmişti. Belki dışarıda başkaları da vardı.

-"Bıçağı bana ver! Şu işi çabucak bitirelim."

Somya gıcırdadı ve ben derin bir nefes aldım. Yine nefesimi tuttum. Sesimi, soluğumu duymamalıydılar. Somya biraz daha gıcırdadı ve adamlardan biri, "Yardım et de cesedi şuna saralım," dedi. Sonra pis pis küfretti. Aradan bir kaç saniye geçmişti. Birinin söylenerek cesedi yataktan kaldırdığını hissettim. Ayak sesleri uzaklaştı. Adam cesedi alıp odadan çıkmıştı. Arkadaşı da onu takip etmişti.

Beş dakika kadar bekledim. Nihayet bir arabananın hareket ettiğini duyunca yatağın altından çıkarak oradan uzaklaştım.

Chevrolet'ye atlıyarak Caleta Otelinin önüne kadar gittim. Gloria bana Şakacı'nın orada kaldığını söylemişti. Fakat serserinin hangi odada olduğunu bilmiyordum. Hem o saatte bakalım otelde miydi?

Ben böyle beklerken yanımdan Meksikalı bir çocuk geçti. Kendisine seslenip çağırdım ve eline bir peso sıkıştırıp oteldeki garsonlardan birinin bana bir viski getirmesini söyledim. Beş dakika sonra bir garson elinde viskiyle geldi. Ona yüz peso verdim.Bu on bir dolardan daha fazla tutuyordu. Garson şaşırmıştı tabii. Dediğimi yaptığı takdirde kendisine yüz peso daha vereceğimi söyledim. Koşarcasına uzaklaştı. Garson, gidip Şakacı Abel Samuels'in kapısını vuracak ve bir şişe viskiyi serseriye vererek bunu bir kadın hayra-

nının gönderdiğini söyliyecekti. Garson, Şakacı razı olduğu takdirde de kadının bir kaç dakika sonra gelip kapıyı vuracağını da ilâve edecekti.

Garson heyecanla geri dönerek Şakacı'nın çok sevindiğini ve kadının karşısına güzel çıkmak için dişlerini ovmaya başladığını söyledi. Ona yüz peso daha verdim. Adam, bana Şakacı'nın oturduğu yeri gösterdi. Serseri iki katlı küçük evlerden birinde kalıyordu. Onun büyük binada kalmaması beni çok memnun etmişti. Şakacı'nın odası üst kattaydı.

Geri dönüp Chevrolet'e atladım ve bunu tam o evin önünde park ettim. Sonra üst kata çıkarak köşedeki odanın kapısına gittim.

Cebimden ağır roververi çıkararak hafifçe kapıya vurdum. Yüz yirmi kilo ağırlığındaki Şakacı kadın hayranını karşılamak için kapıya koşunca bina sallandı sanki. Serseri kapıyı ardına kadar açarak tebessüm etti. Bu arada bademciklerini bile gördüm. Tabancanın namlusunu alnının ortasına dayayarak ittim.

Bir an elimdeki tabancaya rağmen bana saldıracağını sandım. Zira fena halde hiddetlenmişti o., Sert bir sesle "Uslu dur, Şakacı! " dedim. "Yoksa beynini şuracıkta akıtırım."

Çaresiz geriledi. Ben de içeriye girip ayağımla kapıyı kapattım. Karşısında durup emrettim. "Arkanı dön!"

Kaşlarını çattı. "Ne....."

-"Arkanı dön!"

O ağır ağır döndü ama ben sür'atle hareket ettim. Tabancayı namlusundan tutarak havaya kaldırdım. Göz ucuyla hareketimi görmüş olacak ki bağırarak bana dönmeğe kalktı. Ama o anda tabancayı kafasına indirdim. Serseri sendeleyerek yere düştü. Fakat o bir darbeyle bayılacak cinsten değildi. Bacaklarımı yakalıyarak sıkmağa

başladı. Bu sefer daha dikkatli davranarak kafasının tam arkasına vurdum. Yere serilip hareketsiz kaldı.

Gidip kapıyı kilitledim ve yalnız olduğumuza kanaat getirmek için odaya bir göz attım. Banyoya baktım. Şakacı, bir kadın beklediği için yalnızdı tabii. Şakacı'nın 45'liği konsolun üst çekmecesinde duruyordu.Onun yanında da benim 38'lik vardı. İki tabancayı da alıp Şakacı'nın yanına gittim. Üç tabancayla ben silâh deposuna benzemiştim. Şakacı kımıldanmağa başlamıştı bile. Başını kaldırarak bana baktı ama henüz yerden kalkacak halde değildi.

-"Nasılsın, Şakacı?" diye güldüm. "Ne eğlenceli bir oyun değil mi?"

-"Ne...." Başını salladı. Sonra hafifçe doğruldu. "Ne var? Ne oluyor?"

-"Olanları yakında anlıyacaksın."

Yanında durdum. Tabancayı da bırakmamıştım. Lüzûmu olduğu takdirde kafasına vuracaktım.

-"Neden bana vurdun?"

-"El Penasco'da olanları hatırlıyorsun değil mi?" diye sordum. "Biri kafama bir kadın attıydı da ben yere düşmüştüm hani. O arada sen de kafama vurmuştun... İşte ben de onun için yaptım bunu. Yani kısasa kısas. Sonra yarı baygın yatarken gelip kafamı yere vurduğunu da unutmadım."

Elimi kaldırıp tabancanın kabzasını kafasına indirdim. Kımıldamaktan vaz geçti. Tavandaki vantilâtörü işlettim ve sürahiyi alıp suyu kafasına boca ettim. Bu sefer bayılmamıştı. Onun için kendine gelmesi biraz daha uzun sürdü.Yalnız sersemlemişti. Bu gidişle sersemliği kolay kolay geçmeyecekti.

-"Buraya bak, Şakacı," dedim. "Bu akşam

seninle biraz dolaşacağız. Birlikte bazı işleri halledeceğiz. Sen benim ortağımsın..."

Doğrulmuş oturuyordu. Biraz geriliyerek koltuğa yaslandı.Kocaman elini başının arkasına atarak yüzünü buruşturdu. Elini çekince bunun kanlanmış olduğunu gördüm. Serseri, hayretle eline baktıktan sonra kaşlarını çatarak pis pis beni süzdü. "Seni Allahın belâsı....". Ağza alınmayacak küfürleri sıralayıverdi.

Ben küfürden hoşlanmam.Onun için tekrar kafasına vurmam icap etti. Fakat koltuğa dayanmış olduğu için arkasından dolaşıp eğilmem gerekdi. Buna rağmen başardım bu işi.

Geri kalanları uzun uzun anlatmama lüzûm yok. Fakat biraz uğraştıktan sonra Şakacıyı yola getirdim. Şakacı, eski dostu Shell'i takip etmeğe hazırdı artık. Evet, onu yola getirmek için insafsızca davranmıştım. Fakat hayatımı kurtarmak için yapmıştım bunu. Binadan çıkıp Chervolet'e gittik. Şakacı'yı arabaya bindirdikten sonra kafasına şiddetli bir darbe daha indirdim. Arabayı sürüp Del Mar otelinin arkasındaki avluya girdim. Şakacı'yı Chevrolet'den indirip odamın penceresinden içeriye soktum. Aslında bu hiç de basit bir şey değildi. Üç çuval çimentoyu yüklenip bir pencereden içeriye sokmağa çalışırsanız ne demek istediğimi anlarsınız. Hatta bir ara onu pencereye yaslayıp arabayla arkasından itmeği bile düşündüm. Ama neyse biraz uğraştıktan sonra gorili içeriye attım. Sonra Chevrolet'i Calle Dominquille civarına sürüp orada bıraktım. Yürüye yürüye geri döndüm.

Ben de odaya arka pencereden girdim. Artık bu işte usta olmağa başlamıştım. Pencereyi kapatıp perdeyi çektikten sonra Şakacı'ya bir göz attım . Bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyordu halâ.

Biraz istirahat ettiği takdirde bir şeyi kalmıyacaktı. Ama istirahat edecek kadar ömrü olup olmayacağını bilmiyordum. Yaşama ihtimali pek zayıftı. Ama bu hususta karar verecek olan ben değildim. Buna karar verecek olan Vincente Torelli'ydi. Şakacı'nın telefonundan sonra Torelli'nin ne yapacağı belli olacaktı.

Hem Şakacı'nın Torelli'ye telefon etme zamanı da gelmişti. Evet, patronunu arayıp kendisinin ve siyah çantanın nerede olduğunu anlatması lâzımdı. Bu işi yaptırmak için Şakacı'ya bir kaç defa vurmam icap edecekti. Ona neler söylemesi gerektiğini de öğretmem lâzımdı. Fakat Şakacı'nın dediklerimi yapacağından emindim.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Bir bakıma iş biraz karışıktı ama her şeyi tertiplemiştim. Perde açılmak üzereydi. Neredeyse oyun başlıyacaktı. Mamafih ben halâ Şakacı'ya rolünü ezberletmeğe çalışıyordum.

Bu arada Şakacı bana bütün istediklerimi anlatmıştı. El Encantado'da beni denize attıktan sonra neler yaptığını ve daha sonra olanları birer birer izah etmişti. Yani hatâ yapmama pek imkân yoktu. Eve'in önündeki kavgadan sonra Şakacı, Torelli'ye telefon etmişti. Torelli'de ona dikkatli olmasını ve Las Americas'daki dairemi aradıktan sonra bulunabileceğim her yere bakmasını söylemişti. Bu arada diğer gangsterler de ikaz edilmişti tabii.

Şakacı, kâğıtların bende olabileceğini de duymuştu. Bu hesabe göre dürbünlü budala benim küçük adaya çıkışımı görmüş ve hareketlerimi kontrol etmişti. Elimde gömleğime sarılı dallarla motöre koştuğumu da görmüştü tabii.

Ama Şakacı, Torelli'ye telefon edene kadar durumdan emin olamıyacaktım. Belki de Torelli, adamlarına inanmamış ve adayı araştırmaları için emir vermişti. Torelli, adayı aratıyorsa yakında siyah çanta eline geçecekti. O zaman da bütün uğraşmalarım ve Torelli'yi kandırmak için yaptığım plân boşa gidecekti.

Neyse Şakacı'yı alıp telefona götürdüm. Yine pencereden çıktık. Zira otelde onunla görünmem doğru olmazdı. Şakacı, rolünü ezberlemişti.

Hem itiraz edemiyecek kadar da sersemdi.Böylece oyun başladı. Serseri ne yaptığının bile farkında değildi. Las Americas'ın numarasını cevirip Villa Del Mar'ı istedim ve ahizeyi Şakacı'nın eline tutuşturdum.

Şakacı, Torelli'yle konuşmağa başladı.Anlattığı hikâye son derece basitti. Yanımda güzel bir kadınla beyaz bir motörden inerek sahile çıktığımı görmüştü. Elimdeki siyah çantayı da fark edince durumu anlamış ve benim vesikaları alıp adadan döndüğümü sezmişti. Hemen orada üstüme çullanarak beni kıyasıya dövmüş ve elimdeki siyah çantayı da almıştı. Şimdi Şakacı şehirdeydi ve o vesikaları bir milyon dolar gibi ucuz bir fiata Torelli'ye satmağa hazırdı. Torelli'de cevaben düşüneceğini söyledi. Şakacı, nerede olduğundan bahsetmemişti tabii. Sadece bir saat sonra Torelli'yi tekrar arayacağını ve bin tane dolarlık banknot hazır olduğu takdirde vesikaları teslim edeceğini bildirmişti.

Evet, hikâye bu kadar basitti. Ondan sonra da ben Şakacı'ya kötü bir oyun oynadım. Serseri'yi pencereden içeriye soktuktan sonra gidip otelin antresinden Las Americas'a telefon ettim. Torelli'yi bulup Şakacı'nın anlattıklarını tekrarladım ve hiddetli bir sesle serserinin beni tartaklamasına rağmen bayılmadığımı ve usulca onun peşine takıldığımı da söyledim. Şakacı'nın kaldığı otelin adını, oda numarasını ve semti bildirdim. Bu arada bir takım numaralar daha yaptım tabii. Asıl patronun kim olduğunu Şakacı'dan ancak o akşam üzeri öğrendiğimi ve meşhur Vincente Torelli'den çok çekindiğimi anlattım. Ben bu işe biraz para kazanmak niyetiyle girmiştim. Fakat Torelli'ye kafa tutmak benim haddim değildi. Onun için vesikalardan vaz geçmiştim. Şakacı'nın adresini vermem de iyi niyetimi gösterirdi zaten.

Ben vesikaların yerini haber vermiştim. Onun için her halde Torelli de beni affederdi. Yani vesikalara karşılık hayatımı bağışlamasını istedim. İşte buna benzer bir sürü laf daha ettim. Torelli, yalan söylemediğim takdirde korkmam için sebep olmıyacağını ileriye sürdü. Doğrusu ona inanmak isterdim.

Telefonu kapattıktan sonra odaya dönüp son hazırlıkları yaptım. Siyah çantayı yatağın ortasına koydum. Kapıdan giren biri önce bu çantayı görecekti. Sonra iskemleyi alıp pencerenin önüne yerleştirdim. İskemlenin arkalığı pencerenin önündeydi. Koyu renkli storu açmama rağmen kalın perdeye ilişmedim. Perde kapalı duracaktı. Pencereden avluya çıkıp içeriye baktım. Perde kalın olduğu için iskemle hayal meyal seçilebiliyordu. Tekrar odaya döndüm ve pencereyi kapattım. Ama storu indirmedim. Kalın perde işimi görebilirdi.

Odaya bir göz attım. Gömme dolap kapının sağında kalıyordu. Yani kapı dolaba doğru açılıyordu. Gidip dolap kapısını açtım. Neyse gıcırdamıyordu bu. Zira dolaba girip kapısını çektiğim zaman bunun gıcırdaması tehlikeli olurdu.

Sakacı yerde oturuyordu. Tekrar kafasına vurmak zorunda kalmıştım onun. Kafası biraz kanamıştı. "İskemleye otur, Şakacı!" dedim.

İtaatkâr bir tavırla yerinden kalktı. Sendeleyerek gidip iskemleye çöktü. Arkası pencereye dönüktü tabii. Sesimi yükselttim. "Şimdi beni dikkatle dinle, Şakacı."

Başını kaldırıp aptal aptal yüzüme baktı. Bir şey söylemedi.

-"Parmaklarımı şaklatınca yerinden kalkıp kapıya gideceksin. Sonra dönüp o iskemleye oturacaksın."

Dudaklarını yaladı. Fena halde sersemlemiş olduğu için hiç bir şeyin farkında değildi.

Sözlerimi birkaç kere daha tektarladıktan sonra parmaklarımı şaklattım.İtaatkâr bir maymun gibi kalkıp kapıya gitti. Biraz sendeliyordu. Sonra dönüp iskemleye oturdu. 38'liğimi onun üstüne çevirmiştim ama buna ihtiyaç bile yoktu.

Onu seyretmek beni çok fena ediyordu. Üstelik onu bu hale getirene kadar döven de bendim. Gorile bayağı acıyordum. Şakacı'ya bakarken onun azılı bir katil olduğunu unutmuştum. Fakat onu kendi haline bıraktığım takdirde bir hafta, veya bir ay sonra yine bir kaç kişiyi temizleyeceğini de biliyordum. Şakacı gibi insanlar için adam öldürmek sigara içmek kadar tabii bir şeydi.Hem ben de yaşamak istiyordum. Kendimi müdafaa etmek zorundaydım.Şakacı, hayat tarzını kendisi seçmişti. Korku heyecan dolu bir hayattı bu. Şakacı, nasıl adam tamizliyorsa bir gün de kendisini öldüreceklerini biliyordu sanırım. Onun eline ilk tabancayı veren ben değildim.Hem bu namussuz beni denize atmakla iyi etmemişti. Bütün bunlara rağmen yine de o ara Şakacı'ya acıdığımı itiraf etmeliyim.

Bekledik. Şakacı, biraz kendisine gelir gibi olmuştu. Hem bir hayli endişeliydi. Hoş benim kadar endişeli olmasına imkân yoktu.Hem endişem gidgide artmaktaydı. Zira Şakacı'ya 45'liğini iade edecektim. Bir müddet bunu kullanamıyacağından emindim.Fakat diğer gorillerin pencereden mi kapıdan mı gireceklerini bilmiyordum. İkisi içinde hazır olmalıydım. Serseriler kapıdan girdikleri takdirde Şakacı'nın elinde bir tabanca olmalıydı.

-"Bana bak, Şakacı!"

Yine başını kaldırıp şaşkın şaşkın beni süzdü. 45'liğini cebimden çıkarıp ona attım.

Buna da bir manâ veremedi. "Ne olacak bu?"

Boş gözlerle 38'liğime baktıktan sonra

tabancasını dizine koydu. Ben diğer tabancayı da cebimden çıkardım. Artık iki elimde de silâh vardı. Biraz daha bekledik.

Şakacı, dudaklarını yalayarak etrafına bakındı. Sonra gözlerini bana dikerek, "Hey! " diye bağırdı. "Sen..."

Islık gibi bir ses çıkararak susmasını ihtar ettim. Neyse sustu. Zaten henüz konuşacak kadar aklını başına toplıyamamıştı.

Aradan bir dakika daha geçti. Ben etrafı dinliyordum. Her sesi her çıtırdıyı duymam lâzımdı. Ama etraf sâkindi. Sadece Şakacı'yla benim soluklarım duyuluyordu. Arada sırada da onun oturduğu iskemle çatırdıyordu. Caddeden bir otomobil geçti. Birinin otelde tuvaletin sifonunu çektiğini duydum. Hepsi o kadar.

Heyecandan bütün sinirlerim gerilmişti. İşte o anda beklediğim sesi duydum. Avluda biri yürüyordu sanırım. Hem gürültü yapmamağa gayret ederek yürüyordu o. Ses çok hafifti ve belki de benim beklediğim şeyle alâkası bile yoktu. Ama Şakacı'ya bakarak parmaklarımı şaklattım. Galiba serseriler pencereyi tercih edeceklerdi.

Şakacı boş gözlerle yüzüme baktı. Ne istediğimi anlamamıştı. Tekrar parmaklarımı şaklatıp başımla kapıyı işaret ettim. İçini çekti. Sonra kaşları çatıldı. Nedense tereddüt ediyordu. Ama nihayet ayağa kalkıp kapıya kadar gitti ve döndü. Onun başına vurmam iyi olmuştu. Dediklerimi yapıyordu. Neyse geçip iskemleye oturdu. Arkasını pencereye vermişti tabii. Her halde kocaman kafasının aksini perdenin öbür tarafından seçmek kabildi.

Hiç ses duymadım. Hattâ hafif bir fısıltıya benzer bir ses bile gelmedi kulağıma. Kullanılan 22'liğe susturucu takılmıştı demek. Fakat pencereye bakıyordum ve birdenbire perdede

beliren deliği gördüm. Bunu yere düşen cam parçalarının çıkardığı ses takip etti. Şakacı da öne doğru eğilip kaldı. Onun kafasının arkasında da bir delik peydah olmuştu.

Şakacı'nın kurtulması için zayıf bir ihtimal olduğundan bahsetmiştim sanırım. Maalesef talihi yardım etmemişti ona. Şakacı ölmüştü. Vücûdü birdenbire gevşiyerek yere kaydı. Ayaklarımın altındaki tahtalar sarsıldı. Torelli'ye kalleşlik edenlerin sonu buydu. Ben dolaba girip kapıyı çektim fakat kapatmadım. Aralıktan yatağın üstünde duran siyah çantayı görebiliyordum. İki tabancanın da emniyet mandallarını açarak beklemeğe başladım. Serserilerin odaya girmelerini bekliyordum. Kaç kişi olduklarını bilemiyordum tabii. Fakat içeriye gireceklerinden emindim. Bu arada dolaba bakmıyacaklarını ümit etmekteydim. Zira o takdirde harp başlıyacaktı.

Dışarıdan ayak sesleri aksetti. Kapının açıldığını duydum. Sonra bir sessizlik oldu.

Bir adam, hafif bir sesle, "İşte burada," dedi.

Yine ayak sesleri aksetti. Fakat odada dolaşan şahıs gürültü etmeye çalışıyordu. Bir el uzandı. Biri önümde durduğu için yatağı göremez oldum. Sonra dolabın önündeki adam çekildi. Siyah çanta yok olmuştu. Yine ayak sesleri aksetti ve ışık söndü. Kapının kapandığını duydum. Hepsi o kadar. Adamlar uzaklaştılar.

Ben beş dakika kadar dolapta bekledim. Fazla nefes almaktan bile korkuyordum. Sonra dolabın kapısını ittim. Avludan akseden hafif bir ışık sayesinde etrafımı görebiliyordum. Oda boştu. Daha doğrusu içeride Şakacı ve benden başka kimse yoktu. Siyah çanta yatakta değildi. Her şey plânladığım gibi olmuştu.

Tabii bu arada kimseye görünmeden otel-

den uzaklaşmam ve gidip siyah çantayı gömdüğüm yerden çıkarmam lâzımdı. Martı Adalarını gündüz vakti bile sevmemiştim.Her halde gece hiç hoşuma gitmiyecekti onlar. Sonra Torelli'nin adamları halâ adalarda olabilirlerdi. Tam bu dertten kurtulacağım sırada kapana kısılabilirdim. Tabancaların emniyet mandallarını kapatıp, pencereye doğru yürüdüm.

Gece vakti Martı Adalarına gitmek daha güçtü. Bir kere rüzgâr çıkmıştı ve deniz dalgalıydı. Sonra etraf zifiri karanlıktı. Bir ara ay çıktı. Gök yüzü aydınlanır gibi oldu. Kendimi çok yalnız hissetmekteydim. Halbuki yalnız değildim. Maria'nın ahbabı Jim'le beraberdik. Adamla akşam üstü ahbap olmuştuk. Maria'da bana onun nerede oturduğunu söylemişti.

Otelden usulca kaçmağa muvaffak olmuştum. Yalnız pencereden çıkarken nefesimi tuttuğumu söylemeliyim. Avludan geçerken de tüylerim diken diken olmuştu. Zira serserilerden birinin civara gizlenebileceği gelmişti aklıma. Ama neyse bir şey olmamıştı. Calle Dominquillo'ya kadar gidince Chevrolet'in bıraktığım yerde olduğunu görmüştüm. Buna da pek sevinmiştim tabii. Arabaya atladığım gibi Jim'in evine gitmiştim. Bir motör kiralayıp Martı Adalarına tek başıma gitmeyi de tecrübe edebilirdim. Ama Jim'in teknesi sür'atliydi ve adam o adaları çok iyi biliyordu. Jim'in oturma odasında bir saat kadar ahbaplık edip içki içmiştik. Zira Torelli'ye biraz vakit vermek istiyordum. Adada adamları olsa bile benim siyah çantayı aldığı zaman onları çağırtacaktı. Böylece ben de Martı Adalarında serserilere rastlamıyacaktım.

Dediğim gibi bir saat sonra da Jim'le yola çıkmıştık.

Jim, "Yaklaştık," diye mırıldandı. Ay bulutların arasına girmiş olduğu için etraf kapkaranlıktı.

Yalnız ileride büyük bir gölge vardı. Jim'in koluna dokundum. "Bizim ada bu mu?"

-"Evet. Adaların en büyüğü." Eğilip motörü de durdurdu.

Dalgalar bizi sahile doğru atıyordu. Ben acı acı yutkundum. Martıların sesi çıkmıyordu. Yalnız kanat çırptıklarını duyuyordum. Belki de martılar geceleri bağırmaktan hoşlanmıyorlardı.

Jim, "İnebilirsin," diye mırıldandı.

Çaresiz motörden atladım. Bileklerime kadar gelen suya aldırmadan yürümeğe başladım. Tabancam elimdeydi. Cebimde de küçük bir elektrik feneri vardı. Fakat kabil olduğu takdirde feneri kullanmıyacaktım. Mecbur kalırsam 38'liğim konuşacaktı tabii. Adada kimse yoktu belki ama ben her ihtimali göze almak mecburiyetindeydim.

Jim beni gündüz serserilerle boğuştuğum yere getirmek için elinden geleni yapmıştı. Fakat karanlıkta aynı yere yanaşıp yanaşmadığımızdan emin değildim. Biraz yürüdükten sonra çaresiz elektrik fenerini çıkarıp etrafa tuttum. Sonra gündüz takip ettiğim yolu buldum. Daha doğrusu bulduğumu sanıyordum. Eğri gövdeli ağacı arıyordum. Ben yürürken martılar uyandılar. Bir kısmı telâşla havalanarak çığlıklar atmağa başladı. Doğrusu gece vakti onlar birer hayalet gibi gözüküyorlardı. Tüylerim diken diken olmuştu. Ben etrafıma bakınarak gidiyordum.........

Bir saat kadar dolaşıp eğri gövdeli ağacı aradım. Bir defasında geri dönüp çıkış noktasına kadar yürüdüm. Tekrar yola koyuldum.

Artık o ağacın civarında olduğumdan emindim. Hem eskisi gibi endişeli endişeli dolaşmıyordum. "Adada kimse olmaydı şimdiye kadar karşıma çıkardı," diye düşünüyordum. Elektrik fenerini yakıp on dakika daha dolaştım. Nihayet o eğri ağacı gördüm. Bunun gövdesine çizmiş olduğum çizgiyi de buldum. Ağacın yanına gidip yirmi adım ilerledim ve çömelip yeri kazmağa başladım.

Altmış santim kadar kazmama rağmen bir şey bulamadım.

Yirmi adım epey bir mesafeydi. Belki de otuz, kırk santim ileriye veya geriye düşmüştüm. Kazdığım çukuru genişletmeğe başladım. Yerleri kazmaktan parmaklarım acımağa başlamıştı. Alnımdan terler akıyordu. Bir taraftan da Torelli'nin adamlarının çantayı bulmuş olabileceğini düşünmekteydim. Tam ben numaramı yaptığım sırada serserilerden biri çantayı topraktan çıkarmış olabilirdi. Belki de Torelli'nin elinde iki çanta vardı şimdi.

Böyle yeri eşelerken elime sert bir cisim geldi. Bunu yakalayıp çektim ve el fenerimi yakarak üstüne tuttum.

Siyah çantayı bulmuştum.

Artık her şey bitmiş sayılırdı. Gerisi kolaydı......

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Acapulco koyunun masmavi suları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Ben yine cin fiz içiyordum ve yine bunu kocaman bir hindistan cevizi kabuğunun içinde getirmişlerdi. Ama bu sefer Las Americas Otelinde değildim. Copacabana'nın saz damının altında oturuyordum. Dalgalar ayağımın bir metre kadar ilerisindeki kumları ıslatıyordu.

Tam manâsıyla kendime gelememiştim. Vücûdum halâ sızım sızım sızlıyordu. Siyah çantayı yerinden çıkaralı daha iki gün olmuştu zaten. Ama ben vücûdumun sızlamasına filân aldırmıyordum. Hayatımdan memnundum. Hem de temizlenmiş olduğuma kaniydim. Üç defa banyo küvetini doldurup uzun uzun yıkanmış, sekiz defa da duş yapmıştım. İşin en hoş tarafı artık şehirde elimi kolumu sallıyarak dolaşıyor ve her otele girip çıkabiliyordum. Bu arada kimse beni öldürmeğe kalkmamıştı.Anlaşılan Torelli, sözünü tutmuştu. Daha bir müddet yaşayabilecektim.

Torelli'yi kandırmak ve hakiki şantaj dosyasını ele geçirmek epey zor olmuştu. Ondan sonrası çorap söküğü gibi gitmişti. Ben Jim'den ayrıldıktan sonra yine pis bir otelde bir oda bulmuştum. İşte o odada çantayı açıp vesikaları gözden geçirmiştim. Bunlar Joe'nun bana gönderdiği vesikalara benziyordu. Ama sahte değildiler. Bu çanta da Joe'nun bahsettiklerinden başka şeyler de vardı. Bir kere Joe'nun son iki ay zarfında neler yaptığını gösteren bir dosya vardı. Lila'nın ve

çocuğunun resimleri pek hoşuma gitti. Yalnız bu arada Lila'nın Joe'yle çekilmiş resimleri hiç de hoş değildi. Bunlardan başka Joe'nun sendika paralarını da zimmetine geçirdiğine dair bir vesika buldum.

Savunma Bakanlığının gizli vesikası da çantadaydı. Bunu elime alıp dikkatle tetkik etmeme rağmen fazla bir şey anlıyamadım. Galiba dünyadaki gizli roket üslerinin yerlerini gösteren bir listeydi. Sadece müttefiklerimizin ve Savunma Bakanlığımızda bir kaç kişinin bildiği gizli üsler...

Bu listede bir sürü rakkam, kelime ve acaip semboller vardı. Ama dediğim gibi bir şey anlıyamadım. Anlıyan biri için bu vesikanın büyük değeri vardı sanırım.

Sonra bir ses alma makinesi bularak mahut bandı da dinlemeğe muvaffak oldum. Komünist Sendika başkanları Amerika'nın savunmasını sekte vuracak grevlerden bahsediyorlardı. Yine ağır sanayi ve buna benzer sahalarda da tedbir alacaklardı. Yani bu melunlar Amerikanın savunmasını baltalamak, ekonomisini sarsmak için türlü türlü kararlar almışlardı.

Bu arada Dugan'a da telefon etmiştim. Fakat Los Angeles Bürosu arkadaşımın nerede olduğunu söylemedi bana. Bunun üzerine Büroya kaldığım otelin adresini verdim. Bir saat sonra da Dugan odamdaydı tabii. Art Dugan'a dosyayı, ses bandını ve gizli vesikayı vererek her şeyi anlattım. Kendisi siyah çantayı alarak Los Angeles'in yolunu tuttu.

Müşterime telefon etmeğe lüzûm bile görmemiştim. Zira Komünist olduğunu öğrendiğim takdirde ne yapacağımı söylemiştim kendisine. O ahlâksızın biriydi. Hattâ kendisini işin bittiğini bile haber vermedim. Nasıl olsa durumu F.B.I. dan öğrenecekti.

Kollarımı masaya dayayarak ayaklarımı yerdeki serin kumlara sürdüm. Bunu yapabilmek için epey beklemiştim. Artık dinlenecek ve biraz eğlenecektim. İçkimi bitirip bir tane daha ısmarladım. Şimdilik masada tek başıma oturuyordum ama biraz evvel telefon etmiştim. Biraz sonra güzel bir kadın yanıma gelecekti.

Gloria, Anı Ölüm Madison'dan kurtulmuştu. Buna serserinin ani ölümü sebep olmuştu. Gloria'yla konuşmam gereken bir kaç husus vardı. Bu arada başka şeyler yapmam da gerekiyordu. Las Americas Otelindeki hesabımı bile görmemiştim. Rafael'in yüz dolarını da vermemiştim. Ama nasıl olsa o otele uğrayacaktım.

Zaten her türlü masrafımı karşılayacak kadar param vardı. Bu arada Banco Nacional de Mejico'ya giderek elli bin dolarımı transfer etmelerini istemiştim. Banka, Amerika'daki paramı hemen çekmişti. Bana da bunun karşılığında 432,OOO peso vermişlerdi. Bununla bol bol içki içebilirdim. Doğrusu işi olmayan ve elli bin dolar harcayabilecek bir insan mükemmelen eğlenebilirdi.

İkide bir başımı kaldırıp kulübün kapısına bakıyordum. Beklediğim kadın henüz ortalıkta yoktu. Ben yine mor üstüne kırmızı güllü şortumu giymiştim. Belki bir ara denize de girerdik. Bütün gün burada kalabilirdim doğrusu. Gece de orkestra çalarken yalın ayak kumlarda dans edebilirdik. Evet, hayatımdan memnundum. İstikbâl beni endişelendirmiyordu artık.

Daha doğrusu yakın istikbâl beni endişelendirmemekteydi. Aslında Torelli, Cinayet Sendikası, Mafia ve Komünist Sendika başkanlarını düşünmek bile istemiyordum. F.B.I. onlarla uğraşabilirdi. Yalnız Vincente Torelli'yi hatırlayınca korkunç bir kin duyuyordum. Her halde İtalya'nın yolunu

tutmuştu o. Yarım milyon dolar değerindeki yatı Fortuna, sabah erkenden demir alarak limandan çıkmıştı. Torelli halâ sağdı ve halâ plan yapıyordu.

Ama benim işim bitmişti artık. Gangsterlerin sendika işini kısmen de olsa baltalamıştım. Fakat onlar yine de plân yapmağa devam edecek ve sendikalara hâkim olmağa çalışacaklardı.

Kendi kendime, "Allah kahretsin!" dedim. "Ben kendi hisseme düşeni yaptım. Gerisini de başkaları düşünsün." Zaten ben Acapulco'da dinleniyordum. 432,OOO pesom, çiçekli bir şortum ve güzel bir sevgilim vardı.

Başımı kaldırınca genç kadının bana doğru geldiğini gördüm. Mayosunu giymesini söylemiştim ona. Kalçalarını kıvırarak yaklaştı. Bu mendil kadar iki parça vücûdünün şahane hatlarını örtememişti. Hoş bu kadın ne giyerse giysin vücûdünün güzelliği yine de belli olurdu.

Kendi kendime gülümsedim. Dört gün evvel hikâye böyle başlamıştı.

Ama bu sefer yanıma gelen güzel kadın Maria'ydı..........

- SON -

SHELL SCOTT

POLİS ROMANLARI SERİSİ POLİS RON

CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ, Mayk Hammer, James Bond'la beraber Dünyanın en ünlü Polis Hafiyesi SHELL SCOTT'un birbirinden güzel ve heyecanlı on iki polisiye romanını sunmak bahtiyardır. SHELL SCOTT'un her 15 günde bir yayınlanacak olan bu serisinde çıkacak kitapların isimleri şunlardır:

1. DOST YÜZLÜ KATİL
2. CEHENNEMDEKİ CESETLER
3. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDE
4. BİR KADININ PEŞİNDE
5. ÖLÜM PERİSİ
6. ÇİFTE BELÂ
7. HAYDUTLAR ŞEHRİ
8. MEŞ'UM GECE
9. SICAK ÖLÜM
10. TABUTTAKİ CESET
11. SOKAKTAKİ CESET
12. HIZLI KURŞUN

FİATI 5 LİRA